

Overgangsrecht.

2. Wettigheid van een voor 1 Mei 1919 uit een bijzit van een Chinees geboren kind; erfgenaamschap in een na 1 Mei 1919 opengevallen boedel. (met naschrift).

R. v. J. Soer. 9 Sept. 1925, dl. 123—303

3. De vraag of de Raad van Justitie bij wien de vordering betrekkelijk een arbeidsovereenkomst vóór de inwerkingtreding van Stbl. 1922 — 702 was aanhangig gemaakt, onbevoegd is geworden, nu de competentie-wijziging, hangende het geding voor dien rechter in werking is getreden en Stbl. 1922—702 geen overgangsbepalingen omtrent aanhangige rechtsgedingen bevat, door het Hof ontkennend beantwoord.

Bij gebreke van een uitdrukkelijke regeling van den overgangstoestand geldt het algemeen beginsel van transitair recht dat verkregen rechten moeten worden geëerbiedigd, welk beginsel erkend in art. 54 en nader uitgewerkt in art. 84 der Bepalingen omtrent de invoering van en den overgang tot de nieuwe wetgeving medebrengt dat de Raad van Justitie geacht moet worden bevoegd te zijn gebleven om in eersten aanleg van de onderhavige vordering kennis te nemen, terwijl hieruit tevens voortvloeit dat de verliezende partij van een voor haar ongunstige beslissing bij het Hof in appel kon komen. (met jurisprudentieaanhaling).

H. G. H. 8 April 1926, dl. 123—467

4. Nu door de inwerkingtreding van Stbl. 1925 — 525, waarbij artikel 1896 B. W. is ingetrokken, het voor den eersten rechter bestaand beletsel om het aangeboden bewijs toe te laten is komen te vervallen, kunnen appellanten in hooger beroep nog worden toegelaten tot het door hen aangeboden bewijs door getuigen. (met jurisprudentieaanhaling)

H. G. H. 11 Maart 1926, dl. 124—37

5. De bewoordingen waarin de overgangsbepaling van staatsblad 1924 — 329 is vervat, laten geen twijfel aan des wetgevers' bedoeling om de verplichting tot uitkeering der opbrengsten van verkooppingen, die reeds voor de invoering van het staatsblad plaats gegrepen hadden, bereids ontstaan te verklaren op het oogenblik dat die verkooppingen waren geschied.

H. G. H. 9 Juli 1925, dl. 126—24

6. Uit verschillende bepalingen der I. S. o.a. art. V der Overgangsbepalingen, hetwelk het geheele IIIe Hfst. der Ind. Staatsreg. voorloopig buiten werking heeft gesteld, treedt duidelijk de bedoeling van den wetgever naar voren, dat de oude ordonnantiwetgever in functie zal blijven tot het oogenblik, dat de nieuwe ordonnantiwetgever zal kunnen optreden, en dat, zooals van zelf spreekt in de tusschenperiode de oude ordonnantiwetgever bevoegd zal zijn tot al datgene, wat daarna behoort tot de bevoegdheidsfeer van den nieuwen ordonnantiwetgever.

Krachts art. 183 2e lid I. S. in verband met art. V der Overgangsbepalingen is, nu het tegendeel niet blijkt, de Gouverneur-Generaal bevoegd tot tijdelijke wijziging der invoerrechten.

Overgangsrecht.

Uit de slotwoorden van art. V der Overgangsbep. I. S. kan niet worden afgeleid, dat de Gouverneur-Generaal in gemelde tusschenperiode slechts bevoegd zou zijn krachtens het voorloopig gehandhaafde art. 20 R. R. ontwerpen van ordonnanties vast te stellen, aangezien uit de geschiedenis voor de totstandkoming van deze bepaling blijkt, dat de slotwoorden van gemeld art. V Overg. Bep. I. S. alleen betrekking hebben op het eveneens voorloopig gehandhaafde art. 131 R. R.

R. v. J. Bat. 17 Dec. 1926, dl. 126—49

7. In Art. 6 der overgangsbepalingen heeft de wetgever zich op het standpunt gesteld dat tevoren uitgesproken vonnissen en genomen beschikkingen hunne volle kracht behouden; slechts de aard van het volgens de oude wetgeving aan de ouders over hunne kinderen toekomend gezag is met de nieuwe bepalingen in overeenstemming gebracht.

Nu appellante in 1928 is hertrouwd en mitsdien de voorwaarde in het vonnis van 21 Mei 1924 opgenomen, is vervuld, zijn de kinderen definitief toevertrouwd aan geappelleerde, bij wien ingevolge art. 3 de uitoefening van het volgens de oude wetgeving aan gescheiden ouders toekomend gezag berust. In verband met art. 2 dier bepalingen is hij als voogd over zijne kinderen aan te merken.

H. G. H. besch. 10 Jan. 1929, dl. 130—601

8. Volgens een algemeen beginsel van overgangsrecht moet het tusschen echtelieden geldende huwelijksgoederenrecht beoordeeld worden naar het recht, dat gold tijdens de sluiting van het huwelijk, zoodat nu partijen (Chineezers) gehuwd zijn voor 1 Mei 1919 de regeling omtrent huwelijksgoederenrecht vervat in Stbl. 1855—79 op haar toepasselijk is.

Hieraan doet niet af, dat de feiten, waaruit de chineesche vrouw haar eigendomsrecht op de perceelen afleidt na 1 Mei 1919 hebben plaats gevonden.

De in de alinea's 3, 4 en 5 van art. 2 van voornoemd Staatsblad vervatte bepalingen van bewijsrechtelijken aard hangen toch zoo nauw samen met den door hetzelfde artikel (al. 1 en 2) bepaalde rechtstoestand, welke voor de echtelieden na hun huwelijk ten opzichte van hunne goederen ontstaat dat zij ook feiten voorgevallen na het in werking treden der nieuwe bepalingen blijven beheerschen.

Ook van goederen welke een gehuwde chineesche vrouw, hetzij uit door haar gehaalde winsten, hetzij uit de opbrengst van verkochte haar toebehoord hebbende goederen, hetzij uit gelden verkregen, door betaling van haar toebehoorende schuldvorderingen heeft aangekocht, geldt de regel van art. 2 lid 5, dat de aankomst dier goederen aan de vrouw uitsluitend door schriftelijke bewijzen moet worden bewezen.

H. G. H. 22 Aug. 1929, dl. 131—567

9. Een nalatenschap wordt vererfd volgens de wetgeving van kracht op het oogenblik van het overlijden van den erflater, nu dit overlijden plaats vond in 1923 worden de rechten en verplichtingen der erfgenamen dus in alle opzichten beheerscht door de nieuwe wetgeving. Ook vóór 1 Mei 1919 waren de volgens indo-chineesch recht

Overgangsrecht.

geroepen erigenamen in de rechte lijn legitimarissen en moest hun wettelijk erfdeel worden berekend op de wijze als art. 921 B. W. aan geeft, zulks met inachtneming van het bepaalde bij art. 1 sub c van Stbl. 1855—79.

H. G. H. 24 Juli 1930, dl. 132—272

10. Faillissement van een Chinees, vóór 1 Mei 1919 gehuwd met een chineesche vrouw.

De voorschriften vervat in de leden 3 en 4 van Stbl. 1855—79 bevatten zuiver regelen van bewijsrecht, en zijn in tegenstelling met de beide eerste leden van dit artikel thans niet meer van toepassing zoodat het te leveren bewijs (van het feit dat een onroerend goed aan de vrouw toebehoort) moet worden beoordeeld naar de eischen van de thans geldende wet, i.e. art. 60 F. V., welk art. naar uit de geschiedenis blijkt, eveneens op onroerende goederen van toepassing is. (Raad).

De in art. 2 van Stbl. 1855—79 vervatte bewijsrechtelijke bepalingen zijn in het onderhavig geval van toepassing, omdat die bepalingen één geheel uitmaken met en niet te scheiden zijn van het in de beide eerste leden van dat artikel vervatte beginsel, dat door de voltrekking van het huwelijk gemeenschap van goederen is uitgesloten. (Hof).

Uit het feit dat appellante van den koopprijs f 3.500.— betaalde en f 5.000.— schuldig bleef, kan niet worden afgeleid dat appelante het perceel voor $\frac{5000}{8500}$ ingevolge art. 60 lid 4 kan terugnemen, noch dat appellante het door art. 2 lid 4 van Stbl. 1855 — 79 gevorderde bewijs voor $\frac{5000}{8000}$ deel van het perceel heeft geleverd, omdat de credietverleening eerst door de betaling van een deel der koopenningen mogelijk werd en het feit der credietverleening van geen betekenis is, indien appellante niet op de bij de wet bepaalde wijze bewijst, dat het contant betaalde geld haar eigen middelen waren. (Hof). (met jurisprudentieaanhaling).

R. v. J. Mak. 13 Sept. 1929, H. G. H. 13 Nov. 1930, dl. 133—485

Verwijzing.

Zie Chineezen 4, 5; Erfrecht 10; Faillissement 28, 29; Hypotheek 10; Koop en verkoop 9; Mijnwetgeving 2.

Overmacht. Zie Bevrachting 1; Bewijslast 2.

Overschrijving en recht van overschrijving.

1. Indische eigendomsbewijzen (mr. A. Neijtzell de Wilde)
dl. 121—1
2. Boekbespreking van B. Ockers: In- en overschrijving in Nederland en N.-Indië, door prof. mr. R. D. Kolléwijn.
dl. 128—32
3. Toepassing van artikel 7 lid 5 van de ordonnantie op het recht van overschrijving. (mr. W. G. Koster).
dl. 131—431
4. De in artikel 8 (vervallen) der Overschr.-ord. vermelde boete is naar haar aard niet anders dan een proportioneele verhooging van het overschrijvingsrecht, waarvan de verschuldigdheid slechts als een

Overschrijving.

burgerrechtelijke verplichting kan worden opgevat en welke geen strafrechtelijk karakter draagt.

H. G. H. 9 Aug. 1928, dl. 130—944

5. De Raad heeft geen bemoeienis met de werkzaamheden van andere overheidsorganen tenzij hem uitdrukkelijk daartoe bevoegdheid bij de wet wordt verleend; de Raad is onbevoegd om den Rechter-Commissaris te gelasten een overschrijving te bewerkstelligen (met jurisprudentieaanhaling).

R. v. J. Pad. 22 April 1926, dl. 131—325

6. De beneficiaire erfgenaam is aansprakelijk voor het recht van overschrijving.

Daar het overschrijvingsrecht en de boeten geen schulden zijn van de nalatenschap doch van de verkrijgers kan ieder erfgenaam afzonderlijk voor zijn aandeel worden aangesproken.

Vóór de boedelscheiding is overschrijving mogelijk, t.w. op naam van de gezamenlijke erfgenamen.

De overschrijvingsboeten zijn niet van strafrechtelijken aard.

R. v. J. Bat. 4 Jan. 1926, dl. 131—387

7. De overschrijving in de eigendomsregisters van een perceel kan geen eigendomsovergang tot gevolg hebben voor méér, dan bij de daaraan ten grondslag liggende (ruil) overeenkomst was bedoeld, hoe de acte van overschrijving ook luidt.

H. G. H. 12 Sept. 1929, dl. 132— 7

Verwijzing.

Zie Borgtocht 3; Dwanguitgifte van acten 1; Eigendom 8; Hypotheek 9, 10; In de plaatsstelling 1; Koop en verkoop 9; Mijnwetgeving 1; Scheiding en deeling 4; Verjaring 2.

Pandrecht.

1. Voorraadpand. (mr. A. J. R. Heinsius ter vergadering der N.-I. Jur. Ver. van 2 Juli 1924, met debat).

dl. 121—295

2. Hypotheek op handelswaren (mr. A. J. R. Heinsius).

dl. 123— 99

3. Boekbespreking van: H. Kahrel: Verruimd pandbegrip, door mr A. J. R. Heinsius.

dl. 123—311

4. Waar voor een rechtsgeldige vestiging van het pandrecht een noodwendig vereischte is dat de schuldeischer hetzij onmiddellijk, hetzij middellijk door een derde een betrekkelijke heerschappij over de verpande zaak heeft, kan aan bedoeld vereischte niet geacht worden te zijn voldaan, nu gelijk in casu de verpande zaak is gebleven in het eigen gebouw van den schuldenaar en als derde tot bewaarder is aangesteld de President van het Bestuur van de pandgeefster zelve.

Immers deze President behoort blijkens de statuten tot hare leden en is als zoodanig in zekeren zin rechthebbende althans belanghebbende bij de in pand gegeven zaak. De tegenstrijdigheid van diens belang met dat van den schuldeischer kan aanleiding geven tot ge-

Pandrecht.

dragingen zijnerzijds, welke de uitoefening van het pandrecht door den schuldeischer geheel onzeker maken. (Vonnis eerste aanleg, zie dl. 113—324).

H. G. H. 17 April 1924, dl. 121—46

5. Door vestiging van het pandrecht op een inschuld welke geschiedt door kennisgeving der verpanding aan den schuldenaar, wordt de band tusschen den schuldenaar en den schuldeischer — pandgever tijdelijk verbroken.

Deze, die zich voor den duur van het pandrecht van het recht tot invordering van de schuld heeft ontdaan, is tot de invordering niet meer gerechtigd.

Nu in den loop van het geding het pandrecht door den pandhouder is prijsgegeven; wordt de bevoegdheid tot het instellen der vordering herkegen.

R. v. J. Bat. 7 Maart 1924, H. G. H. 14 Aug. 1924, dl. 121—412

6. In casu heeft de verpanding der inschuld geen rechtsgevolg, nu de kennisgeving hiervan na de beteekening der cessie aan den schuldenaar heeft plaats gehad (met naschrift van J. de G.).

H. G. H. 7 Mei 1925, dl. 122—543

7. Pandrecht op een door de daarop betrekking hebbende ceel vertegenwoordigde eene hoeveelheid suiker, al maakt die voorshands nog deel uit van een grootere partij, is bestaanbaar.

H. G. H. 2 April en 24 Sept. 1925, dl. 122—550

8. In casu heeft de in pandgeving der aandeelen niet rechtsgeldig, immers niet door den eigenaar en met in achtneming van art. 1153 B.W. plaats gevonden. Bovendien kon geïntimeerde ook al ware de in pandgeving geldig de aandeelen ingevolge art. 1154 B.W. nimmer in eigendom verkrijgen en dus over die aandeelen niet rechtsgeldig beschikken.

H. G. H. 27 Dec. 1928, dl. 131—269

9. Uit de clause in een acte, waarbij aan een Bank pandrecht wordt toegekend op handelsgoederen, dat die goederen voor en ten behoeve van de Bank worden gesteld onder de macht van een derde, doch de Bank ten allen tijde het recht heeft die goederen onder de macht van een anderen derde te stellen dan wel onder haar eigen macht te brengen en het aan den pandgever vrijstaat de verpande goederen te verkoopen en hij het recht heeft die goederen van de Bank op te vorderen met verplichting van de zijde van de Bank om haar debiteur in de gelegenheid te stellen de verkochte goederen te leveren, volgt niet, dat de pandgever de beschikking over en het bezit van die goederen heeft behouden.

Waar volgens het bepaalde in art. 133 al. 2 W. v. K. afteekening in blanco geldt als endossement in blanco, is afteekening in blanco voldoende voor het rechtsgeldig tot stand komen van pandrecht op accepten.

H. G. H. 18 Juli 1929, dl. 132—161

Verwijzing

Zie Kort geding 1; Overeenkomst 2; Verzekering 2.

Particuliere landerijen. Zie Agrarisch recht.

Pauliana. Zie Benadeeling van schuldeischers.

Pleitnota. Zie Procesorde 20.

Premieleenng. Zie Verbruikleen.

Priesterraadvonniss. Zie Godsdienstige rechter.

Proceskosten.

1. De proceskosten in hooger beroep aan de zijde van oorspronkelijken eischer gevallen, komen ten laste van den appellant (den in de kosten veroordeelde procureur) omdat eischer geïntimeerde niet is de in eersten aanleg veroordeelde partij, en zulks niet in hooger beroep kan worden, nu in de hoofdvordering geen appel is ingesteld.

H. G. H. 22 Mei 1924, dl. 121—109

2. Waar appellante tot de procedure aanleiding heeft gegeven moet zij als de in het ongelijk gestelde partij in alle proceskosten worden verwezen, niettegenstaande geïntimeerde's vordering hem niet ten volle is toegewezen.

H. G. H. 2 Oct. 1924, dl. 122—31

3. Kosten verbonden aan het nemen van dubbele conclusies na de voeging der zaken, gebracht ten laste van de procureurs van partijen.

H. G. H. 26 Dec. 1926, dl. 125—90

4. De bij art. 58 RV. gegeven regel, dat de bij vonnis in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen, is toe te passen op alle gevallen, waarbij eenig rechtsgeschil op tegenspraak door den rechter wordt beslist, ook al is zoodanig geding bij verzoekschrift en niet bij dagvaarding aanhangig gemaakt. (met litteratuur-aanhaling).

H. G. H. 20 Oct. 1927, dl. 126—474

5. De vordering tot voldoening van proces- en nakosten is een deelbare.

H. G. H. 19 Juli 1928, dl. 128—200

6. Nakosten in Residentiegerechtszaken mogen alleen op de wijze bij art. 975 e.v. Rv. voorgeschreven worden gevorderd. (met noot van prof. mr. R. D. Kolléwijn).

Res. Ger. Tegal, 29 Febr. 1928, dl. 129—490

7. Hoewel het toegewezen schadebedrag minder dan f 500 bedraagt, moet appellante in alle kosten van het geding worden veroordeeld, nu het beloop der schadevergoeding van te voren niet met zekerheid was te bepalen.

H. G. H. 12 December. 1929, dl. 132—35

Verwijzing.

Zie Berusting 2, 3, 7; Bewijs 20, Eisch 1; Executie 2; Faillissement 38; Hooger beroep 1; Industriele Eigendom 17; Procureur 2, 3; Scheidsmannen 4.

Procesorde.

—in het proces voor den europeeschen rechter.

—in het proces voor den inlandschen rechter.

Procesorde — Eur. proc.

Procesorde in het proces voor den eur. rechter.

1. Vorderingen in conventie door gedaagden ingesteld.

2. Waar blijkens het audiëntieblad door geintimeerde alleen van conclusie van antwoord in appel is gediend (geintimeerde erkent bij vergissing slechts deze alleen ter rolle te hebben voorgelezen) moet de in die conclusie vervatte eisch in incidenteel appel onbesproken gelaten worden.

H. G. H. 7 Aug. 1924, dl. 121—422

3. Uit „referte aan 's Raads oordeel” vloeit niet voort een afstand van het reeds gevoerde verweer, te minder waar gedaagde bij dupliek uitdrukkelijk bij haar bij antwoord gevoerd verweer heeft volhard. (met jurisprudentieaanhaling).

H. G. H. 26 Juni 1924, dl. 121—495

4. Indien gedurende een renvooigeding het faillissement wordt beëindigd, dient de bij artikel 250 RV. voorgeschreven beteekening van deze schorsingsoorzaak te geschieden niet door de curatrice, maar door haren gewezen curandus, die alleen als belanghebbende in den zin van gemeld artikel is aan te merken. Zoodanige beteekening van wege de curatrice schorst het geding niet, te minder nu na die beteekening haar procureur van antwoord heeft gediend (Vgl. dl. 120—372).

R. v. J. Bat. 25 Nov. 1921, H. G. H. 21 Aug. 1924, dl. 121—509

6. Art. 348 Rv. verplicht niet tot het indienen van het verzoek tot staking der tenuitvoerlegging ter (eerste) terechtzitting, doch stelt de mogelijkheid daartoe open, zoodat het later bij conclusie van eisch incidenteel gedaan verzoek ontvankelijk is.

H. G. H. 9 Oct. 1924, dl. 122—27

7. Indien op verkort termijn is gedagvaard en derhalve geen gelegenheid bestaat om bij repliek een nadere uiteenzetting der feiten te geven, behoort de eischende partij de feiten, waarop hare vordering steunt volledig reeds bij de dagvaarding of althans bij hare conclusie van eisch te stellen.

Nu de te bewijzen aangeboden feiten nimmer door eischeres zijn gesteld en gedaagde dus niet in de gelegenheid is gesteld ze te erkennen of te ontkennen behoort het bewijsaanbod dier feiten te worden gepasseerd.

R. v. J. Soer. 6 Febr. 1924, dl. 122—366

8. Indien een gedaagde bij conclusie van antwoord in het algemeen heeft ontkend een orderbiljet te hebben onderteekend en bij conclusie van dupliek zich er toe bepaald heeft te ontkennen, dat zij het accept als koopvrouw (met onderstreping der woorden „als koopvrouw”) heeft onderteekend, moet zij geacht worden hare oorspronkelijk gedane ontkenenis te herroepen en slechts te ontkennen het stuk als koopvrouw te hebben onderteekend. Ook al ware het anders de betwisting van de echtheid van het in het geding gebracht orderbiljet moet in casu in ieder geval als vervallen worden beschouwd, nu appellant in hooger beroep subsidiair gevorderd heeft te worden

Procesorde — Eur. proc.

toegelaten om de echtheid van dat stuk door geluigen te staven, en geintimeerde, die gehouden was de bij artikel 152 Rv. bedoelde verklaring af te leggen, hoewel behoorlijk opgeroepen, ten dienenden dage niet is verschenen.

H. G. H. 5 Maart 1925, dl. 122—450

9. Art. 50 R.V., den rechter van ambtswege verplichtende de rechtsgronden aan te vullen, gebiedt hem te onderzoeken of de aan eenige vordering tot grondslag gestelde feiten het beweerde rechtsgevolg hebben, waarvoor hij die feiten steeds zal hebben te toetsen aan het voor partijen geldende recht.

Het staat hem ten deze niet vrij een onderscheid te maken tusschen het geschreven en het ongeschreven recht.

H. G. H. 29 Oct. 1925, dl. 123—112

10. In geval van tusschenkomst, waarbij een derde zich zoowel tegenover eischer als tegenover gedaagde stelt, eischt een goede procesorde gebiedend, dat met de voortzetting van het hoofdgeding wordt gewacht totdat op het verzoek tot tusschenkomst onherroepelijk uitspraak is gedaan.

Indien niettemin in het hoofdgeding conclusies zijn gewisseld, moeten die vooraf buiten geding worden gesteld, onafhankelijk van de te nemen beslissing op den eisch tot tusschenkomst.

In het onderhavige geval behoort die eisch te worden geweigerd.

R. v. J. Soer. 9 Sept. 1925, dl. 123—303

11. Nu de dagvaarding conform de wet is uitgebracht, moet verstek en aanhouding worden verleend, doch de Rechter mist de bevoegdheid om een dag te bepalen, waarop de zaak in vrijwaring zal dienen, daar art. 81 Rv. dit aan de meest gereede partij overlaat en is evenmin bevoegd om te bepalen, dat de hoofdzaak tegelijk met de vrijwaringszaak zal dienen, daar dit neerkomt op schorsing der hoofdzaak en schorsing door den Rechter alleen kan geschieden, als de wet dit veroorlooft, wat niet het geval is.

R. v. J. Bat. 24 April. 1925, dl. 125—39

12. Voor zaken aangebracht op korten termijn heeft de wetgever meerdere conclusies dan die van eisch en antwoord niet gewild.

R. v. J. Medan, 18 Nov. 1927, dl. 127—61

13. Zuivering van verstek in een verklaringsprocedure tegen dengeen onder wien derden-beslag werd gelegd, is niet mogelijk, daar het verzuim, gepleegd door het niet uitbrengen der verklaring niet meer kan worden hersteld door een verklaring op een anderen dag dan dien der dagvaarding.

R. v. J. Sem. 4 Febr. 1927, dl. 127—127

14. Van aanvulling van rechtsgronden door den rechter kan geen sprake zijn, indien de eischer uitdrukkelijk heeft verklaard, dat hij den rechtsgrond, dien de rechter zou kunnen bijbrengen, niet als grond voor zijn vordering wil.

Res. Ger. Batavia, 26 Juni 1928, dl. 128—403

Procesorde — Eur. proc.

15. Terecht heeft de Raad de door gedaagde opgeworpen exceptie van nietigheid der dagvaarding behandeld vóór zijn verweer, dat noch de eischende vennootschap in het geding staat, noch Cowan als haar liquidator, daar laatstgenoemd verweer, hetwelk de ontvankelijkheid der vordering raakt, niet ter zake dienende is, indien de dagvaarding nietig moet worden verklaard.

Al moge de vennootschap ontbonden en aan haar bestuurders ontslag verleend zijn, haar vordering is toch ontvankelijk, waar blijkens de dagvaarding de vennootschap op eigen naam de dagvaarding heeft doen uitbrengen en haar bestaan door de wederpartij niet is ontkend.

Naast de vennootschap, die ten eigen name voor de handhaving van haar rechten moet opkomen, is in het geding geen plaats voor den liquidateur om hetzelfde te doen, weshalve zijn vordering niet kan worden ontvangen.

H. G. H. 9 Aug. 1928, dl. 130— 934

16. De Rechter aan wiens oordeel is gerefereerd mag en moet, indien hij zulks noodig acht, zich begeven in de beoordeeling der bewijs positie.

H. G. H. 21 Febr. 1929, dl. 130— 975

17. In de rechtspleging bij de Residentiegerechten in de buitengewesten is voeging van zaken niet bekend; een last tot voeging is in strijd met art. 721 Rechts. Bigew.

H. G. H. 16 Aug. 1928, dl. 131— 296

18. Al moet worden aangenomen, dat de adviseur, bedoeld bij art. 7 R.O., tot 's raads samenstelling behoort en het college zonder hem niet wettig is samengesteld, indien de verweerder in een bij den raad van justitie aanhangige burgerlijke zaak inlander en mohammedaan is en een der uitzonderingsgevallen van alinea 2 onder a, b en c zich niet voordoet, moet toch het voorschrift dat de adviseur de terechtzitting bijwoont, worden geacht te zijn gegeven alleen voor die gevallen, waarin de te volgen procedure een mondelinge behandeling ter terechtzitting met zich brengt.

Wanneer, zooals bij de raden, de behandeling t.t. een schriftelijk karakter draagt, geldt dit voorschrift niet en kan de raad volstaan, om na zich in raadkamer met den adviseur te hebben samengesteld, zijn gevoelen in te winnen.

H. G. H. 13 Febr. 1930, dl. 132— 106

19. Een verzoek, gegrond op de weerkerverordening, tot matiging van verplichtingen of tot nietigverklaring der overeenkomst kan in conventie gedaan worden.

Dit beroep is toegelaten tegenover een vordering uit accept, mits de onderliggende overeenkomst wederkeerig is.

Deze is in casu wederkeerig, immers een afspraak tot het afgeven van een accept tegenover het ter leen geven van een zekere som.

Het Hof matigt de verplichtingen van den acceptant door hem te veroordeelen tot betaling van het geleende en een zekere rente.

H. G. H. 6 Nov. 1930, dl. 133— 416

Procesorde — Eur. proc.

20. Het pleidooi is niet de plaats om feitelijke gegevens te stellen of te betwisten; de inhoud der in eersten aanleg gehouden pleitrede kan niet door een zoogenaamde pleitnota ter kennis van het Hof gebracht worden.

H. G. H. 29 Jan. 1931, dl. 133—440

21. Getuigenverhoor voor Raadsheer-Commissaris.

H. G. H. 8 Aug. dl. 130—983

22. Niets verzet zich er tegen in een afzonderlijk tweede geding de uitvoerbaarverklaring bij lijfswang te vorderen van een reeds in kracht van gewijsde gegaan vonnis (Residentiegerecht).

Het is ontoclaatbaar en met een goede proces-orde strijdig den lijfswang, welke in wezen niet meer is dan een executiemiddel, zonder noodzaak bij een latere zelfstandige vordering te verzoeken in plaats van gelijktijdig met de hoofdvordering, met het gevolg dat de rechter noodeloos verplicht wordt tweemaal dezelfde rechtsverhouding aan een onderzoek te onderwerpen (Raad).

Res. Ger. Pekalongan 24 Oct. 1929, R. v. J. 11 April 1930, dl. 132—151

23. Opeiseling van kinderen, op grond van een door de Deutsche wet als gevolg van het echtscheidingsvonnis toegekend recht, moet bij dagvaarding gebeuren.

R. v. J. Bat. besch. 19 Maart 1930, dl. 132—228

24. Gedaagde kan niet volstaan met bij wijze van verweer te verlangen, dat op grond van bedrog de eisch niet ontvangen zal worden, maar moet in reconventie de nietigverklaring der overeenkomst vorderen. (Residentierechter, anders Raad) (met jurisprudentievermelding).

Res. Ger. Padang, 9 Mei 1930, R. v. J. 14 Aug. 1930, dl. 132—417

25. Een vordering tot sequestratie kan niet bij verzoekschrift ahangig worden gemaakt.

R. v. J. Bat. besch. 20 Aug. 1930, dl. 133—472

Verwijzing.

Zie Benadeeling van schuldeischers 2; Beslag 16, 18, 21; Bewijs 13; Echtheid van geschriften; Eigendom 18; Erfrecht 8; Huur en verhuur 6; Huwelijk 5, 6, 18; Internationaal recht 14; Ontkennenis van gerechtelijke verrichtingen 3; Ouderlijke macht 1; Overeenkomst 12; Procureur 4; Rekening en verantwoording 3; Scheiding en deeling 8.

Procesorde in het proces voor den inlandschen rechter.

26. Eisch en antwoord in landraadszaken (mr. M. H. Lem).

dl. 128—256

27. Vorderingen in conventie door gedaagden ingesteld. (mr. C. Star Nauta Carsten).

dl. 133—379

28. Wanneer de bij gemachtigde verschenen gedaagde aan den last tot persoonlijke verschijning niet voldoet, moet aangenomen worden, dat hij geen tegenspraak voert (Landraad).

Het gevolg van dit wegblijven is slechts, dat de gemachtigde van gedaagde niet meer als zoodanig tot het geding wordt toegelaten en gedaagde dus daarop geen invloed meer kan uitoefenen, maar zijn tegenspraak blijft in stand. (Raad).

Ldr. Makassar, 19 Dec. 1925, R. v. J. 29 Jan. 1926, dl. 123—513

Procesorde — Inl. proc.

29. Artikel 114 van het Inlandsch Reglement belet den Landraad niet te letten op z.g. *peremptoire excepties* die pas bij dupliek zijn aangebracht.

Ldr. Jogjakarta 26 Febr. 1927, dl. 127—142

30. Toezegging van een eisch als niet weersproken. Ontzeggen of niet-ontvankelijk verklaren?

Ldr. Fort de Kock, 7 Juli 1928, R. v. J. 27 Sept. 1928, dl. 129—207

31. Behandeling van een vordering waarbij en de onrechtmatige occupant, en derde koopers in het geding zijn geroepen. Declaratoir.

R. v. J. Mak. 25 Jan. 1929, dl. 129—238

Verwijzing.

Zie Adatrecht 97; Eisch 18.

Procureur.

1. De procureur in het burgerlijk geding (prof. mr. Jb. Zeijl-maker Jnz.)

dl. 131—219

2. Onder partijen in den zin van artikel 327 Rv. moeten niet uitsluitend worden gerangschikt zij die aan den door de introductieve dagvaarding in eersten aanleg geopenden rechtsstrijd hebben deelgenomen, doch eveneens de procureur van een der partijen, nu deze krachtens artikel 60 Rv. persoonlijk en uit eigen beurze in de proceskosten is verwezen en diensgevolge rechtstreeks bij de gevallen beslissing betrokken is.

De vatbaarheid eener zaak voor hooger beroep hangt af van de hoegrootheid der vordering, gelijk ze was toen ze werd ingesteld dan wel ter terechtzitting verminderd.

Hierin wordt geen wijziging gebracht, nu het hooger beroep tot de proceskosten is verminderd.

Is de ingestelde vordering appellabel, dan brengt zulks mede de appellabiliteit van de beslissing omtrent de proceskosten.

Het door den rechter begroot bedrag der kosten is voor de vraag der appellabiliteit geheel onverschillig.

H. G. H. 22 Mei 1924, dl. 121—109

3. Veroordeeling van den procureur van eischeres in de kosten, daar hij rekening had moeten houden met de onvastheid der jurisprudentie. (met naschrift van den inzender).

R. v. J. Pad. 7 Febr. 1929, dl. 131—396

4. De verleening van een acte van procureurstelling houdt geen rolbeschikking in waarbij de Raad de rechtsgeldigheid van de procureurstelling erkent en waaraan hij gebonden zou zijn.

H. G. H. 6 Febr. 1930, dl. 132—89

5. Iemand, die het ambt bekleedend van advocaat en procureur en op grond van die hoedanigheid door een beklagde, die terechtstaat hetzij voor een Raad hetzij voor een Landraad, tot het verleen van bijstand aangezocht, daarop zijne bemiddeling verleent, handelt in al hetgeen hij diensgevolge verricht, in de uitoefening van zijn

Procureur.

beroep en is aan den tuchtmaatregel in bovengenoemd artikel vermeld, onderworpen.

H. G. H. besch. 13 Mrt. 1929, dl. 132—139

Verwijzing.

Zie Berusting 2; Concurrentiebeding 1; Dagvaarding 4; Eisch 1; Executie 2; Kort geding 4; Ontkenten van gerechtelijke verrichtingen 1, 3; Proceskosten 1, 3; Request civiel 1; Vereeniging 1; Verstek 3.

Prorogatie.

1. H. G. H. 2 Juni 1927.

dl. 126—118

2. De bij art. 247 Rv. gemaakte uitzondering op de appellabiliteit van in conventie en in reconventie berechte zaken houdt uitsluitend verband met het beloop der over en weder gevorderde bedragen. — Het kan nimmer de bedoeling van den wetgever zijn geweest de mogelijkheid te openen om eene zaak, welke bijwege van prorogatie onmiddellijk voor den rechter in h.b. aangebracht en door deze is berecht, alsnog aan het oordeel van een hooger rechter te onderwerpen, die van de kennisneming van soortgelijke zaken organiek is uitgesloten. — Zoodat krachtens art. 133 Rv. de R. v. J. te Batavia in hoogste ressort heeft beslist en het ingesteld h.b. mitsdien niet ontvankelijk is, nu bijwege van reconventioneelen eisch een op arbeidsvankelijke is, nu bijwege van reconventioneelen eisch een op arbeids-overeenkomst gegronde zaak tegen een te Batavia gevestigde partij onmiddellijk voor dien Raad is aangebracht en de wederpartij de exceptie van onbevoegdheid niet heeft opgeworpen.

H. G. H. 25 Aug. 1927, dl. 127—111

Rechtsgeschiedenis.

1. Indische eigendomsbewijzen (mr. A. Neytzell de Wilde).

dl. 121—1

2. Uit de geschiedenis onzer codificatie (mr. J. van Kan).

dl. 124—1, 85, 167, 257, 337, 443

3. Een blijde aankomst (mr. J. van Kan).

dl. 126—367

4. Uit de rechtsgeschiedenis der Compagnie (mr. J. van Kan).

dl. 129—364; 130—497, 837, 863

Rechtspersonen.

1. Rechtspersoonlijkheid van vereenigingen in de Vorstenlanden; toepasselijkheid van S. 1870—64. (met noot van prof. mr. B. ter Haar Bzn).

Ldr. Soerakarta, 23 Jan. 1926, dl. 124—67

Verwijzing.

Zie Adatrecht 115; Afwezigheid 3; Agrarisch recht 15; Bevoegdheid 9; Bewijs 42; Stichting; Vennootschapsrecht; Vereeniging; Vertegenwoordiging in rechten 1; Wees- en boedelkamer 2, 3; Woerbesluit 1.

Rechtstoestand van den failliet na vereffening. Zie Faillissement.

Recht van overschrijving. Zie Overschrijving.

Reconventie.

L. Vorderingen door gedaagden in conventie ingesteld (mr. C. Star Nauta Carsten).

dl. 133—379

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid 17, 20, 21; Hooger beroep 14; Huwelijk 5; Overeenkomst 12; Procesorde 19, 24; Prorogatie 2; Rekening en verantwoording 4.

Referte. Zie Procesorde 3, 16.

Rekening en verantwoording.

1. De rekening en verantwoording, door een beheerend vennoot van het door hem als zoodanig gevoerd beheer af te leggen aan zijne mede-vennooten, wordt feitelijk afgelegd aan de tusschen hen bestaande gemeenschap. Het saldo dier rekening komt geen der gereendeerden toe, maar dient tot grondslag voor de scheiding en deeling.

Op zoodanige rek. en verantw. mag derhalve art. 767 Rv. niet worden toegepast.

Anders is dit, indien de vordering tot aflegging van rek. en ver. ondergeschiedt wordt gemaakt aan eene gelijktijdig ingestelde vordering tot scheiding en deeling.

Zoodanige strekking kan aan de onderwerpelijke vordering niet worden toegekend.

R. v. J. Soer. 19 Maart 1924, dl. 121—440

2. Als nalatig rekenplichtige is niet alleen aan te merken hij die verzuimt rekening te doen of, daartoe aangenaamd, dit weigert, doch ook hij, wiens rekening nog niet is goedgekeurd (met jurisprudentie-aanhaling).

H. G. H. 5 Febr. 1924, dl. 122—149

3. Hij die bij vonnis is veroordeeld tot het afleggen van eene behoorlijke en door justificatoire bescheiden gestaafde rekening en verantwoording, behoort die justificatoire bescheiden bij zijne aan den benoemden Rechter-Commissaris over te leggen rekening en verantwoording te voegen en deze op de wijze als voorgeschreven in art. 768 Rv. aan de wederpartij mede te deelen; heeft hij dit verzuimd, dan kan dat verzuim hersteld worden door die bescheiden alsnog op de wijze voorgeschreven in al. 2 van art. 770 Rv. aan het slot zijner memorie van contra-debat te vermelden en aan de wederpartij mede te deelen.

De regelen, voor de rekening en verantwoordingsprocedure voorgeschreven, zijn van openbare orde.

Nadat de comparitie voor den Rechter-Commissaris, bedoeld in art. 771 Rv. heeft plaats gehad, is de litis contestatio gesloten en kunnen geen stukken meer in het geding worden gebracht.

Eene rekening en verantwoording, welke slechts dergelijke verza-

posten in te houden.

Verzamelposten zonder nadere specificatie omtrent hoeveelheid en eenheidsprijs mogen daarop niet voorkomen.

Eene rekening en verantwoording behoort behoorlijk gespecificeerde melposten bevat, kan niet geacht worden te voldoen aan het voor-

Rekening en verantwoording.

schrift van art. 767 Rv., terwijl debat en bewijslevering daaromtrent zijn uitgesloten.

Bij gebreke van elk bewijs van rendants zijde behooren de bedragen van ontvangst in uitgaaf gesteld te worden op de door gerendeerde onbetwist gelaten posten.

R. v. J. Soer. 1 Aug. 1923, dl. 123—211

4. Een erfgenaam, die bezwaren heeft gemaakt tegen een rekening en verantwoording van den executeur testamentair en bezig is daarover te procederen, kan, voor de beëindiging van het proces niet het bedrag opvorderen, waarop hij volgens de aangevochten rekening en verantwoording recht zou hebben.

De vordering tot uitkeering van dat bedrag is tegen gedaagde ingesteld in zijn kwaliteit van executeur testamentair, zoodat deze geen vordering in reconventie betreffende privé schulden van eischer aan hem kan instellen.

R. v. J. Sem. 5 Febr. 1926, dl. 124—127

5. Een rekening en verantwoording die onder de uitgaven slechts verzamelposten bevat, voldoet niet aan het voorschrift van artikel 767 van het Reglement op de Rechtsvordering.

In dat geval is in het geheel geen rekening en verantwoording afgelegd.

H. G. H. 3 Mei 1928, dl. 127—431

6. De rekenplichtige, op wiens rekening en verantwoording de goedkeuring is uitgebleven tengevolge van de weigering of nalatigheid van den gerendeerde om de rekening op te nemen en te sluiten, is nalatig rekenplichtige, tenzij hij om het verwijt van eigen verzuim en nalatigheid te ontgaan, de wederpartij tot het opnemen en sluiten der rekening dagvaardt.

Nu geïntimeerde dit niet gedaan heeft en als gevolg daarvan appellant het hem eventueel toekomende saldo der rekening eerst later dan anders het geval ware, zal kunnen beuren, is geïntimeerde hem daarover de wettelijke interessen verschuldigd.

H. G. H. 26 Juli 1928, dl. 128—183

Verwijzing.

Zie Beslag 7, 17; Executie 16; Faillissement 26.

Rekest. Zie Verzoekschrift.

Request-civil.

1. Een bedriegelijke mededeeling of opzettelijk verzuim van mededeeling omtrent bekende feiten aan den occupeerenden procureur kan geen voor herroeping van het vonnis opleverend bedrog of arglist opleveren, indien dat bedrog of arglist niet tevens in de procedure tot uiting is gekomen;

R. v. J. Soer. 31 Maart 1926, dl. 124—476

2. Tegen tusschen dezelfde partijen, op dezelfde gronden en door denzelfden rechter in het hoogste ressort gewezen tegenstrijdige vonnissen, kan de belanghebbende partij met geen ander middel opkomen dan door bij dien rechter een request-civil in te dienen (art. 385, 5° en art. 393 e.v. Rv.).

H. G. H. besch. 23 Febr. 1928, dl. 127—335

Request — civil.

Retentierecht. Zie Erfrecht 9; Huur en verhuur 10.

Retributie. Zie Belastingen 6.

Revindicatie. Zie Bezit 9; Eigendom 16; Eisch 9.

Roerende zaken. Zie Zaken.

Schade. Zie Onrechtmatige daad.

Scheiding en deeling.

1. Scheiding en deeling van onroerend goed en dagvaarding van onbekenden (prof. mr. R. D. Kolléwijn).

dl. 129—393

2. Waar uit de dagvaarding valt te lezen dat de boedel van den erflater slechts bestaat uit het perceel in kwestie en geïntimeerden niet hebben beweerd dat de boedel andere goederen omvat, competeert oorspronkelijk eischer de actie uit art. 573 B. W. (vergelijk in dit verband dl. 117—45).

H. G. H. 14 Aug. 1924, dl. 121—398

3. Het niet vermelden van een bepaalden termijn in de acte van boedelscheiding gedurende welken de boedelscheiding niet mag plaats hebben, heeft geen absolute nietigheid ten gevolge doch brengt mede, dat de bestaande gemeenschap voor vijf jaren blijft bestaan; vóór den afloop van dezen termijn kan geen scheiding en deeling door den rechter worden gelast.

H. G. H. 28 Aug. 1924, dl. 121—432

4. Waar het betwiste perceel vóór de overschrijving ten name van vijf der elf erfgenenamen voor 18/32e gedeelte nog deel uitmaakte van een onverdeelde boedel, kon van eigendom van bepaalde onverdeelde aandeelen der afzonderlijke erfgenenamen geen sprake zijn, zoodat de overschrijving ten onrechte is geschied, de 18/32 aandeelen hiermede niet in het leven geroepen kunnen zijn en evenmin op een ander overgedragen konden worden.

H. G. H. 4 Nov. 1926, dl. 125—13

5. Het verzoek tot openbare verkoop ter fine van scheiding en deeling deels niet ontvankelijk verklaard, deels geweigerd.

H. G. H. besch. 7 Juli 1927, dl. 126—219

6. De gezamenlijke erfgenenamen eener nalatenschap verkrijgen als zoodanig de daarin zich bevindende goederen in gezamenlijk eigendom, waardoor ieder hunner voor het hem toekomend aandeel gerechtigd wordt op den boedel in zijn geheel.

Hieruit vloeit echter niet voort, dat ieder der erfgenenamen voor zijn aandeel in den boedel een recht van mede-eigendom in elk der tot den boedel behorende goederen afzonderlijk zoude toekomen.

Wel kan ieder der erfgenenamen zijne mede-erfgenenamen tot scheiding en deeling van den boedel noodzaken, maar niet gelijk l.c. vorderen om eenige der tot den boedel behorende goederen tot scheiding en deeling te brengen.

H. G. H. besch. 21 Febr. 1929, dl. 130—608

7. Art. 393 en 1076 B. W.

H. G. H. besch. 7 Maart 1929, dl. 130—613

8. Nu 2e appellante blijkens het procesverbaal van zwaarigheden toen uitdrukkelijk heeft verklaard zich t.a.v. het punt in geschil geen

Scheiding en deeling.

partij te stellen, kan zij zich ook in de zwaarigheidsprocedure geen partij stellen, aangezien zulks zou zijn een overschrijding der grenzen van het procesverbaal van zwaarigheden, dat de grondslag van het geding moet zijn.

H. G. H. 6 Februari 1930, dl. 132—98

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid 10, 19; Bewaargeving 2; Eigendom 19; Hypotheek 6, 8; Minderjarigen 4; Rekening en verantwoording 1; Vennootschapsrecht 2, 3; Verjaring 3.

Scheiding van tafel en bed. Zie Huwelijk.

Scheidsmannen.

1. Waar partijen de berekening en vaststelling der netto-exploitatiewinst hebben opgedragen aan een derde, brengt deze opdracht mede, dat partijen de beslissing van dien derde als haar onvoorwaardelijk bindend hebben te aanvaarden. Dit wordt niet anders, nu partijen dien derde eenige voorschriften hebben gegeven, door hem bij de uitvoering der opdracht in acht te nemen.

Wanneer echter zou moeten worden aangenomen, dat de persoon door partijen met de berekening en vaststelling der netto-exploitatiewinst belast niet is een buiten haar staande onafhankelijke derde, maar vertegenwoordiger van een der partijen, dan is de wederpartij alleen dan aan diens berekening gebonden, indien aan de opdracht behoorlijk naar de eischen der goede trouw, met inachtneming van het daaromtrent door partijen overeengekomene is voldaan. Hierin wordt geen verandering gebracht doordat de opdracht is verstrekt onder de bepaling, dat de bij de uitvoering in acht te nemen voorschriften geheel ter beoordeeling van den daarmee belasten persoon staan.

R. v. J. Soer. 13 Febr. 1924, dl. 121—244

2. Bij een ingevolge art. 619 R.v. aan den rechter gedaan verzoek om benoeming van scheidslieden moet het door hen te beslissen geschil worden aangegeven, om den rechter in staat te stellen zijne bevoegdheid te beoordeelen en uit te maken of met dat geschil inderdaad benoeming van scheidslieden is gewettigd.

Uit art. 634 R.V. volgt dat scheidslieden hier te lande hunne beslissing behooren te geven.

H. G. H. 24 Juli 1924, dl. 121—385

3. Waar aan den directeur der Haven en den directeur van B. O. W. de bevoegdheid is ontzegd om zelfstandig opdrachten tot uitvoering van werken te geven en aanbestedingscontracten te sluiten, zij evenmin vrijelijk over rechten, welke daaruit kunnen voortvloeien, kunnen beschikken en hun voorts bevoegdheid niet toekomt om geschillen over die rechten voor den rechter te brengen, vloeit hieruit voort, dat zij het recht missen die geschillen aan arbiters voor te leggen (Raad en Hof).

H. G. H. 24 Nov. 1927, dl. 127—173

4. Een in het buitenland gewezen arbitraal vonnis kan als feitelijke grondslag van een voor den Ned.-Ind. Rechter in te stellen vordering worden genomen, mits deze uitspraak voldoet aan zekere

Scheidsmannen.

voorwaarden, noodig om de rechtsgeldigheid daarvan te kunnen aannemen, terwijl in dat geval de Ned.-Ind. rechter naar de juistheid van de arbitrale uitspraak geen onderzoek vermag in te stellen en die heeft te eerbiedigen, tenzij deze in strijd mocht zijn met de openbare orde of zoodanig indruischen tegen de hier te lande heerschende begrippen van zedelijkheid en goede trouw, dat van handhaving geen sprake kan zijn.

Zulk een actie is er een tot nakoming van de overeenkomst. Proceskosten, in den vreemde gemaakt.

R. v. J. Bat. 11 Nov. 1927, dl. 131—312

5. Een beding, strekkende om alle geschillen, die bij de uitvoering van een overeenkomst kunnen ontstaan, te doen beslissen door twee scheidslieden, tenzij deze het noodig mochten vinden zich een derden toe te voegen, is, als in strijd met de bepaling van art. 618 lid 2 Rv., dat scheidsmannen steeds in oneffen getale moeten zijn, volgens het 3e lid van dat artikel nietig.

H. G. H. 14 Nov. 1929, dl. 131—580

Verwijzing.

Zie Aanneming van werk 4; Bevoegdheid 46, 49; Dading 1; Koop en verkoop 29.

Schenking. Zie Huwelijk 10, 12, 14.

Schriftelijk bewijs. Zie Bewijs.

Schuldoorzaak. Zie Overeenkomst.

Schuldoverneming. Zie Vennootschapsrecht 11.

Schuldvergelijking.

1. De enkele ontkenning van de (een der) feiten waarop de in compensatie gebrachte tegenvordering rust, staat aan het vereischte van liquiditeit dier vordering niet in den weg; deze is uitgesloten indien de wijze waarop de tegenvordering is gesteld, in zich sluit onzekerheid omtrent het bedrag of deszelfs opeischbaarheid; dit laatste is het geval bij de onderverpelijk in compensatie gebrachte tegenvorderingen, naar haren aard te splitsen in: a tot vergoeding van „oververbruik” aan water veroorzaakt door lekkage aan leiding etc., b betaalde reparatiekosten leiding etc; de sub a bedoelde vergoedingsplicht vloeit niet voort uit het gestelde feit van des verhuurders verplichting tot reparatie van de leiding etc. doch rehtens op het ingebreke-zijn in die verplichting; feitelijke gegevens dienaangaande en mede — a fortiori — feitelijke gegevens, waaruit onmiddellijk volgt althans te berekenen valt of de geheele hoeveelheid M^a „oververbruik” zoo neen welk gedeelte daarvan dan is ontstaan van af die ingebrekestellingen, ontbreken; de sub b bedoelde vergoedingsplicht vloeit niet voort uit art. 1241 B.W., waar 's Rehters machtiging niet vooraf is gevraagd; (Zie Asser III, bl. 575).

Voorzoover te beschouwen als gebaseerd op „zaakwaarneming” ontbreken voor de beoordeeling van de juistheid daarvan de noodige feitelijke gegevens sub a bedoeld.

Res. Ger. Semarang, 25 Sept. 1923, dl. 121—65

Schuldvergelijking.

Verwijzing.

Zie Cessie 4; Faillissement 30, 41; In gebrekestelling 7; Orderbiljet 12.

Schuldvernieuwing.

1. De enkele stellingen van gedaagde „dat de onderwerpelijke vordering betreft dat deel eener oorspronkelijke grootere nota ten zijnen (gedaagde's) name, welk deel betrof bestellingen speciaal zijn zwager L. E. Meijer aangaande; dat echter op zijn verzoek die nota aldus heeft gesplitst“, levert geen schuldvernieuwing op, waar niet tevens is gesteld, dat na die splitsing de onderwerpelijke nota ook is uitgeschreven op naam van dien Meijer, noch dat eischer daarbij gedaagde uitdrukkelijk van zijn verbintenis heeft ontslagen.

Deze toevoeging mitsdien als niet bevrijdend van de bekentenis gesplitst.

Res. Ger. Semarang, 6 Nov. 1923, dl. 121—70

2. H. G. H. 10 Juli 1924.

dl. 121—225

3. Besluit tot conversie. Geen novatie.

H. G. H. 19 Juli 1928, dl. 128—263

Verwijzing.

Zie Vennootschapsrecht 11.

Sequestratie. Zie Bewaargeving; Procesorde 25.

Staatsrecht.

1. Boekaankondiging van: Een politiek staatsrechtelijke studie van prof. mr. J. A. Eigeman, door mr. dr. H. Westra.

dl. 129—402

2. Een dispensatieprobleem van transitair karakter (mr. A. Jansen).

dl. 133—585

Verwijzing.

Zie Administratief recht; Belastingen 4, 5; Comptabiliteitswet; Decentralisatie; Ingezetenschap; Kroonordonnantie; Overgangsrecht 6; Strafrecht — Art. 209 no 1; Toepasselijk recht 1, 2; Toetingsrecht van den rechter; Vreemdelingen 3.

Stichting.

Materieele vereischten voor een rechtsgeldige stichting.

Afgezonderd kapitaal, duidelijk omschreven doel en aanwijzing van een bestuur. (met literatuuraanhaling).

H. G. H. besch. 24 Juni 1926, dl. 125—35

2. De gedaagde vereeniging heeft ten doel de oprichting en instandhouding van een fonds, waarvan de bestemming in de statuten is omschreven.

Deze statuten bevatten naast de organisatie der vereeniging tevens die van het fonds, door de wijze te regelen, waarop dit door gedaagde moet worden beheerd, ten einde het zijne bestemming te doen volgen, en zijn in de eerste plaats aan te merken als oprichtingsbrief van het fonds.

Stichting.

Dit fonds is niet te beschouwen als vereenigingsvermogen, maar is een stichting en bestaat als zelfstandig rechtspersoon naast de vereeniging.

Statutenwijziging, waardoor aan het fonds een gewijzigde bestemming wordt gegeven, moet ongeoorloofd worden geacht, tenzij in de stichtingsakte uitdrukkelijk daarin mocht zijn voorzien, hetgeen niet het geval is.

Ontbinding der vereeniging zou slechts tengevolge kunnen hebben, dat aan het eenmaal opgerichte en bestaande fonds, met behoud in alle opzichten van zijne bestemming, een nieuwe organisatie moet worden gegeven, maar nimmer, dat het fondsvermogen onder de leden zou worden verdeeld.

R. v. J. Soer. 23 Juli 1919, dl. 129—452

Verwijzing.

Zie Vereeniging 4.

Subrogatie. Zie In de plaatsstelling.

Termijncontracten.

1. Termijnhandel (mr. Th. Ligthart).

dl. 122—406

2. 's Hofs arrest inzake art. 37 Faill. Verord. (mr. H. M. Meertens).

dl. 122—411

3. Termijnhandel. (mr. Th. Ligthart).

dl. 123—16

Verwijzing.

Zie Commissiecontract 2; Faillissement 23.

Testament. Zie Erfrecht.

Tjoentoe. Zie Eigendom 5.

Toepasselijk recht.

Adat-of europeesch recht?

Adat-of mohammedaansch recht?

Geldigheid van bepalingen.

Intergentiel recht.

Interregionaal recht.

Onderwerping aan het eur. recht.

Toepasselijk recht.

Adat — of eur. recht?

Verwijzing.

Zie no. 18, 29, 30; zie ook Adatrecht 10, 17, 57, 58, 59, 71, 79;

Bevoegdheid — Eur. of inh. rechter?, — Gouv. of inh. rechter?

Adat — of moh. recht?

Verwijzing.

Zie Adatrecht 11, 16, 42, 116, 131; Bevoegdheid — Landraad of godsd. rechter?

Geldigheid van bepalingen.

1. Het Regl. op de R. O. heeft kracht van algemeene maatregel van bestuur, en kan (anders dan onder het R. Regl. van 1836) slechts bij dergelijke regeling worden gewijzigd.

R. v. J. Sem. 20 Juni 1924, dl. 122—563

Toepasselijk recht — Geldigh. bep.

2. De Locale Raden zijn slechts bevoegd aan de uitvoering van een voorschrift door dwangoeffening te verbinden het recht tot verhaal van de kosten, die daarvan het gevolg zijn, indien hun die bevoegdheid daartoe uitdrukkelijk bij algemeene verordening is verleend. (Art. 34 Rooiregl. gem. Batavia).

R. v. J. Bat. 24 Sept. 1926, dl. 125— 42

Verwijzing.

Zie no. 32; zie ook Belastingen 5, 6; Beslag 13; Faillissement 28, 29.

Intergentiel recht.

3. Conflict colonial en interracial private law (profs. Henry Solus en mr. R. D. Kolléwijn).

dl. 131—554; 132—309, 316

4. Intergentiel privaatrecht (prof. mr. R. D. Kolléwijn).

dl. 131—517

5. Hoewel de Algemeene Bepalingen van Wetgeving voor Nederlandsch-Indië weliswaar slechts voorschriften behelzen omtrent de wet welke moet worden toegepast bij conflicten der privaatrechtelijke wetgevingen van onderscheiden staten, moeten ook conflicten der verschillende soorten van privaatrecht die naast elkander gelden in éénzelde staatsverband zooveel mogelijk worden beoordeeld en opgelost naar de beginselen die gehuldigd worden in het internationaal privaatrecht.

Bij de beantwoording van de vraag of bij schenking tusschen Inlanders van een volgens de voor Europeanen geldende wetgeving in eigendom bezeten onroerend goed de voorschriften van het B.W. moeten worden opgevolgd dan wel de schenking rechtsgeldig is indien ze is gedaan overeenkomstig het ter plaatse geldende adatrecht, moet worden onderscheiden tusschen de vormen der overeenkomst en de vormen, welke de overdracht van het zakelijk recht betreffen.

De overeenkomst is naar den vorm geldig indien ze is tot stand gekomen met inachtneming der wetten van het Land, waar ze is gesloten, doch de vormen der overdracht van het zakelijk recht worden bepaald door de wetten van het Land, waar het goed is gelegen (met litteratuuraanhaling).

De onderwerpelijke schenking, gedaan volgens het ter plaatse geldende adatrecht, was dus rechtsgeldig.

H. G. H. 14 Aug. 1924, dl. 121—398

6. Bevoegdheid van den rechter en toepasselijkheid van het recht ter zake van een vordering van een inlander tegen een anderen inlander wegens onrechtmatige occupatie van een erfpacht-perceel. (met naschrift van prof. mr. B. ter Haar).

Ldr. Padang, 12 Jan, en 3 April 1928, R.v.J. 12 Juli 1928, dl. 129—179

7. De verhouding tusschen executant, een Europeaan, en geëxecuteerde, een Inlander, die een huurcontract met elkaar hebben gesloten, moet geregeld worden wat het materiele recht betreft door eenzelfde stel bepalingen. De wetgever is tot nu toe steeds in gebreke gebleven een duidelijke regeling te treffen voor de rechtsverhouding tusschen personen van verschillende bevolkingsgroepen, en de rechter

Toepasselijk recht — Intergentiel.

moet dus uit de bedoeling van partijen, den aard der rechtsbetrekking en de behoeften van het verkeer opmaken, welk recht op de bewuste rechtsbetrekking toepasselijk is. Daar i.c. moet aangenomen worden dat in hoofdzaak het voor Europeanen geldende recht toepasselijk is, kan opposant geen succes hebben met zijn verzet tegen het beslag, waar dit gelegd is op verzoek van den verhuurder op de sfoffeering van het door hem verhuurde huis, welke stoffeering op grond van art. 1140 B. W. strekt tot waarborg voor de betalingen

Ldr. Makassar, 10 Oct. 1925, dl. 131—192

Toepasselijk recht — Intergentiel.

Verwijzing.

Zie no. 27; zie ook Adatrecht 61, 111 — XII, XVII; Agrarisch recht; Bevoegdheid — Eur. of inl. rechter?; Bewijs 20.

Interregionaal recht.

8. Hier gevestigde (gescheiden) ouders hebben krachtens art. 200 Ind. B.W. het recht aan den Raad van Justitie wijziging te verzoeken van een door den nederlandschen rechter gegeven voogdijbeschikking.

Waar de wet den relatief bevoegden rechter niet aanwijst moet de rechter nagaan welke Raad op doelmatigheidsgronden als de ten deze bevoegde autoriteit moet worden aangemerkt; in het onderwerpelijk geval is dit de Raad te Batavia, nu beide ouders in het ressort van dien Raad woonachtig zijn (met noot en jurisprudentie aanhaling).

H. G. H. besch. 15 Mei 1930, dl. 132—292

Onderwerping aan het eur. recht.

9. De wetswijziging van S. 1926 — 360 besproken door de redactie.

dl. 125—224

10. Adat en accept (mr. A. E. van Arkel).

dl. 128—13

11. De onderwerping voor een bepaalde rechtshandeling. N. I. Jur. Congres 1929. Praeadviseur prof. mr. R. D. Kolléwijn. Praeadvies en handelingen.

dl. 129—245; 130—23

12. Vrijwillige onderwerping aan het europese recht en waarmaking van onderhandse geschriften (prof. mr. R. D. Kolléwijn).

dl. 132—270

13. De onderwerping krachtens art. 18 van Stbl. 1917—12 brengt mede toepasselijkheid van de faillissementsverordening op den onderworpen.

De omstandigheid dat de in Stbl. 1855—79 opgenomen ordonnantie bij het op 1 Maart 1925 in werking getreden Stbl. 1924—556 is ingetrokken, heeft niet tengevolge dat gedeeltelijke onderwerping na dien datum niet meer mogelijk is, daar bovengenoemd art. 18 de mogelijkheid van gedeeltelijke onderwerping niet afhankelijk stelt van het in kracht blijven van de ordonnantie in Stbl. 1855—79.

Dat een ander hoofd van plaatselijk bestuur dan dat van de woonplaats van den onderwerper de in art. 21 voornoemd vervatte bekendmaking heeft gedaan en aan de echtgenoot wel de gevolgen

Toepasselijk recht — Onderwerping.

aan algeheele doch niet die aan de gedeeltelijke onderwerping verbonden heeft voorgehouden, heeft nietigheid der onderwerping niet ten gevolge.

H. G. H. 8 Oct. 1925, dl. 122—560

14. Waar de nalatenschap van J. (een Europeaan) voor de drie inl. kinderen door X als gemachtigde van de moeder-voogdes, nji Anni is verworpen, heeft hij in deze hoedanigheid een in het burgerlijk recht der Europeanen geregelde rechtshandeling verricht, die in het inlandsche adatrecht niet is geregeld, zoodat de lastgeefster geacht moet worden zich vrijwillig aan de desbetreffende bepalingen van het Burgerlijk Wetboek te hebben onderworpen. (West-Java).

Waar de verwerping is geschied zonder machtiging van den Raad van Justitie is deze nietig.

R. v. J. Bat. 12 Feb. 1926, H. G. H. 11 Nov. 126, dl. 125—185

15. Een inlander, die een orderbiljet teekent onderwerpt zich daardoor stilzwijgend aan de desbetreffende bepalingen van het het europeesche recht. (Middel-Java).

H. G. H. 28 Juli 1927, dl. 126—201

16. Scheiding en deeling eener nalatenschap van eene ab intestato overleden arabische vrouw.

Vrijwillige onderwerping terzake der erfenamen aan het europeesche recht.

Onbevoegdheid van den raad van justitie. (Raad) (met naschrift van prof. mr. B. ter Haar).

Vrijwillige onderwerping aan het europeesch recht kan ingevolge art. 26 van Stbl. 1917 — 12 jo. 1926 — 360 slechts geschieden door eigenlijk gezegde Inlanders, zoodat waar onderwerpelijke partijen van arabischen landaard zijn, hare onderwerping rechtsgevolg mist.

De vraag welk recht op Arabieren toepasselijk is en voor welken rechter zij moeten worden gedagvaard, moet worden getoetst aan de bepalingen van Stbl. 1924 — 556.

Waar de vordering in casu strekt tot scheiding en deeling eener nalatenschap, waarover handelt de 17e titel van het B.W., welke titel bij art. 1 van laatstg. Stbl. niet is uitgezonderd, behoort deze vordering volgens het B. W. te worden beoordeeld en voor den europeeschen rechter gebracht. (Hof).

R. v. J. Sem. 27 Mei 1927, H. G. H. 6 Oct. 1927, dl. 126—302, 465

17. Een inlander, die een orderbiljet teekent, onderwerpt zich daardoor stilzwijgend aan het europeesche recht. (Vorstenlanden).

Ldr. Jogjakarta, 17 Jan. 1927, dl. 126—313

18. Een huis, oorspronkelijk aan een inlander toebehoorende, wordt beheerscht door het adatrecht (landraad).

De terugvordering van een woning moet naar adatrecht berusten op het recht dat men beweert op dat huis te hebben, niet enkel op een feitelijke storing in het rustige genot van het huis; nu ter terechtzitting kwam vast te staan dat eischer geen eigen recht op de teruggevorderde woning heeft, moet de eisch worden ontzegd. (landraad).

Toepasselijk recht — Onderwerping.

Ingesteld is een bezitsactie; hieromtrent zwijgt de adat; de voorschriften van het burgerlijk wetboek moeten mitsdien te dezen worden toegepast; het huis is roerend goed, de bezitsacties kunnen geen enkelvoudige roerende goederen betreffen; eischer was met zijn actie niet ontvankelijk (raad). (met naschrift van prof. mr. B. ter Haar).

Ldr. Soerabaja, 9 Aug. 1928, R. v. J. 28 Nov. 1928, dl. 129—155

19. Beteekenis van een vrijwillige onderwerping aan het europeesch privaatrecht ter zake van de uitvoering van een testament.

Ldr. Padang Pandjang 8 Jan. 1925, dl. 129—190

20. Dading betreffende een door een inlander geteekend accept is een niet in het inlandsche recht geregelde rechtshandeling (art. 29 Regeling vrijw. onderwerping). (Middel-Java) (met noot van prof. R. D. Kolléwijn).

Res. Ger. Tegal 29 Febr. 1928, dl. 129—490

21. Het teekenen en afgeven van orderbiljetten komt noch in de residentie Pekalongan noch elders in N. Indië in het rechtsverkeer tusschen Inlanders onderling geregeld voor als gevolg van eene door dat verkeer in het leven geroepen rechtsontwikkeling. De Raad is derhalve ingevolge art. 29 van S. 1917 — 12 bevoegd van een vordering uit accept tegen een Inlander kennis te nemen.

H. G. H. 25 April 1929, dl. 130—947

22. Koop van een auto door een inlander van een N. V. Het europeesche recht toegepast daar dit de uit de omstandigheden blijken de bedoeling van partijen was. (Residentierechter).

Res. Ger. Padang, 9 Mei 1930, R. v. J. 14 Augustus 1930, dl. 132—417

23. Europeesch recht toegepast omdat bijna alle in het overgelegde huurkoopcontract voorkomende bedingen er op wijzen, dat partijen hebben beoogd hun rechtsverhouding door het europeesche recht te doen beheerschen.

Ldr. Padang, 31 Mei 1930, dl. 132—431

Verwijzing.

Zie no. 26, 27; zie ook Adatrecht 43, 82; Bevoegdheid 12, 23, 27, 28; Executie 5.

Toepasselijk recht.

24. Is de zegelordonnantie toepasselijk op zelfbestuursgebied onder korte verklaring? (mr. W. van Hattum.)

dl. 133—334

25. Overgang tot den Islam zonder overgang tot eene door het mohammedaansche recht beheerschte bevolkingsgroep, kan ten aanzien van den rechtstoestand der betrokken persoon geenerlei wijziging hoegenaamd ten gevolge hebben.

H. G. H. 11 Juni 1925, dl. 122—454

26. In het landschap Sidènrèng waarvan de verhouding tot het Gouvernement is geregeld bij korte verklaring in verband met Staatsblad 1919 — 822 is het Koninklijk besluit op de vrijwillige onderwerping (Stbl. 1917 — 12) niet van toepassing verklaard en mitsdien niet van toepassing.

Toepasselijk recht.

De Raad van Justitie te Makassar is niet bevoegd kennis te nemen van de vordering tegen een zelfbestuursonderhoorige van Sidènrèng, ter zake van een door hem onderteekend onderbillet.

H. G. H. 29 Juli 1926, dl. 124—223

27. Door dertigjarig ongestoord bezit verkregen geopposeerden-geëxecuteerden (inlanders) krachtens de bepalingen van het B. W. het inlandsch bezitsrecht op „woeste” gronden, volgens europeesch recht in eigendom toebehoorende aan opposante. Opposante verliest hierdoor haar eigendomsrecht.

Ldr. Padang, 17 Mei 1926, R. v. J. 30 Dec. en 30 Dec. 1929, dl. 126—89

28. Staatsblad 1832 — 41 is niet toepasselijk in de Vorstenlanden.

Ldr. Jogjakarta, 26 Febr. 1927, dl. 127—142

29. Het onderwerp der vordering, d.i. het gevorderde in verband met de feitelijke grondslagen van den eisch, welke voor den verweerder beslissend zijn, ter beoordeeling van de vraag of hij gehouden is aan de vordering gevolg te geven, betreft in casu de handhaving van een in het sultanaat Pontianak geldend inheemsch gebruiksrecht. (met naschrift van prof. mr. B. ter Haar).

Voorzoover dat onderwerp betreft zijn partijen dus niet onderworpen aan het voor Europeanen geldende burgerlijk recht.

R. v. J. Bat. 28 Sept. 1928, dl. 129—117

30. Bepalingen betreffende executie in adatvoorschriften missen rechtskracht bij de landraadprocedure.

R. v. J. Sem. 21 Sept. 1928, dl. 131—43

31. Is gedaagde nog Europeaan of in de inheemsche bevolking opgelost?

Ldr. Poerwakarta, 8 Oct. 1922, R. v. J. 11 Jan. 1924, dl. 133—145

32. Verordeningen van stadsgemeenten zijn mede van toepassing in de binnen de stadsgemeenten gelegen desa's.

Een stadsgemeenteverordening die eigenaren, bezitters en beheerders van terreinen verplicht tot het dulden van toe- en afvoerleidingen schept de mogelijkheid tot zoo ver gáande beperkingen van den eigendom dat zij in haar geheel onverbindend is (res. rechter).

Die verordening kan alleen als niet verbindend buiten toepassing worden gelaten, wanneer in het bijzondere geval rechtskrenking heeft plaats gehad (raad). (met noot van prof. mr. B. ter Haar).

Res. Ger. Bandoeng 13 Aug. 1929, R. v. J. 8 Aug. 1930, dl. 133—148

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid — Eur. of inl. rechter en — gouv. of inh. rechter?

Toepasselijk verklaring der bepalingen voor Europeanen. Zie Chineezen; Voogdij 1; Vreemde Oosterlingen.

Toetsingsrecht van den rechter.

1. De nieuwe Staatsinrichting van N. I. Bespreking door prof. J. H. A. Logemann.

dl. 127—249

2. Toetsingsrecht van algemeene verordeningen (prof. dr. J. H. A. Logemann).

dl. 132—486

Toetsingsrecht.

3. Het materiele toetsingsrecht ligt in den aard der rechterlijke werkzaamheid, en komt den rechter van rechtswege toe, tenzij hij door een uitdrukkelijk voorschrift daarin is beperkt.

R. v. J. Medan, 19 Nov. 1926, dl. 125—210

Verwijzing.

Zie Belastingen 5, 6; Beslag 13; Bevoegdheid 23; Toepasselijk recht 1, 2, 32.

Tractaten. Zie Internationaal recht.

Transitoir recht. Zie Overgangsrecht.

Trouwbelofte.

1. De vrouw, jegens wie de man, ten einde haar te huwen, zich heeft verbonden om alle kosten ten behoeve van haar reis van Nederland naar Nederlandsch-Indië voor zijn rekening te nemen en die aan haar te restitueeren, heeft tegen den man geen vordering tot vergoeding dier kosten.

Immers de schade, die de vrouw lijdt doordat het huwelijk door de weigering van den man uitblijft, spruit voort uit de niet vervulling der trouwbelofte.

De vordering uit dien hoofde wordt door art. 58 B. W. ontzegd. (Raad).

De vordering tot nakoming van geïntimeerdes, door appellante aangenomen belofte om haar de reiskosten naar Indië te vergoeden is geen bij art. 58 B. W. verboden schadevordering wegens niet-vervulling van trouwbeloften, nu vaststaat, dat appellante toch naar Indië zou zijn teruggekeerd, ook indien van een huwelijk met geïntimeerde geen sprake was geweest, en geïntimeerde, in verband met een huwelijksaanzoek, haar heeft verzocht naar Indië terug te keeren en zich daarbij jegens haar heeft verbonden om alle kosten van de reis voor zijn rekening te nemen en aan haar te restitueeren. (Hof).

R. v. J. Soer. 30 Maart 1927, H. G. H. 30 Aug. 1928,

dl. 126—418; 131—299

Trustee. Zie Verbruikleen.

Tusschenkomst. Zie Beslag 25, 26, 27; Procesorde 10.

Tusschenvonniss. Zie Vonniss.

Uitvoerbaarheid bij voorraad. Zie Executie.

Valschheidsprocedure. Zie Echtheid van geschriften.

Vendureglement. Zie Beslag 13; Koop en verkoop — Openbare.

Vennootschapsrecht.

Burgerlijke maatschap.

Commanditaire vennootschap.

Handeling voor gemeene rekening.

Naamlooze vennootschap.

Vennootschap onder firma.

Burgerlijke maatschap

1. Blijkens de artt. 1618, 1640, 1641 en 1645 B. W. en de aan die wetsbepalingen ten grondslag liggende beginselen heeft een burgerlijke maatschap als zoodanig een zelfstandig van dat harer individuele vennooten afscheiden vermogen. Dit vermogen is alleen aansprakelijk te achten voor schulden door de maatschap zelve of

Vennootschapsrecht — Maatschap.

voor en namens haar door de vennoten aangegaan en niet aansprakelijk voor de schulden der vennoten niet als zoodanig aangegaan. (met naschrift van prof. mr. J. van Kan). (zie ook dl. 124—288).

H. G. H. 7 Jan. 1926, dl. 123—456

2. Een maatschap tusschen twee vennootschappen onder eene firma is in rechte bestaanbaar.

Na ontbinding van een maatschap is er geen plaats voor een vordering tot scheiding en deeling, wanneer reeds aanstonds blijkt, dat geen gemeenschappelijke boedel is gevormd.

Wanneer de zaken van een vennootschap onder eene firma door een commanditaire vennootschap, bestaande uit dezelfde vennoten, worden voortgezet gaan de rechten en verplichtingen der venn. onder firma niet automatisch op de commanditaire vennootschap over; wordt de verandering niet bekend gemaakt, dan geldt tegen derden de vennootschap onder firma als nog bestaande. (met naschrift van prof. mr. Jb. Zeijlemaker Jzn.)

H. G. H. 5 Sep. 1929, dl. 130—958

Verwijzing.

Zie Chineezen 11.

Commanditaire vennootschap.

3. Het sluiten van een overeenkomst tot verdeeling van de baten en schulden en tot ontbinding van een vennootschap, is niet een daad van vereffening of beheer, waardoor de commanditair hoofdelijk voor de schulden der vennootschap aansprakelijk wordt.

Werking van een overeenkomst tot scheiding en deeling van het vermogen eener vennootschap tegenover derden na inschrijving en publicatie van de acte.

H. G. H. 2 Dec. 1926, dl. 125—294

Verwijzing.

Zie no. 2.

Naamlooze vennootschap.

4. Nu bij de vaststelling der winstcijfers over 1917 en 1918 geen sprake is geweest van een waarborg voor de oorlogwinstbelasting-schulden, is meer dan de zuivere winst door de N. V. over die jaren onder de aandeelhouders verdeeld, welk meerdere van hen kan worden teruggevorderd, waaraan de omstandigheid, dat de winst en verlies-rekeningen door de algemeene vergadering van aandeelhouders zijn goedgekeurd, niet in den weg staat.

R. v. J. Medan, 10 Juli 1924, dl. 121—344

5. Wanneer zich het geval voordoet van art. 47 lid 2 W.v.K. heeft zulks niet ten gevolge, dat een daarna door de vennootschap verrichte rechtshandeling nietig zoude zijn.

Immers wel verre van nietigheid aan zoodanige rechtshandeling te verbinden, verbindt de wet juist hieraan de persoonlijke en hoofdelijke aansprakelijkheid van de bestuurders.

Het feit dat 75% van het maatschappelijk kapitaal eener N. V. is verloren, vermag mistdien niet aan te tasten de rechtsgeldigheid der na de ontbinding uitgegeven obligatieleening.

H. G. H. 11 Dec. 1924, dl. 122—99

Vennootschapsrecht — N. V.

6. Door een handeling van den bij de oprichtingsacte eener naamlooze vennootschap benoemden directeur voor en namens haar verricht, vóórdat op die acte de bewilliging van den Gouverneur-Generaal is verleend, is de naamlooze vennootschap niet gebonden, tenzij zij na op hare oprichtingsacte verkregen bewilliging die overeenkomst uitdrukkelijk of stilzwijgend heeft bekrachtigd of erkend (met jurisprudentieaanhaling).

R. v. J. Soer. 28 April 1926, dl. 124—485

7. Art. 39 W. v. K. stelt de bestuurders eener naamlooze vennootschap slechts aansprakelijk voor handelingen verricht na het verkrijgen van bewilliging op hare statuten doch voor de inschrijving en bekendmaking daarvan.

Degeen, die namens een naamlooze vennootschap, op welker statuten nog geen bewilliging is verleend, handelt, garandeert het bestaan der vennootschap en is deswege aansprakelijk; het rechtens ontstaan der vennootschap door de bewilliging doet deze aansprakelijkheid echter eindigen.

R. v. J. Bat. 10 Sept. 1926, dl. 125—199

8. Een overeenkomst houdende een opdracht tot het maken van een ontwerp en het zich belasten met de hoofdleiding bij de uitvoering en afbouw eener rijstpellerij, is niet als een daad van dagelijksch beheer aan te merken, nu geint, zich blijkens hare statuten ten doel stelt de exploitatie van een rijstpellerij. Toestemming van commissarissen mitsdien wel vereischt.

H. G. H. 28 April 1927, dl. 126—36

9. Recht tot schorsing van den directeur eener N. V. toegekend aan den eenigen overgebleven commissaris. Inachtneming van formaliteiten, die voor het bijeenroepen eener aandeelhoudersvergadering in de statuten zijn bepaald (vgl. Arr. H. R. 18/4 1913 W. 9500, naschrift Mr. Polak W. 9512⁴).

H. G. H. 13 Oct. 1927, dl. 126—469

10. Een naamlooze vennootschap in liquidatie wordt in en buiten rechten vertegenwoordigd door haren liquidateur, te meer wanneer de vennootschap is ontbonden.

Een vennootschap kan de nietigheid niet inroepen van handelingen, op een vergadering van alle aandeelhouders met algemeene stemmen genomen, ook al werd daarbij in strijd met de statuten gehandeld.

R. v. J. Bat. 14 Oct. 1927, dl. 127—47

11. Waar onderwerpelijk éénerzijds zijn aangebracht, anderzijds is aangenomen de inbreng in de N. V. van „niet slechts alle boekschulden”, doch mede van „in het algemeen alle baten en lasten, rechten en verplichtingen welke behooren tot of rusten op voormelde handelszaak”, valt daaronder de onderwerpelijke pretentie op uitkeering van winstaandeel.

Nu die inbreng ééner-, de aanneming daarvan anderzijds conform de wet in en met de akte van oprichting van 2e gedaagde openbaar is gemaakt, is hier sprake van schuldoverneming, niet slechts van

Vennootschapsrecht — N. V.

eene interne regeling tusschen gedaagden, zgn. betalingsoverneming.

Vermits de jure constituto overneming eener schuld in den zin van overgang van de verbintenis, aan de passieve zijde, krachtens bijzonderen titel, op een ander met algeheel behoud van haar wezen overigens (excepties en accessoria) naar het positieve Recht niet mogelijk is, is de onderwerpelijke schuldoverneming de zgn. on-eigenlijke, versterkende, daargelaten of partijen, schuldenaar en schuldovernemer, wellicht anders bedoelden.

2e Gedaagde mitsdien met 1e gedaagde op dezelfde wijze verplicht tot dezelfde prestatie; deze mede-aansprakelijkheid vindt haar steun in art. 1317 B. W., niet in art. 1417 ibidem.

Waar gedaagden aldus tot dezelfde prestatie zijn verbonden ontstaat daardoor eene hoofdelijke verplichting; art. 1282 B. W. staat daaraan niet in den weg.

Het middel van niet-ontvankelijkheid, in beide zijne onderdeelen mitsdien verworpen.

Res. Ger. Semarang, 4 Juli 1927, dl. 127—314

12. In art. 39 K. wordt slechts een bestaande N. V. bedoeld, d.i. een zoodanige, op welker oprichtingsakte de bewilliging is verleend. Verdere uitlegging van dit artikel.

H. G. H. 15 Nov. 1928, dl. 128—345

13. Een hypotheek door den directeur van een naamlooze vennootschap namens deze verleend en gevestigd zonder de bij de statuten voorgeschreven toestemming van den raad van commissarissen moet als bestaand worden aangemerkt zoolang hare rechtsgeldigheid door die vennootschap niet met succes is betwist;

dit gebrek gaat dorden (ook den lageren hypotheekhouder) niet aan;

H. G. H. 29 Aug. 1929, dl. 131—574

14. Het oprichten van eene N. V. is niet te beschouwen als een overeenkomst in den zin van art. 1313 v.v. B. W.

De vraag of de bij statuten bevoordeelde derde nakoming kan vorderen van de N. V. moet hare beantwoording vinden niet in het verbintenissenrecht, maar in het vennootschapsrecht.

Hieraan kan de derde dit recht niet ontleenen.

H. G. H. 12 Febr. 1931, dl. 133—445

Verwijzing.

Zie Afwezigheid 3; Agrarisch recht 15; Bewijs 23, 42; Huwelijk 11; Hypotheek 4; Industriele eigendom 13; Koophandel 3; Orderbiljet 7; Procesorde 15.

Vennootschap onder firma.

15. Het opgeworpen middel, dat de vennootschap onder firma met wie gedaagde de bij dagvaarding gestelde overeenkomst heeft gesloten, door uittreding op 1 April 1921 van één der twee vennoten niet meer bestaat en dientengevolge de bevoegdheid mist om voor en namens haar op te treden, raakt niet de ontvankelijkheid der vordering doch houdt een ontkenenis in, dat de eischende vennootschap onder firma dezelfde is als die met wie gedaagde de bedoelde

Vennootschapsrecht — Firma.

overeenkomst heeft aangegaan, welk feit eischeres zal dienen te bewijzen.

Een ontbonden vennootschap onder firma kan haar tevoren bestaande rechten geldend maken in rechten en blijft voor zulk, als vereffening te beschouwen doel, bestaan. (met jurisprudentieaanhaling).

H. G. H. 31 Dec. 1925, dl. 123—197

16. Voor toewijzing van den gevorderden lijfswang tegen de individueele leden der gedaagde vennootschap onder firma is niet vereischt, dat zij met name aangeduid en ter zake mede gedagvaard zijn.

R. v. J. Soer. 9 Sept. 1925, dl. 124—309

17. Een in de Javasche Courant gepubliceerde ontbinding van een vennootschap onder firma mag geacht worden aan geïntimeerde bekend te zijn. Het woord firma kana vooral in maleische brieven zoowel een vennootschap als een naam of merk aanduiden.

H. G. H. 2 Juni 1927, dl. 126—111

18. Appellant's beroep op de omstandigheid, dat in 1925 zijne uittreding uit de in staat van faillissement verklaarde vennootschap onder firma is geconstateerd, zoodat hij ten onrechte z.i. in zijne hoedanigheid van vennoot in staat van faillissement is verklaard, gaat niet op tegenover den verzoeker tot failliet-verklaring, wiens vordering bij not. obligatie ddo. 28/8-1924, mitsdien voor de uittreding is ontstaan.

Ten aanzien van deze en alle andere voor de uittreding aangegane verbintenissen moet genoemde vennootschap als voortbestaande worden beschouwd.

H. G. H. 27 Oct. 1927, dl. 127—41

19. Al is de bij art. 31 lid 2 W.v.K. geeischte openbaarmaking achterwege gebleven, toch kan de uittreding worden tegengeworpen aan derden, die ermee bekend zijn. Bevoegdverklaring bij de vennootschapsacte van een der firmanten om voor de firma op te treden sluit op zichzelf de andere firmanten daarvan niet uit, daar blijkens art. 17 W.v.K. zoodanige uitsluiting uitdrukkelijk geschied moet zijn om tengevolge te hebben dat de handelingen der andere vennoten de firma niet binden. Aanmelding ter verificatie van een vordering op de firma in het faillissement van een der vennoten houdt niet in een erkenning, dat men niets van de firma te vorderen heeft.

H. G. H. 24 Jan. 1929, dl. 129—425

20. De uittreding uit de vennootschap onder firma werkt eerst tegen derden indien ze is openbaar gemaakt. Ook bij het achterwege blijven van de openbaarmaking kan de uittreding worden tegengeworpen tegen derden, die er mede bekend zijn.

Tegenover de ontkenenis van deze bekendheid faalt het door appellant gedaan beroep op de aanmelding ter verificatie van geïntimeerdes vordering in het faill. van Lie aangezien de geint. hierdoor van haar recht gebruik gemaakt heeft om te trachten betaling van

Vennootschapsrecht — Firma.

hare vordering te verkrijgen van den hoofdelijk aansprakelijken vennoot en niet is in te zien, dat zij hierdoor zou erkend hebben, dat zij van de firma niets te vorderen had. Het beroep van appellanten op art. 4 der vennootschapsacte gaat niet op, daar dit weliswaar den eenen der firmanten bevoegd verklaart voor de firma op te treden, maar noch dit artikel noch eenige andere bepaling der acte den ander van die bevoegdheid uitsluit, welke uitsluiting uitdrukkelijk moet geschieden ing. art. 17 v°. om tengevolge te hebben, dat Lies handelingen de firma niet verbonden.

H. G. H. 24 Jan. 1929, dl. 130—970

21. Bewijs van het bestaan der vennootschap onder firma door derden. Aansprakelijkheid van een lid eener v.o.f. na zijn uitreding.

H. G. H. 20 Febr. 1930, dl. 132—110

Verwijzing.

Zie no. 2; zie ook Beslag 16; Bevoegdheid 25; Rekening en verantwoording 1; Strafrecht — Fiscaal recht 3.

Verbruikleen.

Obligatie—en premieleening.

Verbruikleen.

Obligatie — en premieleening.

1. Aangezien de premieleening door appellante is uitgegeven zonder de ingevolge Stbl. 1899—266a vereischte voorafgaande vergunning van den G.G., missen de tusschen de deelnemers aan deze leening en appellante aangegane overeenkomsten een geoorloofde oorzaak en zijn mitsdien krachteloos.

Hetgeen krachtens deze overeenkomsten door de oorspronkelijke obligatiehouders mocht zijn voldaan, kan als onverschuldigd worden teruggevorderd. (Raad en Hof).

Dit vorderingsrecht op appellante komt echter uitsluitend aan de oorspronkelijke obligatiehouders toe; immers uit de omstandigheid dat de overeenkomst krachteloos is, volgt dat ook krachteloos zijn de overeenkomsten, waarbij door de oorspronkelijke obligatiehouders de door hen van appellante betrokken obligaties aan derden zijn overgedaan.

Mitsdien kan van een door zoodanige overdracht treden in de rechten der oorspronkelijke obligatiehouders geen sprake zijn.

(Hof, Raad anders) (Vergelijk arrest H.R. 4 Mei 1923 Wbl. 11113).

R. v. J. Soer. 27 Febr. 1924, H. G. H. 8 Mei 1924, dl. 121—61

2. De benoeming van een trustee bij eene obligatieleening heeft de strekking om door dezen de gezamenlijke obligatiehouders te doen vertegenwoordigen, wanneer het hun gemeenschappelijke rechten en verplichtingen betreft, welke zich niet leenen voor individueele uitoefening of nakoming, doch in zoodanige benoeming ligt zonder meer niet opgesloten de ontneming aan obligatiehouders van de bevoegdheid om hun recht ook individueel en persoonlijk te doen gelden, indien de aard daarvan zich niet hiertegen verzet of zelfs een optreden van of voor één of meer hunner, afgezonderd van de overigen, noodzakelijk doet zijn.

Besluit tot conversie. Geen novatie

H. G. H. 19 Juli 1928, dl. 128—263

Verbruikleen.

3. De benoeming van een trustee bij een obligatieleening heeft de strekking om door dezen de gezamenlijke obligatiehouders te doen vertegenwoordigen, wanneer het hun gezamenlijke rechten en verplichtingen betreft, welke zich niet leenen voor individueele uitoefening of nakoming, maar hieruit volgt niet, dat in eenig ander geval individueel optreden van één der obligatiehouders zou zijn uitgesloten.

Zoodanig individueel optreden kan persoonlijk geschieden, maar niets verzet er zich tegen, dat ook de trustee als zoodanig, daartoe opzettige wijze gevolmachtigd, voor één bepaalden obligatiehouder de uit diens obligatie voor dezen voortvloeiende rechten doet gelden.

Uit de in het arrest in extenso opgenomen omstandigheden blijkt dat de trustee hier als zoodanig is opgetreden.

H. G. H. 19 Juli 1928, dl. 128—272

Verwijzing.

Zie Bewaargeving 1; Vennootschaprecht 5.

Verbruikleen.

4. Waar bij de overeenkomst van geldleening is bepaald, dat eischer te allen tijde het recht heeft het geleende terug te vorderen met inachtneming van een opzeggingstermijn van drie maanden, faalt gedaagde's beroep op art. 1760 B.W., daar dit artikel alleen van toepassing is indien geen tijdsbepaling is gemaakt en juist de opzeggingstermijn aan de geldleening het karakter verleent van met een tijdsbepaling te zijn aangegaan.

R. v. J. Medan, 11 Juli 1928, dl. 121—344

5. Het beding van opeischbaarheid eener schuld ingeval van executie op des schuldenaars goed mag niet onder alle omstandigheden in strikten zin worden opgevat. De strekking van dat beding is den schuldeischer in de gelegenheid te stellen van bepalingen als vervat in artikelen 461, 511 en 515 Rv. gebruik te maken.

Toepassing van dat beding bij staking der executie door het voldoen der schuld, waarvoor zij werd begonnen, kan onder sommige omstandigheden strijdig zijn met billijkheid en goede trouw.

H. G. H. 10 Juni 1926, dl. 124—115

6. Het niet op den daartoe vastgestelden dag betalen der rente behoeft onder de bestaande, in het arrest vermelde omstandigheden in verband met de bij het naleven van overeenkomsten in acht te nemen goede trouw niet noodzakelijk een verzuim te zijn, hetwelk (als bedongen) de opeischbaarheid der geheele schuld medebrengt.

H. G. H. 11 Aug. 1927, dl. 126—286

7. Doorlopend en renouveleerend crediet.

H. G. H. 29 Sept. 1927, dl. 126—392

8. Het ontvangen van geld tegen rente-betaling en verplichting het ontvangen bedrag terug te betalen is een geldleening.

H. G. H. 10 Nov. 1927, dl. 127—276

Vereeniging.

1. De door appellanten voorgestane meening, dat nu de onderhavige vereeniging niet als rechtspersoon kan worden aangemerkt,

Verbruikleen.

3. De benoeming van een trustee bij een obligatieleening heeft de strekking om door dezen de gezamenlijke obligatiehouders te doen vertegenwoordigen, wanneer het hun gezamenlijke rechten en verplichtingen betreft, welke zich niet leenen voor individueele uitoefening of nakoming, maar hieruit volgt niet, dat in eenig ander geval individueel optreden van één der obligatiehouders zou zijn uitgesloten.

Zoodanig individueel optreden kan persoonlijk geschieden, maar niets verzet er zich tegen, dat ook de trustee als zoodanig, daartoe opzettige wijze gevolmachtigd, voor één bepaalden obligatiehouder de uit diens obligatie voor dezen voortvloeiende rechten doet gelden.

Uit de in het arrest in extenso opgenomen omstandigheden blijkt dat de trustee hier als zoodanig is opgetreden.

H. G. H. 19 Juli 1928, dl. 128—272

Verwijzing.

Zie Bewaargeving 1; Vennootschaprecht 5.

Verbruikleen.

4. Waar bij de overeenkomst van geldleening is bepaald, dat eischer te allen tijde het recht heeft het geleende terug te vorderen met inachtneming van een opzeggingstermijn van drie maanden, faalt gedaagde's beroep op art. 1760 B.W., daar dit artikel alleen van toepassing is indien geen tijdsbepaling is gemaakt en juist de opzeggingstermijn aan de geldleening het karakter verleent van met een tijdsbepaling te zijn aangegaan.

R. v. J. Medan, 11 Juli 1928, dl. 121—344

5. Het beding van opeischbaarheid eener schuld ingeval van executie op des schuldenaars goed mag niet onder alle omstandigheden in strikten zin worden opgevat. De strekking van dat beding is den schuldeischer in de gelegenheid te stellen van bepalingen als vervat in artikelen 461, 511 en 515 Rv. gebruik te maken.

Toepassing van dat beding bij staking der executie door het voldoen der schuld, waarvoor zij werd begonnen, kan onder sommige omstandigheden strijdig zijn met billijkheid en goede trouw.

H. G. H. 10 Juni 1926, dl. 124—115

6. Het niet op den daartoe vastgestelden dag betalen der rente behoeft onder de bestaande, in het arrest vermelde omstandigheden in verband met de bij het naleven van overeenkomsten in acht te nemen goede trouw niet noodzakelijk een verzuim te zijn, hetwelk (als bedongen) de opeischbaarheid der geheele schuld medebrengt.

H. G. H. 11 Aug. 1927, dl. 126—286

7. Doorlopend en renouveleerend crediet.

H. G. H. 29 Sept. 1927, dl. 126—392

8. Het ontvangen van geld tegen rente-betaling en verplichting het ontvangen bedrag terug te betalen is een geldleening.

H. G. H. 10 Nov. 1927, dl. 127—276

Vereeniging.

1. De door appellanten voorgestane meening, dat nu de onderhavige vereeniging niet als rechtspersoon kan worden aangemerkt,

Vereeniging.

ingevolge art. 8 van Stbl. 1870—64 het perceel het eigendom is geworden van hem, die het gekocht en aanvaard heeft en appellanten door vererving hiervan pro indiviso medeëigenaren zijn, gaat niet op, aangezien dit artikel slechts de rechtsbetrekking bepaalt van hen, die namens een vereeniging zonder rechtspersoonlijkheid overeenkomsten hebben gesloten, tegenover derden. Op grond van art. 9 van evengenoemd Stbl. in verband met art. 1664 B. W. en art. 5 van het regl. der vereeniging is terecht beslist dat de eigendom van het perceel slechts kan zijn verkregen door de leden der vereeniging als zoodanig en niet door vererving op hun erfenamen kan zijn overgegaan.

Waar geïntimeerde heeft beweerd, dat ook hij lid der vereeniging is geweest en hij aan die bewering een grond ontleende om het recht van appellanten als erfenamen van den laatstlevende der drie oorspronkelijke leden te betwisten, rustte op hem de bewijslast, dat ook anderen tot de vereeniging waren toegetreden.

De als „persoonlijke zienswijze” geuite meening van den procureur van opposanten, dat de vereeniging niet tot stand is gekomen, kan niet worden beschouwd als een terugkomen van opposanten op het door hen bij dagvaarding gestelde.

H. G. H. 20 Mei 1926, dl. 124—101

2. Mededeelingen van het bestuur eener rechtspersoonlijkheid bezittende vereeniging ter algemeene ledenvergadering aan de leden gedaan, dat zij, die niet wenschten bij te dragen aan de weerstandskas na ultimo December van het loopende jaar automatisch hun lidmaatschap zouden verliezen, vermogen de bindende kracht van de statuten en het huishoudelijke reglement niet op te heffen.

Nu art. 4 van de statuten eischt, dat een lid om uit te treden, zijn lidmaatschap 3 maanden vóór het einde van het jaar aan het bestuur opzegt, kan hij zich niet op voormelde mededeeling van het bestuur beroepen tot steun van zijn bewering, dat hij zijn lidmaatschap automatisch verloren heeft.

R. v. J. Soer. 11 Mei 1927, dl. 126—429

3. Een besluit van gedaagdes bestuur tot ontneming aan eischer van zijn lidmaatschap, genomen in strijd met de statuten, kan nimmer tot gevolg hebben, dat eischer zijn lidmaatschap heeft verloren. De rechten en verplichtingen der leden worden door de statuten der vereeniging bepaald en een besluit daarmede in strijd kan op die rechten geen inbreuk maken. Zoodanig besluit is nietig en zonder eenig rechtsgevolg, zoodat eischer, ondanks dat besluit, hoezeer goedgekeurd door de ledenvergadering, nog steeds als lid van de gedaagde vereeniging zou moeten worden aangemerkt.

Aan den rechter komt het oordeel toe over de vraag of de statuten behoorlijk zijn nageleefd. Uitzondering op dezen regel moet worden gemaakt voor die gevallen, waarin de belanghebbenden zelf het oordeel van den rechter hebben willen uitsluiten. Hier moet worden aangenomen, dat de leden in zaken betreffende de aanneming en ontzetting van een lid uit zijn lidmaatschap, aan het bestuur, met uitsluiting van den rechter, het beslissende woord hebben willen geven.

Vereeniging.

Een volmacht, hoe uitgebreid ook, geeft het bestuur echter niet het recht om daarvan naar willekeur gebruik te maken, maar stelt het tot plicht de opdracht naar de eischen der goede trouw uit te voeren, bij gebreke waarvan de genomen besluiten voor de opdrachtgevers niet bindend zouden zijn. Hier is evenwel niet gebleken, dat het ten aanzien van eischer genomen besluit niet voldoet aan den daaraan te stellen eisch van redelijkheid en billijkheid.

R. v. J. Soer. 4 Aug. 1926, dl. 127—116

4. Slechts indien uit de statuten eener vereeniging blijkt, dat er een voor een bepaald doel afgezonderd vermogen bestaat, kan er van een stichting sprake zijn.

Wanneer uit de statuten eener vereeniging niet blijkt dat het doel of karakter dier vereeniging zich verzet tegen haar ontbinding vóór den afloop van den tijd voor welken zij is aangegaan, is een op eene algemeene vergadering met algemeene stemmen door alle leden genomen besluit tot ontbinding volkomen rechtsgeldig.

H. G. H. 15 Maart 1928, dl. 127—339

Verwijzing.

Zie Pandrecht 4; Stichting 2; Vertegenwoordiging in rechten 1.

Verjaring.

Acquisitieve —

Extinctieve —

Acquisitieve verjaring.

1. Waar degene, van wie appellanten meenen hun recht te mogen afleiden, ten tijde van hare inbezitneming geacht kan worden te hebben geweten dat de grond het eigendom was van het Gouvernement, is dat bezit kwader trouw geweest zoodat nu aan de gestelde verjaring een wezenlijk bestanddeel met name de goede trouw ontbreekt, het beroep hierop niet opgaat.

H. G. H. 16 Oct. 1924, dl. 121—528

2. Hij die op vendutie een bij proces verbaal en meetbrief omscheven perceel koopt en met verwijzing naar die omschrijving op zijn naam laat overschrijven, doch ook een buiten die omschrijving vallende aangrenzende strook occupeert, kan bij een beroep op verjaring nooit het bezit van den verkooper, die dezelfde strook in bezit had bij zijn eigen bezit optellen, daar die verkooper ten aanzien van die strook niet zijn rechtsvoorganger is. (met noot van prof. mr. R. D. Kolléwijn.)

H. G. H. 24 Juni 1926, dl. 124—396

3. * Waar appellant niet het bij de acte van 26/7 1893 tot afzonderlijk geheel gevormd en aan X. toebedeeld stoffelijk gedeelte van het perceel heeft gekocht, doch het 8/18 onverdeeld aandeel in het geheele perceel, zoodat hij voor dit idiëel gedeelte slechts als deelhebber in het goed en niet als opvolger in het bezit van het aan X toebedeeld perceelsgedeelte kan worden beschouwd, gaat zijn beroep op verjaring niet op.

H. G. H. besch. 28 Febr. 1929, dl. 130—611

4. Krachtens art. 1963 B. W. behoeft men bij beroep op eigendomsverkrjiging door 30 jarige verjaring, niet op te geven, krachtens

Verjaring — Acquisitieve.

welken titel, of wijze van eigendomsverkrijging, men bezit. Ook voor zoodanig bezit geldt zonder beperking door art. 531 B. W., de algemeene regel van art. 533 B. W.

H. G. H. 15 Maart 1928, dl. 131—259

Verwijzing.

Zie Toepasselijk recht 27.

Extinctieve verjaring.

5. Voor de verjaring van een rechtsvordering is het eenig vereischte het niet instellen der vordering gedurende een tijdsverloop van dertig jaren.

Noch de vraag of hij, die zich op de verjaring beroept, houder of bezitter is, noch de goede of kwade trouw, komen hierbij in aanmerking.

H. G. H. 16 Oct. 1924, dl. 121—528

6. De z.g. korte verjaringstermijnen in de artikelen 2 en 3 van Stbl. 1832 — 41 berusten op een vermoeden van betaling ten gunste van den schuldenaar (zie o.a. artikel 6, 1e. lid van dat Staatsblad), zoodat op die bepalingen alleen een beroep kan worden gedaan, indien men stelt, dat de schuld, waarvan de voldoening gerechtelijk wordt gevorderd, op de een of andere wijze gekweten of betaald is, en niet ook dan, wanneer men, gelijk gedaagden gedaan hebben, ontkent, dat ooit een schuld bestaan heeft (Landraad) (vide arrest H. R. 30 Nov. 1927 W. 10206).

Op grond van het tweede lid van artikel 6 van Stbl. 1832 — 41 moet worden aangenomen, dat na den tweeden termijn van 5 jaren — geldende het hier volgens eischeres een pretentie, spruitende uit een onderhands beschreven verbintenis — de verjaring van gemeld Staatsblad een zuiver extinctieve is, welke moet worden toegepast, ook indien geen betaling is gesteld. (Raad).

Ldr. Poerwakarta 26 Jan. 1928, R. v. J. 22 Juni 1928, dl. 128—96

7. De extinctieve verjaring begint eerst te loopen van het oogenblik waarop degeen, tegen wien daarop een beroep wordt gedaan, de vordering zelf heeft verkregen, daarbij komt niet in aanmerking de tijd gedurende welke zijn rechtsvoorgangers die vordering niet hebben geldend gemaakt (met jurisprudentie aanhaling).

H. G. H. 23 Jan. 1930, dl. 132—63

Verwijzing.

Zie Belastingen 1, 2; Faillissement 25; Huur en verhuur 4; Toepasselijk recht 28.

Verstek.

1. Verzet tegen een vonnis waarbij het in het introductief rekest primair gestelde is toegewezen.

Mag de verzetprocedure alleen loopen over het primair gevorderde of ook over het onder subsidiair geëischte? Een gedaan verzet beteeft dat opposant niet in het tegen hem gewezen vonnis berust, en dat hij wenscht dat de zaak in behandeling worde genomen, zooals gebeurd zou zijn wanneer hij verschenen was.

Ook in het algemeen brengt het belang van geopposeerde-oor-

Verstek.

spronkelijk eischer mee, dat het geheele introductief rekest als basis voor de verzetprocedure wordt genomen.

Ldr. Makassar 14 Dec. 1925, dl. 131—197

2. Verzet tegen een door het H.G.H. gewezen vonnis.

H. G. H. 14 Febr. 1929, dl. 131—363

3. De bij art. 330 lid 2 Regl. Rv. bedoelde voldoening bij voorraad aan het vonnis strekt zich, evenals een tenuitvoerlegging bij voorraad, niet uit tot de betaling der kosten.

De gedaagde, die ingevolge art. 81 Regl. Rv. ten tweede male gedagvaard, naliet ten dienende dage procureur te stellen, kan daarna niet meer bij procureur verschijnen en het verstek zuiveren, daar de wet dan de zaak niet meer als een verstekzaak maar als een zaak op tegenspraak beschouwt (art. 81 l.l. Regl. Rv.)

H. G. H. 6 Febr. 1930, dl. 132—98

Verwijzing.

Zie Bewijs 15; Executie 17; Gewijsde zaak 4; Procesorde 11, 13; Vertegenwoordiging in rechten 1; Vrijwaring 1.

Vertegenwoordiging in rechten.

- in het proces voor den eur. rechter.
- in het proces voor den inl. rechter.
- *in het proces voor den eur. rechter.*

1. Indien de gedaagde rechtspersoon voor het residentie-gerecht verschijnt, vertegenwoordigd door haar voorzitter, terwijl de statuten voorschrijven, dat de vereeniging in rechte verschijnt, vertegenwoordigd door den voorzitter en secretaris, moet tegen die vereeniging verstek worden verleend.

Nu, doordat de residentierechter met deze bepaling der statuten onbekend is gebleven, de procedure als een procedure op tegenspraak is gevoerd, moet bij verzet tegen de tenuitvoerlegging van het, in hooger beroep door den raad van justitie bevestigde vonnis, zoowel het appelvonnis als het vonnis in eerste instantie gewezen, worden vernietigd en het verzet tegen de tenuitvoerlegging worden verklaard te zijn terecht gedaan.

Res. Ger. Padang. 14 Dec. 1928, dl. 131—334

Verwijzing.

Zie Bewijs 23, 42; Faillissement 10; Internationaal recht 14; Procureur; Minderjarigen 3; Ontkenten van gerechtelijke verrichtingen 1, 2, 3; Procesorde 4, 15; Rekening en verantwoording 4; Vennootschapsrecht 10, 15, 18; Verbruikleen 1, 2, 3; Wees- en boedelkamer 2; Wettigheid van kinderen 1.

- *in het proces voor den inl. rechter.*

Verwijzing.

Zie Adatrecht 17, 62, 78, 88, 132; Bewijs 6; Minderjarigen 3; Ontkenten van gerechtelijke verrichtingen 4; Procesorde 28.

Verwerping nalatenschap. Zie Erfrecht-Nalatenschap.

Verzekering.

1. Waar de polisvoorwaarden als vereischten voor de uitkeering aan de bevoorrechten slechts voorschrijven overlegging van vier in het arrest nader aangeduide stukken, is de vereeniging, indien hieraan

Verzekering.

is voldaan en de stukken wat hun inhoud betreft, in orde zijn, tot uitkeering verplicht, aan welke verplichting zij zich op grond van het bepaalde bij het 3e lid van art. 17 der polis-voorwaarden, luidende dat de directeur het recht heeft te allen tijde overlegging van andere stukken dan de genoemde te eischen, niet onttrekken kan.

De bewijslast dat het overlijden plaats vond door zelfmoord rust op de vereeniging. Nu deze van de bevoorrechte een stuk eischt waaruit van den natuurlijke dood van den verzekerde kan blijken, keert zij den bewijslast omtrent den veronderstelden zelfmoord om.

De in de overgelegde dokters verklaring vermelde doodsoorzaak „hartverlamming” moet als geneeskundig wetenschappelijk voldoende worden beschouwd (met deskundigen bericht).

H. G. H. 26 Juni en 25 Sept. 1924, dl. 121—495

2. Verzekering van verpande goederen tegen brandgevaar met bepaling, dat ingeval van schade de assurantiepenningen door de verzekeraars tot het bedrag van de pandson aan den pandnemer zullen worden uitgekeerd, terwijl verzekeraars tegenover den laatste afzien van alle excepties of redenen van weigering tot betaling, die zij tegen den verzekerde zelf zouden kunnen doen gelden.

Opslag, in strijd met de polis, vóór en tijdens den brand, van copra in zakken (gesteld noch gebleken is dat de brand hierdoor zou zijn ontstaan), en valsche opgave van de vernielde of beschadigde voorwerpen, alsmede van de waarde van de verzekerde goederen, zijn geen daden die de verzekerde verplichten aan de verzekeraars de door hen aan den pandnemer uitbetaalde som te vergoeden.

Wel was de gesloten overeenkomst van zoodanigen aard, dat deze voor den verzekerden tegen de verzekeraars de verplichting meebracht om zich van brandstichting in de verzekerde goederen te onthouden en hij door te handelen in strijd met die verplichting aansprakelijk zou zijn voor de door verzekeraars daardoor geleden schade tot het bedrag van de door hen aan den pandnemer voldane assurantiepenningen en de kosten voor schadebereddering. Brandstichting is echter niet bewezen.

H. G. H. 15 Jan. 1931, dl. 133—431

Verzet tegen beslag. Zie Beslag.

Verzet tegen executie. Zie Executie.

Verzet tegen verstekvonnis. Zie Verstek.

Verzet van derden tegen vonnis.

1. Derden verzet tegen een vonnis is in de landraadprocedure toelaatbaar, omdat: dit instituut is opgenomen in de Nederlandsch-Indische wetgeving, terwijl het systeem van de slechts fragmentair door wettelijke bepalingen vastgelegde landraadprocedure niet daarmee in strijd is, en, die procedure het instituut derden verzet tegen de executie van een vonnis na gelegd beslag (waaruit in Europa zich het derden verzet tegen een vonnis historisch ontwikkeld heeft) wel bevat; en omdat: derden verzet tegen een vonnis in de landraadprocedure die geen interventie kent veel meer noodig is dan in het proces voor den europeeschen rechter (met jurisprudentie aanhaling).

Ldr. Soerabaja, 12 Nov. 1925, dl. 123—145

Verzet van derden tegen vonnis.

2. De huurder van een opstal (winkeltje en woning), welke door den verhuurder bezeten wordt op aan een ander in eigendom toebehoorenden grond, aan wien door den verhuurder voor het gebruik van dat erf een retributie als grondhuur wordt betaald, wordt door den grondeigenaar wegens onrechtmatige occupatie van den grond tot ontruiming gedagvaard en bij verstek daartoe veroordeeld.

De verhuurder, bezitter van den opstal, kan niet als derde zich tegen dat vonnis verzetten, omdat zijn rechten daardoor niet benadeeld zijn.

R. v. J. Soer. 27 Jan. 1926, dl. 124—319

Verwijzing.

Zie Beslag 27, 28.

Verzoekschrift.

1. Ingevolge art. 50 R. O. kan indiening van verzoekschriften behalve ter griffie ook geschieden bij den president van het College, tot hetwelk ze zijn gericht.

H. G. H. besch. 15 Sept. 1927, dl. 126—390

Verwijzing.

Zie Eisch 6; Proceskosten 4; Procesorde 25.

Verzuim. Zie In gebrekestelling.

Voeging. Zie Hooger beroep 21; Procesorde 17.

Vonnis.

Algemeen.

Interlocutoir- en eindvonnis.

Algemeen.

1. Internationaal recht. Gezag en ten uitvoerlegging van door vreemde rechters gewezen vonnissen (dr. H. J. Levelt).

bl. 124—173

2. Heeft een in N. Indië uitgesproken faillietverklaring rechtsgevolgen in Nederland? Adviezen van mr. H. m. Meertens en prof. mr. J. van Kan.

dl. 125—254

3. Ten opzichte van rechterlijke uitspraken, die van constitutieven aard zijn, waarbij derhalve een bepaalde rechtstoestand wordt in het leven geroepen of opgeheven moet in het algemeen worden aangenomen, dat zij tegenover derden kracht van gewijsde hebben.

Tot zoodanige vonnissen moeten mede gerekend worden die, waarbij wordt vastgesteld de inhoud van de statuten eener rechtspersoonlijkheid hebbende vereeniging.

H. G. H. 7 Febr. 1929, dl. 129—445

Verwijzing.

Zie Huwelijk 7; Scheidsmannen 4.

Interlocutoir — en eindvonnis.

4. Indien de Rechter, zij het in de overwegingen van zijn vonnis ten aanzien van eenig deel van de tusschen partijen bestaanden rechtsstrijd zijn oordeel definitief heeft uitgesproken, is een later terugkomen op die uitspraak uitgesloten en levert die beslissing een eindbeslissing op, ook als zij voorkomt in een tusschenvonnis.

H. G. H. 18 Juni 1925, dl. 122—343

Vonnis — Interlocutoir.

5. De rechter in eersten aanleg en hooger beroep is niet gebonden aan het in een interlocutoir opgenomen bewijsthema. (met jurisprudentie aanhaling.)

H. G. H. 12 Juli 1928, dl. 128—175

6. Appellante's opvatting, dat nu bij 's Raads vonnis geen eindbeslissing werd gegeven over het lot van hare geheele vordering, dit vonnis in zijn geheel als een interlocutoir is te beschouwen, zou slechts opgaan, indien de eind- en de interl. beslissing een en dezelfde zaak betroffen.

In casu bestaat elke tegen ieder der geïntimeerde gerichte vordering op zich zelve uit twee gecumuleerde vorderingen, waarvan de een finaal is afgedaan, terwijl in de andere bewijstlevering is bevolen.

H. G. H. 30 Aug. 1928, dl. 128—295

7. Een vonnis, dat ten aanzien der vordering bewijsvoering oplegt, is in den zin der wet als interlocutoire uitspraak aan te merken, ook al houdt het een eindbeslissing in, ten aanzien van een der stellingen der dagvaarding.

H. G. H. 27 Dec. 1928, dl. 131—291

8. Het begrip „interlocutoir vonnis” in art. 331 Regl. Rv. omvat niet altijd den geheelen inhoud van een vonnis, waarin een bevel tot bewijs, onderzoek of instructie voorkomt, doch wel alle beslissingen die betrekking hebben op de vordering ten aanzien van welke een zoodanig bevel gegeven wordt.

Waar in casu slechts sprake is van één vordering is het vonnis waarbij de rechter zich bevoegd verklaart, de vordering onvanke-lijk acht en te haren aanzien een getuigenverhoor beveelt, in zijn geheel een interlocutoir vonnis in den zin van art. 331 Regl. Rv. (met jurisprudentie aanhaling).

H. G. H. 12 Dec. 1929, dl. 132—35

Verwijzing.

Zie Hooger beroep; Lastgeving 3; Internationaal recht 23.

Voogdij.

1. Verandering van staat van een voogd door gelijkstelling met Europeanen brengt geen wijziging in een volgens het chineesche gewoonterecht aangevangen voogdij.

H. G. H. 23 Aug. 1928, dl. 128—285

Verwijzing.

Zie Minderjarigen 2; Overgangsrecht 7; Strafrecht — Art. 242 no. 1. Toepasselijk recht 8; Wettigheid van kinderen 1.

Vordering en vorderingsrecht. Zie Eisch.

Vraagpunten. Zie Bewijs.

Vreemdelingen.

1. Het verband tusschen toelating, vestiging en ingezetenschap (prof. dr. J. H. A. Logemann).

dl. 122—312

2. De rechter ingevolge artikel 128 Rv. uitspraak doende op het verzoek van de verwerende partij, dat de eischer zekerheid stelle,

Vreemdelingen.

mag bij zijne beslissing of laatstgenoemde vreemdeling, niet-ingezetene is, rekening houden met wijzigingen in diens rechtstoestand na het stellen van den eisch tot zekerheidstelling opgekomen.

H. G. H. 9 Oct. 1924, dl. 122—139

3. Uiflevering geweigerd op grond van Nederlandsch onderdaanschap van den uit te leveren persoon.

H. G. H. 11 Maart 1926, dl. 123—420

4. De executant van een notarieele obligatie is geen eischer in den zin van art. 128 Regl. Rv. en behoeft derhalve tegenover den geëxecuteerde, die zich tegen de tenuitvoerlegging verzet, geen zekerheid te stellen voor de betaling der kosten, schaden en interessen.

R. v. J. Medan 17 Nov. 1930, dl. 133—503

Verwijzing.

Zie Ingezetenschap 2; Internationaal recht.

Vreemde Oosterlingen.

1. Ook al zou het juist zijn dat de arabische vrouw door haar huwelijk in hare handelingsbevoegdheid niet wordt beperkt, dan vloeit toch uit § 1 van Stbl. 1924 — 566 voort, dat art. 1813 B.W. op Arabieren van toepassing is, zoodat de machtiging door de ongehuwde Arabische verleend, door haar huwelijk eindigt. (met jurisprudentie aanhaling).

R. v. J. Soer. 18 Juni 1930, dl. 133—483

Verwijzing.

Zie Adatrecht — Vreemde Oosterlingen; Bevoegdheid 8, 11, 12 13, 16, 18; Internationaal recht 15; Toepasselijk recht 16.

Vruchtgebruik.

1. Verplichtingen van den vruchtgebruiker.

H. G. H. 23 Aug. 1928, dl. 128—285

Verwijzing.

Zie Huwelijk 12, 14.

Vrijwaring.

1. Een vonnis hetwelk t.a.v. de partijen in de hoofdzaak op tegenspraak, t.a.v. de partijen in vrijwaring bij verstek is gewezen, kan noch uitsluitend als op tegenspraak gewezen, noch uitsluitend als verstekvonnis worden beschouwd. Het door de partij in vrijwaring daartegen gedaan verzet moet geacht worden alleen de vrijwaringszaak te betreffen.

Niet verzet zich ertegen, dat de partij in vrijwaring in het aldus zelfstandig geworden vrijwaringsgeding op haar beurt een derde in vrijwaring roept.

R. v. J. Bat. 25 Nov. 1921. H. G. H. 21 Aug. 1924, dl. 121—509

2. Uit de geschiedenis der tot standkoming van art. 70 Rv. valt de bedoeling van den wetgever niet af te leiden, dat deze een tegenstelling heeft willen scheppen tusschen de wijze, waarop het recht om een derde in eenvoudige vrijwaring op te roepen, door den eischer en door den gedaagde kan worden geldend gemaakt.

In analogie aan het bij art. 70 lid 1 Rv. ten aanzien van den gedaagde bepaalde moet worden aangenomen, dat ook aan den eischer het recht is gegeven om een waarborg zelfstandig mits voor den dag dat de hoofdzaak dient in vrijwaring op te roepen.

Vrijwaring.

In het derde lid van art. 70 heeft de wetgever slechts willen vaststellen op welke wijze de eischer nog van den rechter vergunning kan bekomen om een derde in vrijwaring op te roepen indien hij die oproeping niet reeds heeft gedaan voor den dag, waarop de zaak heeft moeten dienen.

3. Nu appellante haren vrijwaringsplicht bestrijdt, kan zij niet worden toegelaten tot het overnemen van het geding conform art. 72, 1o lid Regl. Rv.

H. G. H. 14 Juli 1927, dl. 125—205

Verwijzing.

Zie Hooger beroep 5, 15; Procesorde 11.

Vrijwillige onderverping. Zie Toepasselijk recht.

Wees- en boedelkamer.

1. De weeskamer als faillissementscuratrice (Adviezen voor het N. I. Jur. congr. 1931 van mrs. R. van Hinloopen Labberton en dr. C. Smit).

H. G. H. 12 Sept. 1929, dl. 132— 8

2. De weeskamer is rechtspersoon en bezit mitsdien jus standi in judicio (met jurisprudentieaanhaling).

dl. 133—673, 705

3. De Weeskamers zijn rechtspersonen. Eigen vermogen is voor rechtspersoonlijkheid geen vereischte (met aanhaling van litteratuur en jurisprudentie).

H. G. H. 15 Juli 1926, dl. 124—216

4. Overeenkomstig het laatste lid van § 9 van het bij stb. 1924—523 vastgesteld tarief wordt de afwikkeling van een boedel, welke voortgaat aan het doorgaande beheer van een vermogen, geacht te eindigen met de boedelscheiding zoo er een plaats heeft, en anders met de aflegging van de rekening en verantwoording op den voet van art. 1036 B. W.

H. G. H. 3 Juli 1930, dl. 132—264

Verwijzing.

Zie Faillissement 8, 27, 32, 34.

Wegenonderhoud. Zie Eigendom 3.

H. G. H. 6 Febr. 1930, dl. 132— 94

Wetsuitlegging.

1. Wat ook te voren moge zijn geuit door hen met wier samenwerking een wet is tot stand gekomen, zoodanige uiting mist voor den rechter elke bindende kracht, wanneer de wet zelve in hare bewoordingen met die uiting in strijd is; .

2. Waar de wet zwijgt, is zij voor toepassing niet vatbaar, en moet de rechter naar art. 22. A. B. hem implicite voorhoudt, rechtspreken, d.i. suum cuique tribuere.

H. G. H. 24 Juli 1924, dl. 121—385

Ldr. Semarang, 21 Aug. 1924, dl. 123—176

Wetsuitlegging.

Verwijzing.

Zie Arbeidsovereenkomst 9.

Wettelijk erfdeel. Zie Erfrecht.

Wettigheid van kinderen.

1. Al heeft art. 260 B.W. aan den persoon, tegen wien het geding moet worden gevoerd, den naam van voogd gegeven, is er daarom nog geen voogdij in het leven geroepen. Art. 364 B. W. mitsdien niet toepasselijk (met jurisprudentieaanhaling).

De aanstelling van den voogd ad hoc moet geschieden door den Raad van Justitie van de woonplaats van den vader, daar het kind zoolang zijn beweerde onwettigheid niet bij gewijsde is komen vast te staan, den man tot vader heeft en diens woonplaats volgt.

R. v. J. Bat. 23 Jan. 1924, H. G. H. 5 Juni 1924, dl. 121—327

2. Artikel 252 B. W. stelt den eisch, dat de verwijdering van zoodanigen aard zij, dat daaruit op zichzelf de natuurlijke, d.i. volstrekte onmogelijkheid voortspuit, dat man en vrouw gedurende den door de wet aangenomen zwangerschapstermijn vleeschelijke gemeenschap met elkaar hebben gehad. Nu de gestelde feiten deze onmogelijkheid van gemeenschap niet medebrengen, vordering n.o. verklaard. (Raad).

Waar appellant zijne vordering grondde op het feit dat zijne echtgenoot hem 1½ jaar voor de echtscheiding mitsdien twee jaren voor de geboorte van het kind heeft verlaten en hij geen omgang met haar heeft gehad, is voldoende gesteld dat hij van den 300sten tot den 180sten dag van de geboorte van het kind uit hoofd van verwijdering in de natuurlijke onmogelijkheid is geweest met haar vleeschelijke gemeenschap te hebben. (Hof).

H. G. H. 14 Febr. 1929, dl. 131—365

Verwijzing.

Zie Burgerlijke stand 1; Chineezers 5, 10, 13.

Wisselrecht.

1. Aankondiging wetswijziging inzake wissels en assignatien van rd. Soedjoko.

dl. 124—426

2. Een nieuwe leer en een oud adagium (mr. H. van Wageningen).

dl. 123—3

3. Nederlandsche wisselliteratuur (Boekbespreking door prof. mr. Jb. Zeijlemaker Jzn.)

dl. 132—363

4. In geval van niet betaling heeft de houder van een wisselbrief een vordering tot vergoeding tegen den trekker ook bij te laat protest tenzij deze bewijst den betrokkene fonds te hebben bezorgd en deze heeft geaccepteerd.

Heeft de trekker fonds bezorgd doch de betrokkene niet geaccepteerd, dan kan de trekker volstaan met afstand van zijn vordering op het fonds ten beloope van den wissel.

Wisselrecht.

Waar het onderwerpelijk protest van non betaling op den verval-dag is uitgebracht in stede van op den eerstvolgenden werkdag waar-op nog rechtens kon worden betaald, kan aan een dergelijk protest geen rechtskracht worden toegekend en moet de wissel worden ge-acht niet te zijn geprotesteerd.

H. G. H. 2 Oct. 1924, dl. 122—22

Verwijzing.

Zie Borgtocht — Aval; Orderbiljet.

Woekerbesluit.

1. De woekerordonnantie (Stsbl. 1916 — 643) beschermt niet al-leen natuurlijke personen doch ook rechtspersonen.

Pres. R. v. J. Bat. 1 Febr. 1927, dl. 126—59

2. Met „onervarenheid” en „lichtzinnigheid” zijn bedoeld karak-tereigenschappen.

De woekerordonnantie is niet geschreven om voor hen, die zich in het verkeer hebben begeven op een terrein, waarop ze niet thuis zijn of die uit slordigheid of onachtzaamheid overeenkomsten hebben ge-sloten, die later blijken onvoordeelig te zijn, de gevolgen van hun onvoorzichtigheid weg te nemen.

H. G. H. 6 Dec. 1928, dl. 129—478

3. Beroep op woekerbesluit verworpen.

H. G. H. 25 April 1929, dl. 130—947

4. Matiging van de verplichtingen van gedaagde (vastgesteld in een notarieele acte) op grond van de buitensporige onevenredigheid van de wederzijdsche verbintenissen.

Ldr. Makassar, 18 Sept. 1926, dl. 131—189

Verwijzing.

Zie Adatrecht III — XV; Bevoegdheid 17; Orderbiljet 10; Pro-cesorde 19.

Woonplaats.

1. De ontwerp-verdragen van den Volkenbond, betreffende het domicilie (prof. mr. dr. R. D. Kolléwijn.)

dl. 129—28

2. Tot de gevolgen van domicilie-keuze behoort mede, dat alle bijkomende handelingen, die een uitvloeisel zijn van de hoofdzaak, waartoe woonplaats is gekozen, of die daarmede samenhangen, ook ter gekozen woonplaats kunnen worden verricht.

R. v. J. 30 Aug. 1928, dl. 130—564

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid 40, 41, 45, 55 58; Dagvaarding 14; Eigendom 21; Wettigheid van kinderen 1.

Wraking van getuigen. Zie Bewijs 20, 22, 23.

Zaakwaarneming.

1. Het zaakwaarnemerschap bij de landraden. (mr. Idema).

dl. 122—429

2. De regeling zaakwaarnemerschap in burgerlijke zaken bij de landraden, in de Volksraad. (met ontwerp).

dl. 124—486

Zaak waarneming.

3. H. G. H. 30 Aug. 1928.

dl. 128—295

4. Appellante, bij vonnis aangewezen als de persoon, aan wie de minderjarige kinderen van geintimeerde en zijn gewezen echtgenooten werden toevertrouwd, en ook na den dood van laatstgenoemde voortgaande met de opvoeding en verzorging van die kinderen, heeft vrijwillig, zonder daartoe last te hebben bekomen, geintimeerde's belangen waargenomen. (met jurisprudentie aanhaling).

H. G. H. 11 Oct. 1928, dl. 131—439

Verwijzing.

Zie Koop en verkoop 9, 10; Naamleening 1; Schuldvergelijking 1. **Zakelijke rechten.**

1. Indische eigendomsbewijzen (mr. A. Neijtzelf de Wilde).

dl. 121—1

Verwijzing.

Zie Adatrecht 1; Agrarisch recht 6; Eigendom 7, 13, 16; Hypotheek 7; Overeenkomst 11.

Zaken.

1. Het hypotheekrecht strekt zich mede over een in een fabrieksgebouw geplaatsten motor uit, ook al is de plaatsing daarvan na de hypotheekvestiging geschied, indien de motor aard- en nagelvast aan bedoeld fabrieksgebouw is verbonden. (Hof; anders Raad).

De motor is door zulk een opstelling krachtens art. 506 I.1. B.W. bijzaak van de fabriek geworden, ten gevolge waarvan de motor heeft opgehouden rechtens zelfstandig te bestaan, en moet als verbetering in den zin van art. 1165 B.W. worden beschouwd (Hof).

Hierin wordt geen verandering gebracht door de tusschen geintimeerde en Han Sing Khing bestaande overeenkomst, dat geintimeerde tot aan de volledige afbetaling eigenares van den motor zou blijven, omdat het object van die overeenkomst was de motor als „roerende zaak” en daarbij kennelijk niet is gedacht aan een mogelijke vereeniging van den motor met de fabriek tot een geheel. (Hof).

Een beroep op art. 1168 B.W. kan mitsdien buiten bespreking blijven. (Hof; anders Raad).

R. v. J. Soer. 29 Oct. 1924, H. G. H. 21 Oct. 1926, dl. 125—23

2. Koop en verkoop van nog niet van den bodem afgescheiden goederen als vruchten, hout en dergelijke met het doel, dat zij daarvan zullen worden verwijderd is te beschouwen als een transactie nopens roerend goed.

R. v. J. Bat. 10 Sept. 1926, dl. 125—199

3. Waar geappelleerden, oorspronkelijk rekwestanten, door den verkoop der goederen als van het perceel afgescheiden zaken te vorderen, zelve daaraan de bestemming van roerende zaken hebben gegeven, had het rechterlijk bevel tot openbaren verkoop niet door den Raad, doch ingevolge art. 680 Rv. door 's Raads President behooren te zijn gegeven.

H. G. H. besch. 27 Oct. 1927, dl. 127—443

Zaken van koophandel. Zie Koophandel.

Zegelrecht.

1. Fouten in de wetgeving. Art. 15 Zegelverord. 1921 (mr. J. K. Onnen).

dl. 122—316

2. Is de zegelordonnantie toepasselijk op zelfbestuursgebied onder korte verklaring? (mr. W. van Hattum).

dl. 133—339

3. De vrijstelling van zegelrecht, welke geldt voor het verzoekschrift tot faillietverklaring, strekt zich niet uit tot de bij dat verzoekschrift overgelegde bescheiden.

H. G. H. besch. 2 Mei 1929, dl. 131—375

4. Een afschrift proces-verbaal van getuigen verhoor is onderworpen aan een vast zegelrecht van f 1.50, welk recht slechts kan worden voldaan door gebruikmaking van papier van landwege uitgegeven.

H. G. H. 6 Juni 1929, dl. 131—384

5. Onder de in art. 884 Rv. van zegel vrijgestelde akten vooraafgegaan aan het vonnis van toelating om kosteloos te procederen, zijn te verstaan die akten, welke moeten worden opgemaakt om tot dat vonnis te komen, waartoe de conclusie van antwoord niet behoort, terwijl het aan die conclusie klevende gebrek — dat zij ongezegeld is — ook niet gedekt wordt door de later verleende gratisadmissie.

H. G. H. 6 Juni 1929, dl. 131—384

6. Op het tot een arbeidsovereenkomst betreffend introductief rekest is het derde lid van art. 888 Rv. niet toepasselijk.

H. G. H. 14 Juni 1928, dl. 131—435

7. In een renvooiëgeding moet de eisch in reconventie op gezegeld papier gesteld worden.

R. v. J. Soer. 18 Mei 1927, dl. 126—426

Verwijzing.

Zie Dagvaarding 6; Eisch 13, 14; Hooger beroep 20.

Zelfbestuur.

1. De Kratonrechtspraak in Jogjakarta (rd. Soepomo).

dl. 129—91

2. De competentie van den inheemschen rechter in zelfbestuursgebied onder korte verklaring (mr. W. van Hattum).

dl. 133—339

3. Is de zegelord. toepasselijk in zelfbestuursgebied onder korte verklaring? (mr. W. van Hattum).

dl. 133—339

4. Beslag op rechten op sultanaatsgronden.

R. v. J. Sem. 17 Febr. 1928, dl. 127—350

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid 9, 11, 12, 23, 26; Cessie 3; Toepasselijk recht 26, 28, 29.

Zuivering. Zie Faillissement 24; Hypotheek 2.

STRAFRECHT

DISPERPUSIP JATIM

VERHANDELINGEN E. D.

<i>Brunner (mr. R. J.)</i> Een noodtoestand	131—495.
<i>Cassuto (mr. Is.)</i> Het sociale element in strafrecht en strafrechtspraak.	121—456.
<i>id.</i> Des strafrechtelijke behandeling van psychopathische delinquenten.	122—605.
<i>Delierneux (A.)</i> Prisons nouvelles. Lois nouvelles.	121— 78.
<i>Helsdingen (mr. W. H. van)</i> Voorwaardelijke veroordeeling.	123—162.
<i>Hijmans (mr. H. M.)</i> Gevangeniswezen en reclasseering in N. Indië.	126—324, 356.
<i>id.</i> Internationale vereeniging voor strafrecht.	121—193.
<i>Jeckel (mr.)</i> Artikel 418 W. v. S.	122—619.
<i>id.</i> Valschheid in rekening courant.	123—171.
<i>Kemink (mr.)</i> Een opmerking over art. 250. Swb. jo., art. 83 I. R.	123—542.
<i>Kits van Heijningen (mr. H. M.)</i> Het nieuwe wetboek van strafvordering in Nederland.	123—338.
<i>Lekkerkerker (mr. T. C.)</i> Het oogmerk van wederrechtelijke toeëigening.	127—148.
<i>id.</i> Art. 372 jo. 52 of art. 373 W. v. S.?	128—238.
<i>Lugt (mr. P.)</i> Door twee of meer vereenigde personen. ...	126—543.
<i>Neytzell de Wilde (mr. A.)</i> Verbetering van de dagvaarding (en acte van verwijzing) na het uitbrengen, in verband met de N. I. strafrechtspleging.	122— 67.
<i>Olst (mr. A. van)</i> Noordweer.	121— 74.
<i>Pawitro Hadinoto (Rd.)</i> Summière procedure bij de landraden.	123— 79.
<i>Poser (mr. F. H.)</i> Een verzuim van den wetgever.	122— 57.
<i>id.</i> De preventieve hechtenis in art. 240e lid 10 van het I. R.	122—120.
<i>id.</i> De verjaring bij cumulatieve telasteleggingen.	128—310.
<i>Riphagen (mr. J.)</i> Weten of redelijkerwijze vermoeden? ...	123—238.
<i>id.</i> Redelijkerwijze moeten vermoeden en culpa.	124—162.
<i>Schepper (prof. mr. J. M. J.)</i> Art. 5 van het wetboek van strafrecht.	122—480.
<i>id.</i> Gevangeniswezen en reclasseering in N. Indië.	126 — 150, 345.
<i>id.</i> Het eerste jaar der voorwaardelijk veroordeeling in N. Indië.	127—378.
<i>id.</i> De waarde van het vonnis in de N. I. strafrechtspraak.	132—441.
<i>Star Nauta Carsten (mr. C.)</i> Heling. (met naschrift van de redactie).	122—494.
<i>id.</i> Redelijkerwijze moeten vermoeden en culpa.	123—238.
<i>Tirtoprodjo (mr. M. S.)</i> Toepassing van art. 315 (305 oud) al. 1 I. R. ten aanzien van lichte misdrijven.	131—498.
<i>Tjitrosoedibio (M.)</i> Art. 372 jo. 52 of art. 373 Wb. v. S.? ...	131—502.
<i>V. (R.)</i> Eene opmerking naar aanleiding van art. 20 W. v. S.	122—368.

<i>Vonk (mr. G.)</i> Het opportuniteitsbeginsel.	125—498.
<i>id.</i> Is de z.g. bedekte vrijspraak al dan niet vatbaar voor hooger beroep of revisie?	129—382.
<i>Vunderink (mr. J. C.)</i> Nogmaals: Noodweer (met noot van de redactie).	121—271.
<i>Wienecke (mr. C. A.)</i> Eenige opmerkingen over de bedreij- ging met uitsluitend gevangenisstraf als hoofd- straf, in het bijzonder in verband met art. 422 Swb.	123—536.
<i>id.</i> De ontkenenis van beklaagde bewijsmiddel?	125— 70.
N. I. Juristenvereniging.	
Praeadvies N. I. Juristencongres van 8 — 12 Juli 1929	
Voorwaardelijke veroordeeling, adviseur: <i>prof. J. M. J.</i> <i>Schepper</i>	129—310.
Handelingen <i>id.</i>	130— 84.
Praeadvies N. I. Juristencongres van 29 Juni — 3 Juli 1931:	
Strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen, ad- viseur: <i>mr. J. B. Akkerman</i>	133—745.
Boekbespreking. 125—62, 344, 495; 126—140;	127—167.
Tijdschriften. 121—98, 184, 286, 374, 472, 574. 122—59, 130, 206, 397.	
Diversen.	
Bespreking der rede door <i>prof. mr. J. M. J. Schepper</i> . uitgesproken over: Het causaliteitsprobleem in het strafrecht, door <i>mr. J. Riphagen</i>	123—234.

REGISTER VAN DE JURISPRUDENTIE*)

HOOGGERECHTSHOF

- 1924—21 Mei, 121—179; 11 Juli, 121—444; 23 Juli, 1213—51, 355, 447; 122—108; 30 Juli, 121—451, 571; 13 Augustus, 121—553; 20 Augustus, 121—567; 122—371; 10 September, 121—563; 17 September, 122—114; 24 September, 122—49; 16 October, 122—45; 22 October, 121—558; 17 December, 122—192; 24 December, 122—199.
1925—11 Februari, 122—196; 11 Maart, 1223—83; 25 Maart, 122—389, 391; 5 Augustus 127—164; 2 September, 122—623.
1926—27 Januari, 123—259; 1 Februari 123—343; 1 Maart, 123—348; 31 Maart, 123—543; 24 Juni, 125—85; 14 Juli, 124—500; 21 Juli, 124—504; 25 Augustus, 125—38; 15 December, 125—341.
1927—4 Mei, 126—177, 182; 11 Mei, 126—186; 10 Augustus, 126—446; 17 Augustus, 126—451; 30 Augustus, 127—214; 5 October, 129—151.
1928—2 November, 131—417.
1929—19 Februari, 132—155; 27 Augustus, 130—1017.
1930—25 Maart, 133—520; 19 Augustus, 133—526; 16 December, 133—528.

Beschikkingen

- 1926—16 April, 123—546; 14 December, 125—338.
1927—19 December, 133—514.
1930—25 Maart, 133—516; 20 Mei, 133—531; 23 December, 133—533.

RAAD VAN JUSTITIE

BATAVIA

Vonnissen

- 1923—10 October (H. G. H. 20 Febr. 1924) 121—158.
1926—22 Januari, 125—142; 19 Februari, (?) 124—510; 27 April, 125—150; 18 Juni, 125—156; 9 Juli, 125—162.
1927—27 Januari, 127—157; 25 November, 127—394.
1929—22 Maart, 130—617.
1930—20 Juli (H. G. H. 29 Nov. 1930) 133—532.

Beschikkingen

- 1925—3 Juli 1925 (H. G. H. 22 Juli 1925) 122—516.

SOERABAJA

Vonnissen

- 1923—29 December (H. G. H. 26 Maart 1924) 121—153.
1924—9 Februari (H. G. H. 14 Mei 1924) 121—257; 24 Maart (H. G. H. 12 Juni 1924) 128—358.

Beschikkingen

- 1928—23 November, 131—345.

MEDAN

Vonnissen

- 1926—5 Juni (H. G. H. 20 Oct. 1926) 124—514.

Beschikkingen

- 1926—20 November, 125—247.

PADANG

Beschikking

- 1930—23 Januari (H. G. H. 18 Maart 1930) 133—562.

*) Zie noot op bl. 6.

Art. 212.

heeft, niet was in de rechtmatige uitoefening zijner bediening, draagt verdachte's handeling slechts het karakter van lichte mishandeling.

Voorz. Ldr. Koetaradja. 31 Mei 1923, dl. 121—267

2. Een desabeslissing waarbij gebruiksrecht op gronden aan den een wordt ontnomen en den ander wordt toegewezen mist rechtskracht. Desabestuurders, die zulk een beslissing met geweld ten uitvoer leggen, zijn niet in de rechtmatige uitoefening hunner bediening.

Voorz. Ldr. logjakarta, besch. 16 juni 1927, dl. 126—194

3. Het aanhouden en aan den wal brengen van een Inlander die zich had ingescheept hoewel hij achterstallig was in de betaling van belasting en afkoopsom van diensten, behoort niet tot de rechtmatige uitoefening van de bediening van een mantri politie of politie-agent.

Voorz. Ldr. Samarinda, besch. 26 Aug. 1927, dl. 126—548

4. Waar is te laste gelegd: door slaan en schoppen zich verzetten tegen een politieopziener in uniform en in de uitoefening zijner bediening, toen deze hem, verdachte, beval dien ambtenaar te volgen naar het politiebureau om gehoord te worden naar aanleiding van een door verdachte (vermoedelijk) gepleegde mishandeling, is hier geen sprake van wederspanning, omdat een bevel geven niet kan worden beschouwd als een handeling, zooals artikel 212 eischt.

In de feitelijke telastelegging ontbreekt verder wel het woord opzettelijk, maar het opzet om niet te voldoen aan den gegeven last om den politieambtenaar naar het politiebureau te volgen, kan worden geacht te zijn geimputeerd, waar is gesproken van „zich door slaan en schoppen verzetten tegen den bevelgevendenden ambtenaar”.

R. v. J. Bat. 26 Nov. 1927, dl. 127—394

216

Zie Art. 212 no. 4.

220

1. Verdachte die, om zijne echtgenootte ontzag in te boezemen, om hulp had geroepen en een verhaal had verdund als zoude hij zijn aangevallen, en vervolgens op de vragen der door zijne bureu verwittigde politie dit verdund verhaal had staande gehouden, heeft zich niet schuldig gemaakt aan het misdrijf van valsche aanklacht, noch aan eenig ander vergriep.

Pres. Ldr. Bandoeng, besch. 19 Febr. 1925, dl. 122—204

2. De aangever van diefstal, die bewust meer als gestolen opgeeft, dan het geval is geweest, doet geen valsche aangifte. (met noot van den inzender).

Voorz. Ldr. Batang, besch. 20 Dec. 1929, dl. 131—428

224

Zie Inheemsche rechtspraak 1; Art. 76 no. 1.

242

1. Artikel 242 W. v. S. is niet van toepassing op een gouvernements-justiciabele, die als getuige voor een inheemsche rechtbank

Art. 153 bis.

153 bis.

1. De strafzaak tegen de leiders der P. N. I. Artikelen 153 bis en 169 van het Wetboek van Strafrecht.

Ldr. Bandoeng. 22 Dec. 1930, R. v. J. 17 April 1931, dl. 133—608

163 bis.

2. Art. 163 bis W. v. S. is niet van toepassing op uitlokking tot het plegen van een misdrijf met een volstrekt ondeugdelijk middel.

Voorz. Ldr. Sampang, besch. 10 Mei 1927, dl. 126—192

167.

1. Het binnengaan (des nachts van een woning of besloten erf bij anderen in gebruik) met voorkennis en toestemming van een mederechthebbende — zonder medeweten of voorkennis van den hoofdbewoner — levert slechts dan binnendringen in den zin van artikel 167 W. v. S. op, indien vooraf van een verklaarden tegengestelden wil van den hoofdbewoner is gebleken; bij gebreke van zoodanigen tegengestelden wil kan degene, die met toestemming van een mederechthebbende is binnengekomen, zelfs tegenover het hoofd des huizes, niet als indringer beschouwd worden. Het ongeoorloofde van het doel van den binnenkomende, doet daaraan niet af.

Voorz. Ldr. Kediri, besch. 18 Febr. 1926, dl. 123—557

169

Zie Art. 153 bis.

207

1. De hoofdredacteur die opzettelijk een onbekend gebleven inzender in de gelegenheid heeft gesteld in zijn dagblad een voor het Departement van Koloniën beledigend stuk te plaatsen, is schuldig niet aan belediging van een openbaar lichaam, doch aan medeplichtigheid daaraan.

H. G. H. 30 Juli 1924, dl. 121—451

209

1. „Penghoeloe” is in Deli ambtstitel van een (door den zelfbestuurder aangesteld) kamponghoofd.

Een zoodanige penghoeloe is geen ambtenaar in den zin van artikel 209 Weboek van Strafrecht.

Voor het begrip ambtenaar stelt het staatsrecht als hoofdvereishte: de aanstelling door, en de dientengevolge optredende verhouding van ondergeschiktheid tot den staat of een zijner publiekrechtelijke onderdeelen aan welk vereishte meergemelde penghoeloe, slechts door het zelfbestuur aangesteld, niet voldoet.

Al ware dit anders, zoo zou zulk een penghoeloe, een gouvernements-onderhoorige arresteerende, niet in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening zijn. (met naschrift van prof. dr. Logemann).

R. v. J. Medan, besch. 20 Nov. 1926, dl. 125—247

212

1. Aangezien de politieagent tegen wien verdachte, toen die agent hem aan den lijve wilde onderzoeken, zich met geweld verzet

Art. 55.

56.

Zie Art. 207 no. 1.

63.

Zie Militaire rechtspraak 4.

64.

Waar beklaagde's wil erop gericht is geweest zich een groote hoeveelheid gas toe te eigenen ter waarde van meer dan f 25.— en de totale waarde van het gestolene ook meer dan f 25.— bedraagt, moet het feit, al moge de diefstal bij kleine hoeveelheden gas elk ter waarde van minder dan f 25.— hebben plaats gehad, beschouwd worden als één handeling en derhalve gequalificeerd worden als „diefstal”.

R. v. J. Bat. zonder datum, dl. 124—510

Meerdere gelijktijdig ontstane ongeoorloofde toestanden vormen niet een voortgezette handeling.

H. G. H. 44 Mei 1927, dl. 126—182

76.

1. Waar de uitspraak van den Moesapat-Voorzitter, houdende veroordeeling van een onwilligen europeeschen getuige tot geldboete, door den Gouverneur in revisie is vernietigd en als niet bestaande moet worden aangemerkt, is door den Raad van Justitie terecht een bercep op non bis in idem verworpen.

H. G. H. 24 Dec. 1924, dl. 122—199

2. Aangezien in de vordering van den Officier van Justitie als materiele handeling de zelfde feiten worden ten laste gelegd als waarover o.m. door den Residentie-rechter bij vonnis onherroepelijk is beslist, is de Off. van Justitie terecht met zijn vordering n.o. verklaard.

H. G. H. besch. 16 April 1926, dl. 123—546

3. Bij de toepassing van artikel 76 Swb. is het niet de vraag, of een samenstel van feiten moet worden beschouwd als één handeling vallende onder een of meer strafbepalingen, doch of verdachte vervolgd wordt wegens hetzelfde materiele feit, waarover te zijnen aanzien onherroepelijk uitspraak is gedaan.

H. G. H. 20 Mei 1930, dl. 133—531

Verwijzing.

Zie Telastelegging 4.

78.

1. Verjaring bij cumulatieve telasteleggingen (mr. F. H. Poser).
dl. 128—310

93.

Zie Art. 454 no. 1, 2.

103.

Zie Rechtspersonen 2.

109.

1. Ldr. Batavia, 24 Dec. 1926.

dl. 125—518

Art. 44.

2. De toerekeningsvatbaarheid van beklaagde door Raad en Hof aangenomen.

Het Hof, hoewel van oordeel, dat de gevangenis niet de geëigende plaats is, om daarin een psychopathischen hystericus voor zijn vergriep te doen boeten, meent, nu een meer geschikte inrichting, waar beklaagde zijn straf zou kunnen ondergaan, niet bestaat, de opgelegde straf te moeten handhaven. (met naschrift van prof. mr. J. M. J. Schepper).

R. v. J. Bat. 20 Juli 1930, H. G. H. 29 Nov. 1930, dl. 133—336

45.

1. Over leeftijd en leeftijdsvaststelling van regeeringspupillen (mr. M. Tuiten).

dl. 121—274

46.

Zie Art. 45.

49.

1. Noodweer. (mrs. A. van Olst en J. C. Vunderink; met noot van de redactie).

dl. 121—271

2. Noodweer bij doodslag niet aanwezig geacht.

H. G. H. 17 Aug. 1927, dl. 126—451

52.

Zie Bevoegdheid 14, 17; Militaire rechtspraak 4; Vrijspraak 1; Art. 372 no 4.

53.

1. Vrijspraak van poging tot doodslag; uitvoerings- handelingen; vrijwillig terugtreden van den dader.

R. v. J. Bat. 27 April 1926, dl. 125—150

Verwijzing. Zie Militaire rechtspraak 4; Art. 163 bis no 1.

55.

1. Mededaderschap aan een culpoos delict (i.e. dood door schuld) moet worden aangenomen t.a.v. personen wier handelingen of nalatigheden, welke het strafbare feit tengevolge hebben gehad, tot elkaar in zoodanig verband staan, dat van een gemeenschappelijk optreden, van een bewuste samenwerking kan worden gesproken. (met naschrift van mr. Riphagen).

R. v. J. Medan. 5 Juni 1926, H. G. H. 20 Oct. 1926, dl. 124—514

2. De personen, die ieder voor zich een handeling verrichten, welke meerdere handelingen niet als op zich zelf staande feiten kunnen worden aangemerkt, doch door hun onderling verband als één samengestelde handeling moeten worden beschouwd, zijn ieder voor zich aansprakelijk voor het door die samengestelde handeling gevormde delict.

H. G. H. 5 Oct. 1927, dl. 127—151

3. Uitlokking tot brandstichting.

Pres. Ldr. Pemalang, besch. 4 Dec. 1926, dl. 125—268

Verwijzing.

Zie Fiscaalrecht 2, 3, 4; Art. 421* no. 1.

Zelfbestuur.

2. Het blijkt niet, dat het motorreglement ook voor Deli van verbindende kracht is verklaard, zoodat het niet op dat zelfbestuur van toepassing is.

De in dat reglement gegeven voorschriften gelden niet bij het gebruik van wegen gelegen in het gebied van het landschap Deli, zoodat zij door zelfbestuursonderhoorigen in het zelfbestuursgebied van Deli niet kunnen worden overtreden.

H. G. H. 19 Febr. 1929, dl. 132—155

Verwijzing.

Zie Art. 209 no. 1; 242 no. 1.

2. ARTIKELN VAN HET WETBOEK VAN STRAFRECHT.

1.

Zie Fiscaal recht 4.

5.

1. Artikel 5 van het wetboek van strafrecht (prof. mr. J. M. J. Schepper).

dl. 122—480

12

Zie Straffen

14a.

1. Voorwaardelijke veroordeeling (mr. W. H. van Helsdingen).

dl. 123—163

2. Het eerste jaar der voorwaardelijke veroordeeling in Ned. Indië (prof. mr. J. M. J. Schepper).

dl. 127—279

3. Voorwaardelijke veroordeeling. Prae-advies N.I. Jur. congres 1929. Praeadviseur prof. mr. J.M.J. Schepper, en handelingen van het congres.

dl. 129—310; 130—84

Verwijzing.

Zie Art. 242 no 2; 421 no 1.

20.

1. Een opmerking naar aanleiding van artikel 20 W.v.S. (R.V.).

dl. 122—369

35.

Zie Art. 374 no. 1.

39.

1. De waren ten aanzien waarvan het misdrijf van art. 393 W.v. Sr. is gepleegd kunnen niet worden verbeurdverklaard, daar zij niet zijn het middel waarmede doch slechts het voorwerp waarop het misdrijf is gepleegd. (met naschrift van prof. mr. J.M.J. Schepper).

H. G. H. 25 Maart 1930, dl. 133—520

44.

1. De strafrechtelijke behandeling van psychopatische delinquenten. mr. Is. Cassuto.)

dl. 122—605

Telastelegging.

Verwijzing.

Zie Art. 212 no. 4.

Tolk. Zie Bewijs 4.

Uitlevering. Zie Vreemdelingen 3.

Verbeurdverklaring. Zie Art. 39 no. 1.

Verdediger. Zie Rechtsingang 1.

Verjaring. Zie Telastelegging 2.

Vernietiging of onbruikbaar maken van voorwerpen. Zie Stukken van overtuiging.

Verstek. Zie Telastelegging 3.

Verwijzing naar een anderen rechter.

1. Een verzuim van den wetgever (mr. F. H. Poser).

dl. 122—56

Voeging van strafzaken.

1. Tot voeging van strafzaken is uitsluitend de President van den Landraad bevoegd, niet de Landraad zelf.

R. v. J. 22 Maart 1929, dl. 130—617

Vonnis.

1. De waarde van het vonnis in de Nederlandsch-Indische Strafrechtspraak. (prof. mr. J. M. J. Schepper).

dl. 132—441

Voorloopige hechtenis.

1. De preventieve hechtenis in artikel 240e 10de lid van het Inlandsch Reglement. (mr. F. H. Poser).

dl. 122—120

2. Een opmerking over artikel 250 van het Strafwetboek juncto artikel 83 van het Inlandsch Reglement. (mr. Kemink).

dl. 123—543

Vuurwapenordonnantie. Zie Stukken van overtuiging.

Vrijspraak.

1. Een vrijspraak, gegrond op een onderzoek waartoe de eerste rechter niet gerechtigd was, is geen vrijspraak in den zin van art. 129 tweede lid R. O. en is mitsdien vatbaar voor hooger beroep.

Waar hetgeen subsidiair is tenlastegelegd slechts is tenlastegelegd voor het geval het primair tenlastegelegde niet zou komen vast te staan, kon het subsidiair tenlastegelegde in het geheel niet aan de orde komen nu tengevolge van de onbevoegdheid van den eersten rechter van een onderzoek naar het al of niet bewezen van het primair tenlastegelegde (art. 379 jo. 52) geen sprake kon zijn.

H. G. H. 16 Dec. 1930, dl. 133—528

Verwijzing.

Zie Hooger beroep 1; Ontslag van rechtsvervolging.

Zelfbestuur.

1. De locale verordeningen te Cheribon zijn toepasselijk op het gebied der kraton Kasepoehan. Van zelfbestuursgebied binnen de muren van de kraton kan geen sprake zijn.

Landger. Cheribon, 22 Aug. 1928, dl. 129—148

Splitsing van strafzaken.

Splitsing der zaken tegen verschillende verdachten, ten einde de beklaagden van de eene zaak als getuigen in de andere zaak te kunnen oproepen.

Pres. Ldr. Pemalang, besch. 4 Dec. 1926 dl. 126—268

Straffen.

1. Eenige opmerkingen over de bedreiging met uitsluitend gevangenisstraf als hoofdstraf, in 't bijzonder in verband met artikel 422 Strafwetboek (mr. C. A. Wienecke).

dl. 123—537

Verwijzing.

Zie Gevangeniswezen; Art. 14a; Art. 377.

Voor **Boete** zie Belastingen 4; Mijnwetgeving 1; Overschrijving 4, 6.

Stukken van overtuiging.

1. Artikel 33 lid 6 van de vuurwapen ordonnantie (S 1926—499) vermag geen afbreuk te doen aan het bij artikel 170 lid 2 van het regl. op de strafvordering bepaalde en kan dus geen verplichting tot het vernietigen van stukken van overtuiging opleggen.

H. G. H. 4 Mei, 1927, dl. 126—182

Summiere procedure.

1. Summiere procedure bij de landraden (raden Pawitro Hadi-noto).

dl. 123—79

Telastelegging.

1. Verbetering van de dagvaarding (en acte van verwijzing) na het uitbrengen, in verband met de N.I. Strafrechtspleging. (mr. A. Neijtzell de Wilde).

dl. 122—67

2. De verjaring bij cumulatieve telasteleggingen. (mr. T. H. Poser).

dl. 128—310

3. Ook bij niet verschijning van den beklaagde is wijziging der telastelegging geoorloofd.

H. G. H. 23 Juli 1924, dl. 121—447

4. Wijziging der telastelegging voorwaardelijk, te weten voor het geval de rechter veroordeeling op de oorspronkelijke telastelegging niet mogelijk acht is niet geoorloofd en moet voor niet aangebracht worden gehouden.

Wijziging van een telastelegging ex art. 418 S. in dien zien, dat daarin naast „giften”, „beloften” wordt opgenomen, wordt door art. 154 Sv. jo. 76 Swb. verboden.

H. G. H. 22 Oct. 1924, dl. 121—558

5. Aanvulling van de dagvaarding. Art. 154 jo. 194 Regl. Sv.

H. G. H. 11 Mei 1927 dl. 126—186

6. Vernietiging van een acte van verwijzing ten aanzien van een niet in het vooronderzoek verhoorden beklaagde.

Ldr. Poerwodadi, 26 Aug. 1926, dl. 126—274

Praejudicieel geschil.

beweerd retentie-recht niet bestonden terwijl beklaagde's ontkenning van de aanwezigheid van de in tenlastelegging vermelde dienstbetrekking slechts een verzwarende omstandigheid betreft waarvan de strafbaarheid van het tenlastegelgde feit niet afhankelijk is.

De beslissing omtrent de gegrondheid der exceptie van art. 409 Sv., kan althans in casu, eerst gegeven worden na een onderzoek naar de juistheid der telastegelegde feiten (de hoofdzaak).

dl. 121—358

Preventieve hechtenis. Zie Voorloopige hechtenis.
Proceskosten.

1. Ook bij andere beslissingen dan in art. 417 I.R. vermeld, kan het land in de kosten des gedings worden veroordeeld.

Ldr. Semarang, 21 Aug. 1924, dl. 122—176

Rechter — Commissaris. Zie Bewijs 4.

Rechtsingang.

1. Een tot den G.G. gericht rekest van de advocaten en procureurs bij het H.G.H. tot wijziging van het Regl. op de Sv. (Art. 66 Sv.).

dl. 126—266

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid 1, 3, 5.

Rechtspersonen.

1. De strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen. Jur. Congres 1931. Praeadviseur mr. J. B. Akkerman.

dl. 133—745

2. Naar de beginselen van ons strafrecht, dat gebouwd is op de individuele schuldleer en uitsluitend gericht is tegen het individu kunnen rechtspersonen geen delicten begaan, welke beginselen in verband met art. 103 W. v. S. evenzeer gelden voor het fiscaal recht.

H. G. H. 5 Aug. 1925, dl. 127—164

Verwijzing.

Zie Dagvaarding 2; Fiscaal recht 2, 3, 4.

Reclasseering. Zie Gevangeniswezen.

Regeling van Rechtsgebied.

1. Nu zoowel de Landraad als de Raad van Justitie zich onbevoegd hebben verklaard van de zaak tegen den verdachte kennis te nemen, heeft de Officier van Justitie, ter voorkoming van de meer omslachtige vordering tot regeling van rechtsgebied, tegen 's Raads beschikking verzet aangeteekend.

H. G. H. 23 Dec. 1930, dl. 133—533

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid 1, 2, 4, 5, 6, 10, 11.

Samenloop van strafbare feiten. Zie Art. 63.

Schriftelijk bewijs. Zie Bewijs.

Schuld. Zie Opzet.

Ontslag van rechtsvervolging.

Waar de eerste rechter omtrent het bewezen zijn van slechts een deel der tenlastegelegde feiten eene beslissing heeft genomen, behoort de zaak naar hem te worden teruggewezen.

H. G. H. 20 Aug. 1924, dl. 121—567

4. 's Raads beslissing dat in het onderhavige geval beklaagde's schuld aan het hem tenlaste gelegde (oplichting) niet is bewezen en hij mitsdien moet worden vrijgesproken, houdt in een bedekt ontslag van rechtsvervolging, daar iets is bewezen of niet bewezen, doch nimmer in een bijzonder geval al dan niet bewezen (met noot van mr. H. M. Hijmans).

H. G. H. 16 Oct. 1924, dl. 122—45

5. Waar de onderwerpelijke vrijspraak niet berust op het niet bewezen zijn van een voor bewijs vatbaar feitelijk deel der tenlastelegging, als hoedanig de in de dagvaarding voorkomende zinsnede „zijnde een geschrift bestemd om tot bewijs te dienen” niet is aan te merken, maar op een rechtskundige waardeering van het geschrift, waarin de valsheid zou zijn gepleegd, levert de gevallen vrijspraak een bedekt ontslag van rechtsvervolging op.

H. G. H. 25 Aug. 1926, dl. 125—138

6. De beslissing op de tegen de ontvankelijkheid van het ingesteld hooger beroep gerichte exceptie, dat de bij het vonnis a quo gegeven uitspraak niet is een bedekt ontslag van rechtsvervolging, doch een zuivere vrijspraak, behoort niet na het onderzoek van de hoofdzaak, doch ingevolge het bepaalde bij art. 130 tweede lid Sv. dadelijk te worden gegeven.

H. G. H. 10 Aug. 1927, dl. 126—446

Verwijzing.

Zie Hooger beroep 1; Art. 49 no. 1; 263 no. 6; 486 no. 1.

Opportuniteitsbeginsel.

1. Het opportuniteitsbeginsel (mr. G. Vonk).

dl. 125—498

Opzet en schuld.

1. Weten of redelijkerwijze moeten vermoeden (mr. J. Riphagen).

dl. 123—238

2. Redelijkerwijze moeten vermoeden en culpa (mrs. C. Star Nauta Carsten en J. Riphagen).

dl. 123—638; 124—163;

Verwijzing.

Zie Ontslag van rechtsvervolging 4; Art. 245 no. 1; 418 no. 2.

Voor Schuld zie ook Art. 55 no. 1; 360 no. 1.

Persdelict. Zie Art. 207 no. 1; 310 no. 2.

Praejudicieel geschil.

1. De door beklaagde opgeworpen exceptie van schorsing van het geding op grond van praejudicieel geschil moet worden verworpen aangezien beklaagde niet aannemelijk heeft weten te maken dat een werkelijk geschilpunt van burgerlijk recht, waaromtrent ge-gronde twijfel kan bestaan, aanwezig is, daar voldoende gebleken is dat de-beweerde rekening-courant verhouding en compensatie en het

Kwalificatie.

Lichte Misdrijven. Zie Bevoegdheid 13 e.v.

Luisterverbod. Zie S 1876 — 257, no. 1.

Militaire rechtspraak.

1. Een noodtoestand (mr. R. J. Brunner).

dl. 131—495

2. De bak van een stoomschip is niet een openbare plaats in den zin van art. 239 Ned. W.v.S.

H. M. G. H. 22 April 1927, dl. 126—198

3. Het rechtsmiddel van purge dient uitsluitend voor het geval dat een militair van eenig strafbaar feit beticht wordt.

H. M. G. H. 1 Mei 1926, dl. 123—549

4. Art. 100 Crimineel Wetboek is niet te beschouwen als een bijzondere strafbepaling voor het feit, dat in art. 340 jis artt. 52 en 53 W.v.S. strafbaar is gesteld.

Wil een geval als bedoeld in art. 63 lid 2 W.v.S. aanwezig zijn, dan moeten vóór alles de kenmerken van de algemeene strafbepaling in de bijzondere worden teruggevonden, welke laatste dan daarenboven nog een of meer andere kenmerken moet bevatten.

H. M. G. H. 7 Nov. 1930, dl. 133—565

5. Het Nederlandsche Wetboek van Strafrecht, dat te dezen toepasselijk is, voorschriften gevend tot handhaving van het „openbaar gezag” en van „wettelijke voorschriften” en tot bescherming van „ambtenaren”, heeft met deze uitdrukkingen, wanneer het die zonder nadere aanduiding bezigt, enkel op het nog het Nederlandsche openbaar gezag, de Nederlandsche wettelijke voorschriften en de Nederlandsche ambtenaren, zoodat de tenlastegelegde feiten, voorzien bij de artt. 180, 184 1e lid en 266 jo. 267 N.W.v. S., h.t.l. gepleegd tegen Nederlandsch-Indische ambtenaren niet krachtens die artikelen strafbaar zijn.

H. G. H. 13 Febr. 1931, dl. 133—568

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid — Militaire of burgerlijke rechter?

Ontslag van rechtsvervolging.

1. Noodweer (mrs. A. van Olst en J. C. Vunderink). (met noot van de redactie).

dl. 121—74, 271

2. Aangezien de vrijspraak van beklaagde in eersten aanleg van het hem sub I en II tenlastegelegde gegrond is op het niet strafbaar zijn der tenlastegelegde feiten, en derhalve een verkapt ontslag van rechtsvervolging oplevert, behoort het vonnis van den eersten rechter in zijn geheel in beschouwing te worden genomen.

De schuld van beklaagde aan de hem tenlastegelegde feiten is niet wettig en overtuigend bewezen.

H. G. H. 23 Juli 1924, dl. 121—355

3. 's Eersten rechters vrijsprekende beslissing gegrond op de overweging dat de beklaagde, eenige personen wegens achterstalligheid in de betaling van belastingschuld in een bivak te werkstellende, niet onrechtmatig handelde, is in zooverre een bedekt ontslag van rechtsvervolging.

Fiscaal recht.

4. In artikel 28 der Rechten-ordonnantie (Staatsblad 1882—240) kan geen uitzondering worden gelezen op het, ook in het fiscaal strafrecht geldend, beginsel dat in het algemeen slechts een natuurlijk persoon subject van een strafbaar feit kan zijn.

De in Staatsblad 1927—174 opgenomen ordonnantie waarbij in artikel 1 aan genoemd artikel 28 een 2de lid wordt toegevoegd, krachtens hetwelk thans ook rechtspersonen verantwoordelijk zijn voor strafbare handelingen van ondergeschikten en gemachtigden, kan op het onderwerpelijk geval van geen invloed zijn, aangezien ingevolge artikel 1 Wetboek van Strafrecht meervermeld artikel 28, zooals dat luidde tijdens het plegen der feiten en krachtens hetwelk beklaagde — een rechtspersoon — voor die feiten niet strafrechtelijk verantwoordelijk is, als de gunstigste bepaling behoort te worden toegepast. (zie hierboven no. 2).

H. G. H. 30 Aug. 1927, dl. 127—244

Verwijzing.

Zie Art. 322 no. 1.

Getuigen. Zie Bewijs.

Gevangenisstraf. Zie Straffen.

Gevangeniswezen.

1. Prisons nouvelles. Lois nouvelles. (A. Delierneux).

dl. 121—78

2. Gevangeniswezen en reclasseering in N.-Indië (mr. H. M. Hijmans en prof. J.M.J. Schepper).

dl. 126—150, 324, 345, 356

Gewijsde Zaak. Zie Art. 76.

Hechtenis. Zie Voorloopige hechtenis.

Hooger beroep.

1. Is de z.g. bedekte vrijspraak al dan niet vatbaar voor hooger beroep of revisie? (mr. G. Vonk.)

dl. 129—382

Verwijzing.

Zie Ontslag van rechtsvervolgung; Tenlastelegging 5; Vrijspraak 1.

Inheemsche rechtspraak.

De dwangmaatregelen tegenover onwillige getuigen, gelijk o.a. neergelegd in het Atjeh-reglement moeten ook ten aanzien van de moesapat (zoo veel mogelijk) toepasselijk geacht worden. De be-rechting van zoodanige zaak behoort niet door den voorzitter van den Moesapat doch door den Raad van Justitie te geschieden.

Verwijzing.

Zie Art. 76 no. 1; 242 no. 1.

Instructie. Zie Bewijs 4.

Internationaal strafrecht.

1. Internationale vereeniging voor strafrecht (mr. M. H. Hijmans)

dl. 121—193

Kosten. Zie Proceskosten.

Kwalificatie.

1. Door twee of meer vereenigde personen (mr. P. Lugt).

dl. 125—543

Bewijs.

ter' aan een strafrechterlijk gewijsde bindt, omgekeerd voor den strafrechter met betrekking tot een burgerlijk gewijsde ontbreekt;

R. v. J. Soer. 24 Maart. 1924, H. G. H. 12 Juni 1924, dl. 121—366

Boete. Zie Straffen; zie ook Belastingen 4; Mijnewetgeving 1; Overschrijving 4, 6.

Causaliteit.

Het causaliteitsprobleem in het strafrecht. Bespreking rede prof. mr. J.M.J. Schepper, door mr. J. Riphagen.

dl. 123—234

Concursus. Zie Art. 63.

Criminologie.

1. Het sociale element in strafrecht en strafrechtspraak (mr. Is. Cassuto).

dl. 121—456

2. De strafrechtelijke behandeling van psychopathische delinquenten (mr. Is. Cassuto).

dl. 122—605

Daderschap en deelneming. Zie Art. 55.

Dagvaarding.

1. Verbetering van de dagvaarding na het uitbrengen, enz. (mr. A. Neytzell de Wilde).

dl. 122—67

2. De dagvaarding in strafzaken van rechtspersonen dient analogisch aan die in burgerlijke zaken te geschieden.

R. v. J. Bat. 27 Jan. 1927, dl. 127—157

Fiscaal recht.

1. Wanneer door den daartoe bevoegden ambtenaar een consent tot uitslag is afgegeven voor een bepaald aantal genummerde en gemerkte vaten met brandspiritus, dan wordt door dit consent niet gedekt de hoeveelheid ongemethyleerde alcohol, die in tot een dergelijke zending behorende, voor brandspiritus bestemde vaten wordt verzonden, vermits een consent tot uitslag van ongemethyleerde alcohol slechts kan worden verleend, als de verschuldigde accijns is betaald.

H. G. H. 3 Febr. 1926, dl. 123—343

2. Art. 28 R.O. (S. 1882—240) houdt een fictief daderschap zoo van natuurlijke als rechtspersonen in. De exceptie van nietigheid der dagvaarding van een rechtspersoon verworpen. (Zie hieronder no 4).

R. v. J. Bat. 27 Jan. 1927, dl. 127—157

3. Vennootschappen kunnen slechts dan wegens het plegen van fiscale overtredingen worden veroordeeld, wanneer de wetgever voor dergelijke overtredingen in het algemeen het schuldvereischte elimineert of vennootschappen aansprakelijk stelt voor de daden van personen in haren dienst met betrekking tot alle overtredingen van de wettelijke bepalingen omtrent de in-, uit- en doorvoer en de accijnzen.

H. G. H. 5 Aug. 1925, dl. 127—164

Bevoegdheid.

Landraad }
Raad } *of Landgerecht?*

13. Een verzuim van den wetgever (mr. F. H. Poser).

dl. 122—56

14. Artikel 372 jo. 52 of art. 372 W.v.S. (mr. T.C. Lekkerkerker en M. Tjitrosoedibio).

dl. 128—238; 131—502

15. Toepassing van art. 314 (305 oud) al. 1 I.R. ten aanzien van lichte misdrijven (mr. M. S. Tirtoprodjo).

dl. 131—498

16. Competentie — Eenvoudige belediging aan een ambtenaar aangedaan ter zake der rechtmatige uitoefening zijner bediening.

Ldr. Semarang, 21 Aug. 1924, dl. 122—176

17. Lichte oplichting onder de strafverzwarende omstandigheid van artikel 52. Landraad onbevoegd.

Ldr. Demak, 31 Juli 1924, dl. 123—174

Raad of Landraad?

Verwijzing.

Zie no. 1 e.v.; Art. 438 no. 1.

Bewijs.

1. De ontkentis van beklaagde bewijsmiddel? (mr. C. A. Wie-necké).

dl. 125—70

2. Verschooningsrecht enz. (mr. R. Hattink).

dl. 133—590

3. Waar weliswaar voor elk der aan verdachte tenlastegelegde feiten op zich zelf beschouwd slechts één getuige aanwezig is, doch voor het bewijs van elk dier feiten aanwijzingen kunnen voortvloeien uit de getuigen-verklaringen betreffende de afzonderlijke andere tenlastegelegde en gelijksoortige feiten, zijn voldoende gronden aanwezig voor het verlenen van rechtsingang.

H. G. H. 25 Maart 1925, dl. 122—389

4. Het beginsel van art. 156 Sv., dat, wanneer een beklaagde of getuige de Nederlandsche taal niet machtig is, de Raad een tolk zal benoemen, geldt ook voor de verhooren door den Rechter-Commissaris te houden. Die processen-verbaal behooren in de Nederlandsche taal te worden gesteld.

R. v. J. Sem. besch. 23 Nov. 1928, dl. 131—345

Verwijzing.

Zie Inheemsche rechtspraak 1; Art. 76 no 1; 242.

Schriftelijk.

5. De strafrechter is niet gebonden aan wat in een civiel vonnis voor bewezen is verklaard, wijl immers in strafzaken de materiele waarheid moet worden vastgesteld en een bepaling als die van artikel 1918 van het Burgerlijk Wetboek welke den burgerlijken rech-

Bevoegdheid — Forum.

waarop het strafgeding tegen hem een aanvang heeft genomen, behoudt dit forum ook wanneer na het aanhangig maken van het geding eene verandering in zijne ambtelijke hoedanigheid mocht zijn opgekomen.

H. G. H. 15 Dec. 1926, dl. 125—341

6. De begrippen „bloedverwanten” en „aangehuwden” (aanverwanten) in het K.B. opgenomen in Stbl. 1867 — 10 behooren, evenals in de artt. 145 e.v. en 274 I.R., te worden uitgelegd naar de definities van „bloedverwantschap” en „zwagerschap” in den 13den titel van het 1e boek B. W.

H. G. H. 19 Aug. 1930, dl. 133—526

7. Het bij S. 1908 — 347 bedoelde forum privilegiatum is alleen toegekend aan de door de Regeering aangestelde hoofden van Vreemde Oosterlingen, als hoedanig niet is te beschouwen een door den Resident aangestelde wijkmeester der Chineezers, daar hij niet behoort tot de chineesche officieren, wier benoeming krachtens het bepaalde bij art. 4 van S. 1928 — 35 door den Gouverneur-Generaal geschiedt.

H. G. H. 23 Dec. 1930, dl. 133—533

8. Forum privilegiatum ten aanzien van een geschorst negerihooft-landraadslid. Stbl. 1924—450.

Besch. R. v. J. Padang, Jan. 1930, H. G. H. 18 Maart 1930, dl. 133—562

Gouvernements — of inheemsche rechter? Zie Inheemsche rechtspraak 1.

Militaire of burgerlijke rechter?

9. Waar beklagde op het tijdstip, waarop de hem tenlastengelegde feiten zijn gepleegd, tot de krijgsmacht behoorde en daartoe is blijven behoorde, is de militaire rechter bevoegd.

H. G. H. 11 Febr. 1925, dl. 122—196

10. Jurisdictie geschil tusschen burgerlijken en militairen rechter. De militaire rechter is slechts bevoegd kennis te nemen van die delicten, welke militairen tijdens hun dienstverband begaan. (met noot van de redactie).

H. G. H. 2 Sept. 1925, dl. 122—623

11. Waar het den verdachte ten laste gelegde niet is een militair delict noch een algemeen delict, aangezien het niet door een militaire doch door een burger is gepleegd, volgt uit geen enkele bepaling dat de militaire rechter tot kennisneming van verdachtes zaak bevoegd zoude zijn, zoodat de burgerl. rechter, i.e. de Raad van Justitie te Padang, bevoegd moet worden verklaard.

H. G. H. 27 Aug. 1929, dl. 130—1017

12. (Bij de in het vonnis genoemde sententie van 20 Juli 1928, verklaarde het Hoog Militair Gerechtshof den Krijgsraad te Magelang bevoegd van deze zaak kennis te nemen, ofschoon beklagde, als Chinees, op onwettige wijze in militairen dienst was getreden).

Krijgsr. Magelang, 25 Aug. 1928, dl. 131—508

KLAPPER.

1. ALGEMEEN

Aanhangigheid van strafzaken. Zie Bevoegdheid 1, 3, 5.

Aansprakelijkheid van rechtspersonen. Zie Rechtspersonen.

Aanwijzingen. Zie Bewijs 3.

Acte van verwijzing.

1. Vernietiging van een acte van verwijzing ten aanzien van een niet in het vooronderzoek verhoorden beklaagde.

Ldr. Poerwodadi, 26 Aug. 1926, dl. 126—274

Verwijzing.

Zie Tenlastelegging.

Amtenaar.

Zie Art. 52; 209 no 1; 264 no 1.

Atjehreglement. Zie Inheemsche rechtspraak 1.

Bedekt ontslag van rechtsvervolging. Zie Ontslag van rechtsvervolging.

Bevoegdheid.

Forum privilegiatum.

Gouvernements-of inheemsche rechter?

Militaire of burgerlijke rechter?

Raad } of Landgerecht?

Landraad }
Raad of landraad?

Forum privilegiatum.

1. Beklaagde, gewezen lid der Bestuurscommissie van het landschap Sekadaw, kan niet beschouwd worden als ontslagen inlandsch Vorst of Rijksbestierder en heeft mitsdien geen aanspraak op forum privilegiatum.

Een districtshoofd komt geen forum privilegiatum toe, indien hij op het oogenblik der verwijzing van zijn zaak reeds ontslagen is.

H. G. H. 21 Mei 1924, dl. 121—179

2. Een gemeente hoofd ter Sumatra's Weskust dat als zoodanig recht heeft op lidmaatschap van een landraad doch niet als lid van den landraad is beëdigd, noch zitting heeft genomen, heeft geen aanspraak op forum privilegiatum.

H. G. H. 30 Juli 1924, dl. 121—571

3. Uit het systeem van het Reglement op de Strafvordering en uit de geschiedenis van de tot standkoming van staatsblad 1924 — 449, waarbij artikel 6a in het Reglement op de Rechterlijke Organisatie is ingevoegd, blijkt dat een strafzaak bij den Raad van Justitie aanhangig wordt gemaakt door de indiening van de vordering tot rechtsingang.

H. G. H. 1 Maart 1926, dl. 123—348

4. Uit de geschiedenis van Stbl. 1908 — 347 blijkt dat wijkmeester niet zijn hoofden van Vreemde Oosterlingen in den zin van dit staatsblad.

H. G. H. 31 Maart 1926, dl. 123—543

5. De verdachte, die een forum privilegiatum bezit op het tijdstip waarop de stukken van het voorloopig onderzoek op de wettelijk voorgeschreven wijze in handen worden gesteld van den rechter — zij het ook van den niet bevoegden rechter — zijnde dit het tijdstip

LANDRAAD

te:

Bandoeng, 22 December 1931 (R. v. J. 17 April 1931) 133 — 608.
Batavia, 24 December 1926, 125 — 518.
Jogjakarta, 5 December 1929 (R. v. J. 12 Febr. 1930) 133 — 355.
Padang, 15 Januari 1930, 132 — 236.
Pariaman, 2 April 1927 (R. v. J. 5 Juli 1927) 126 — 363.
Poerwodadi, 26 Augustus 1926, 126 — 274.
Semarang, 21 Augustus 1924, 121 — 176.
Soerabaja, 12 April 1929, 133 — 367.

VOORZITTER VAN DEN LANDRAAD

te:

Amoentai, 8 Maart 1928, 131—514; 12 April 1929, 133—368.
Bandoeng, 19 Februari 1925, 122—204.
Batang, 30 December 1929, 131—428.
Demak 31 Juli 1924, 123—174.
Jogjakarta, 16 Juni 1927, 126—194; 4 September 1929 (R. v. J. 11 Oct. 1929) 133—355.
Kadjang, 16 December 1929, 133—376.
Kandangan, 21 Maart 1929.
Kediri, 18 Februari 1926, 122—557.
Koetaradja, 31 Mei 1923, 121—267.
Koetoardjo, 4 Juli 1930, 133—352.
Makassar, 15 Mei 1929, (R. v. J. 16 Augustus 1929) 133—373.
Medan, 4 Februari 1925, (R. v. J. 6 Maart 1925) 122—627.
Modjokerto, 5 September 1927, 126—455.
Pemalang, 4 December 1926 (R. v. J. 24 December 1926) 126—268.
Samarinda, 15 Februari 1927, 126—545; 26 Augustus 1927, 126—548.
Sampang, 10 Mei 1927, 126—192.
Semarang, 24 Mei 1924, 122—632.
Soerabaja, 17 Augustus 1927, 127—399; 25 Jan. 1928, 127—402; 26 Jan. 1928, 127—404.

LANDGERECHT

te:

Cheribon, 22 Aug. 1928, 129 — 148.
Tegal, 11 Juli 1928, 129 — 153.

HOOG MILITAIR GERECHTSHOF

1926 — 1 Mei, 123 — 549.
1927 — 22 April, 126 — 198.
1930 — 7 November, 133 — 565.
1931 — 13 Februari, 133 — 568.

KRIJGSRAAD

te:

Magelang, 25 Augustus 1928, 131 — 508.

NEDERLANDSCHE JURISPRUDENTIE
ARR. RECHTBANK

te:

's Gravenhage, 13 Mei 1930, 132 — 434.

Art. 242.

ter Oostkust van Sumatra (de kerapatan van Deli) na op de wijze van zijn godsdienstige gezindheid den eed te hebben afgelegd, opzettelijk een verklaring in strijd met de waarheid aflegt.

Zoowel op historische als taalkundige gronden is het onmogelijk onder de uitdrukking „wettelijk voorschrift” in art. 242 W. v. S. een ongeschreven regel van gewoonterecht te verstaan. (Raad).

Besch. Pres. Ldr. Medan, 4 Febr. 1925, R. v. J. 6 Maart 1925, dl. 122—627

2. Onder 7° van artikel 675 Rv. valt ook de eed krachtens art. 127 en die krachtens art. 386 B. W. in handen van de weeskamer afgelegd, ondanks het onopzettelijk verzuim van den indischen wetgever om een in handen van de weeskamer afgelegden eed uitdrukkelijk te noemen.

Een wettelijk voorschrift vordert mitsdien de aflegging van den door beklaagde valschelijk afgelegden eed.

Voorwaardelijke veroordeeling.

H. G. H. 4 Mei 1927, dl. 126—277

3. Een beslissende eed afgelegd voor het regentschapsgerecht steunt niet op een wettelijk voorschrift, noch worden daaraan door een wettelijk voorschrift rechtsgevolgen verbonden.

Het spreken van onwaarheid bij het afleggen van zulk een eed is om die redenen niet strafbaar.

Ldr. Soer. zonder datum 1929, dl. 133—367
244.

1. Hij die twee of meerdere stukken van muntbiljetten zoo aan elkaar bevestigt, dat ze te samen het voorkomen hebben van een van 's Lands wege uitgegeven muntbiljet, hetgeen het in werkelijkheid niet is, maakt zich schuldig aan „namaken” van een van 's Landswege uitgegeven muntbiljet.

R. v. J. Bat. 18 Juni 1926, dl. 125—156
245.

2. De wet eischt in art. 245 W. v. S. bepaaldelijk „oogmerk”. Opzet bij zekerheidsbewustzijn of mogelijkheidsbewustzijn is voor genoemd artikel niet voldoende.

Ldr. Soer. 17 Aug. 1917, dl. 127—399
250.

1. Een opmerking over art. 250 Swb. jo. art. 83 Inl. Regl. (mr. Kemink).

dl. 123—542

263.

1. Valschheid in rekening courant (mr. Jeekel).

dl. 123—171

2. De door den effectenbeheerder aan zijn client periodiek toegezonden afschriften rekeningen-courant zijn zelfstandige bewijsstukken en het daarin opzettelijk in strijd met de waarheid opbrengen van onjuiste dividendposten levert op valschheid in geschrifte.

H. G. H. 10 Sept. 1924, dl. 121—563

Art. 263.

3. De driemaandelijkse verantwoordingen van den Eerstaanzend Waterstaatsambtenaar zoomede de dusgenaamde werklĳsten van arbeidslooenen en ingekochte materialen welke moeten ingediend worden door de opzichters der B.O.W. zijn wel, daarentegen de maandelĳsche rekeningen-courant dier opzichters niet stukken bestemd om tot bewĳs te dienen. (In eersten aanleg was veroordeeld wegens valscheĳd in authentieke acten).

H. G. H. 17 Sept. 1924, dl. 122—114

4. De door een ambtenaar ingevulde en onderteekende reisdeclaratĳe is een stuk bestemd om tot bewĳs te dienen en de opname daarin van een valsche verklaring is valscheĳd in geschrifte.

H. G. H. 20 Aug. 1924, dl. 122—371

5. Eene suikerfabriek hier te lande is als regel niet een koopman en het kas (dag) boek van zulk eene fabriek geen koopmansboek. Een kasboek, niet ontvangen betalingen, doch slechts gedane uitgaven bevattende, mist wettelijke bewĳskracht zoodat uit de vervalscheĳng daarvan geen nadeel kan voortvloeien.

H. G. H. 41 Maart 1925, dl. 122—383

6. Waar in het Reglement op het Rechtswezen in de Residentie Sumatra's Westkust geen bepaling voorkomt krachtens welke de ten uitvoerlegging van vonnissen van de Magistraatsgerechten is opgedragen aan den inlandschen Officier van Justitie, is de circulaire van den Directeur van Justitie ddo. 24 April 1886 no. 2679 (Bĳblad no. 4264) niet op de inlandsche Officieren van Justitie van toepassing, terwijl evenmin uit eenig wettelijk voorschrift is af te leiden dat het innen van door een Magistraatsgerecht opgelegde geldboeten behoort tot den werkring van deze ambtenaren.

De op grond van deze circulaire desalniettemin door een inlandsch Officier van Justitie opgemaakte geschriften behooren niet tot die, vermeld in artikel 263 van het Wetboek van Strafrecht.

De vraag of geschriften behooren tot de in art. 263 vermelde welke bestemd zijn om tot bewĳs van eenig feit te dienen, moet hare beantwoording vinden in een voorschrift hetzĳ van een wet of een wettelijke bepaling, hetzĳ van eenig bevoegd administratief gezag, waarbij hun dat karakter wordt toegekend.

De Directeur van Justitie is niet bevoegd om aan een inlandsch Officier van Justitie eenige opdracht te geven welke niet tot diens werkring behoort.

Bedeckt ontslag van rechtsvervolgĳng.

H. G. H. 27 Jan. 1926, dl. 123—259

7. Een geschrift afkomstig van een dorpschoofd en door dien loerah onderteekend, inhoudende de verklaring, dat het waar is dat iemand een hem toebehoorend woonerf heeft verkocht aan een ander en dat de koopprijs is voldaan is (objectief) niet bestemd om tot bewĳs van van eenig feit te dienen.

Ook al diende het geschrift tot bewĳs van den verkoop zoo zou daaruit voor een geldschĳeter voor wiens inschuld het woonerf tot

Art. 263.

zekerheid „borg” was aangewezen, toch geenerlei nadeel kunnen ontstaan (met naschrift van prof. mr. B. ter Haar).

Voorz. Ldr. Koetoardjo, besch. 4 Juli 1930, dl. 133—352

Verwijzing.

Zie Ontslag van rechtsvervolging 5.

264.

1. Een gedelegeerd vendumeester moet niet wordt beschouwd als openbaar ambtenaar.

Valschheid in een proces-verbaal opgemaakt door den gedelegeerde van een vendumeester is derhalve wél valschheid in authentieke akte doch niet valschheid in authentieke akte begaan door een ambtenaar met gebruikmaking van de gelegenheid hem door zijn ambt geschenken.

H. G. H. 17 Dec. 1924, dl. 122—192

Verwijzing.

Zie Art. 263 no. 3.

279.

1. Het door een gehuwde Chinee, onder een valschen javaanschen naam op mohammedaansche wijze gesloten tweede huwelijk, levert op het misdrijf omschreven in art. 279, 1° W. v. Sr.

Krijgsr. Magelang, 25 Aug. 1928, dl. 131—508

281.

Zie Militaire rechtspraak 2.

284.

1. Indien uit de stukken blijkt dat de ouders van een meisje niet gekend zijn in haar beweerd huwelijk kan van een wettig huwelijk en dus van overspel geen sprake zijn (ldr).

Aangezien het vluchthuwelijk een regelmatige maatschappelijke instelling is, medebrennende dat een wettig huwelijk door een meisje gesloten kan worden buiten hare ouders om, is het feit, dat van de de toestemming der ouders tot het huwelijk niet blijkt geen reden van een terechtstelling van verdachten wegens overspel af te zien (raad). De voltrekking van het huwelijk kan door alle bewijsmiddelen worden bewezen.

Besch. Voorz. Ldr. Makassar, 15 Mei 1929, R.v.J. 16 Aug. 1929, dl. 133—373

296.

1. Art. 296 W. v. S. mag niet zoo worden uitgelegd, dat daardoor feitelijk het wonen aan publieke vrouwen onmogelijk kan worden gemaakt.

Voorz. Ldr. Soerabaja, besch. 26 Jan. 1928, dl. 127—404

302.

1. Het uit overtuiging dat zulks een onmisbaar onderdeel is van de door de bevolking gevierde ceremonieele doodenfeesten, mishandelen van offerdieren is niet strafbaar (ldr).

Ook al steunt de mishandeling op de religieuse gewoonten der Dajak, heeft het in Nederlandsch-Indië gestelde gezag en ook de strafrechter niettemin de plicht zulke godsdienstige excessen te bestrijden (raad).

Besch. Voorz. Ldr. Amoentai, 8 Maart 1929, R.v.J. 12 April 1929, dl. 133—368

Art. 310.

310.

1. Aangezien beklagde de door hem beweerde feiten klaarblijkelijk in het algemeen belang heeft openbaar gemaakt, levert het te lastegelegde geen strafbaar feit op en is beklagde terecht van rechtsvervolgung ontslagen.

H. G. H. 11 Juli 1924, dl. 121—444

2. Gebleken is dat beklagde tot de hem sub II ten laste gelegde publicatie is overgegaan in het algemeen belang. (Smaadschrift).

H. G. H. 30 Juli 1924, dl. 121—451

3. Smaad, smaadschrift en laster vorderen, dat een bepaald feit ten laste is gelegd, met het kenlijk doel om daaraan ruchtbaarheid te geven.

Een persoon die — terechtstaande — zich verweert, doet zulks met het kenlijk doel om vrij te komen, in elk geval zoo licht mogelijk te worden gestraft.

Uitlatingen, deel uitmakende van zijn verweer kunnen hem derhalve nimmer als smaad of laster worden aangerekend.

Voorz. Ldr. Semarang, besch. 24 Mei 1924, dl. 122—632

311.

Zie Art. 310 no. 3.

322.

1. De bij eenige belastingordonnanties aan ambtenaren opgelegde verplichting tot geheimhouding enz. (mr. R. Hattink)

dl. 133—590

330.

1. Beteekenis van minderjarigheid in art. 330 S.w.b.

Voorz. Ldr. Modjokerto, besch. 5 Sept. 1927, dl. 126—453

336.

1. „Bedreiging met eenig misdrijf tegen het leven gericht” art. 336 Wetboek van Strafrecht.

R. v. J. Bat. 27 April 1926, dl. 125—150

338.

1. Doodslag bewezen. Noodweer niet aanwezig geacht.

H. G. H. 17 Aug. 1927, dl. 126—451

Verwijzing.

Zie Art. 53 no. 1.

340.

1. Ldr. Bat. 24 Dec. 1926.

dl. 125—518

Verwijzing.

Zie Militaire rechtspraak 4; Art. 44 no. 2.

352.

Zie Art. 212 no. 1.

359.

Zie Art. 55 no. 1.

Art. 360.

360.

1. Beklaagde 's schuld aan het haar ten laste gelegde veroorzaken van lichamelijk letsel door onvoorzichtigheid bij het besturen van haar auto is niet bewezen. (omdat de bestuurder van de door haar aangereden auto, tegen de verkeersregelen zondigde. Hof).

R. v. J. Soer. 9 Febr. 1924, H. G. H. 15 Mei 1924, dl. 121—257

362.

1. Het oogmerk van wederrechtelijke toeigening. (mr. T. C. Lekkerkerker).

dl. 127—148

Verwijzing.

Zie Art. 64 no. 1.

364.

Zie Art. 362.

372.

1. Bij het aangaan eener overeenkomst van lastgeving vergezeld van afgifte van eene geldsom door den lastgever met opdracht deze som voor een bepaald doel te besteden heeft deze afgifte geen eigendomsoverdracht van het geld ten gevolge doch blijft dit ook na die afgifte eigendom van den lastgever tenzij het tegendeel gestipuleerd of blijkbaar bedoeld is.

De plaatsing door beklagde op zijn eigen girorekening van een hem met eene lastgeving als bovenbedoeld afgedragen geldsom leverde op eene hem verboden daad van toeigening.

In casu bestond tusschen het Gouvernement van Nederlandsch-Indië en beklagde geen rekeningcourant-verhouding.

Bewezen is dat beklagde de hem toevertrouwde gelden opzettelijk heeft aangewend ten eigen bate, wetende dat deze aanwending wederrechtelijk was. (met pleidooi van mr. H. M. Meertens).

R. v. J. Bat. 10 Oct. 1923, H. G. H. 20 Febr. 1924, dl. 121—158

2. Waar uit de bewoordingen van het contract en de rechtsverhoudingen hieruit geboren blijkt, dat door partijen is gesloten een overeenkomst van huur en verhuur, moet beklagde's verweer, dat de overeenkomst door hem met den rijwielhandel de Concurrent aangaan, in wezen er eene is van koop en verkoop en hij over het rijwiel mocht beschikken, als onjuist worden verworpen.

Een huurcontract verandert niet van aard, omdat de verhouder zich mede verbindt het verhuurde onder zekere voorwaarden ook te verkoopen dan wel om niet aan den huurder af te staan.

H. G. H. 14 Juli 1926, dl. 124—500

3. Een kajoeh of kempit overeenkomst is een overeenkomst, waarbij de een aan den ander goederen afdraagt ten einde ze te verkoopen, terwijl de lasthebber zich verbindt al of niet binnen bepaalden tijd de vooraf tusschen partijen vastgestelde waarden der goederen, dan wel — bij niet-verkoop — de goederen zelve terug te geven, terwijl de lasthebber al wat hij meer maakt dan de vastgestelde prijzen voor zich mag houden. Maakt de lasthebber die aan zijn verplichtingen uit die overeenkomst niet voldoet, zich schuldig aan het misdrijf van

Art. 360.

verduistering? Landraad neen, Raad ja. (met naschrift van den inzender).

Besch. Voorz. Ldr. Jogjakarta, 4 Aug. 1929, R. v. J. 11 Oct. 1929;

Ldr. Jogjakarta, 5 Dec. 1929, R. v. J. 12 Febr. 1930, dl. 133—350

4. Verduistering van gelden door een ambtenaar. Artt. 415 en 372 jo. 52 W. v. S.

H. G. H. 19 Dec. 1927, dl. 133—514

Verwijzing.

Zie Bevoegdheid 14; Praejudicieel geschil 1; Art. 415.

373.

Zie Bevoegdheid 14;

374.

1. Effecten, door een commissionair gekocht en ontvangen in opdracht van zijn lastgever, worden het eigendom van den lastgever, niet van den commissionair.

Beleening van zulke effecten door den commissionair op eigen naam zonder toestemming van den lastgever en zonder dat er redelijk uitzicht bestond dat de effecten te allen tijde konden worden ingelost levert het misdrijf op van verduistering.

Beklaagde uit zijn beroep ontzet.

H. G. H. 21 Juli 1926, dl. 124—504

Verwijzing.

Zie Praejudicieel geschil 1.

377.

Zie Art. 374 no. 1.

378.

1. Onder „schuld” is in artikel 378 Strafwetboek te verstaan elke verbintenis en niet slechts een geldschuld.

H. G. H. 23 Juli 1924, dl. 121—351

2. Beklaagde die, ten einde zich wederrechtelijk te bevoordeelen, door zich den schijn van credietwaardigheid te verleen en een employé der benadeelde firma heeft weten te bewegen tot afgifte van cognosementen op een waardeloozen garantiebrieff, heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting.

H. G. H. 13 Aug. 1924, dl. 121—556

Verwijzing.

Zie Ontslag van rechtsvervolging 4; Art. 385 no 1.

379.

Zie Bevoegdheid 17; Vrijspraak 1.

382.

1. Brandstichting en uitlokking tot brandstichting.

Besch. Voorz. Ldr. Pemalang, 4 Dec. 1926, R. v. J. 24 Dec 1926, dl. 126—268

382 bis.

1. Handelingen waarvan men deels weet, deels moet vermoeden dat ze onwaar zijn, zijn „bedriegelijk” in den zin van artikel 382 bis Wetboek van Strafrecht.

Art. 382 bis.

Vrijspraak van het valschelijk namaken en gebruiken van een merk.

R. v. J. Bat. 9 Juli 1926, dl. 125—162
385.

1. Onder het begrip „verpanden” gebezigd in artikel 385 W. v. S., valt niet de zekerheidstelling van grond, waarbij geen overdracht plaats heeft.

Het zich valschelijk voordoen als inlandsch bezitter van een stuk grond en het aanpanden van dien grond tot zekerheid voor van een volksbank ter leen gevraagd geld is, ook al wordt vervolgens een bedrag van f 75 ter leen ontvangen geen oplichting.

Voorz. Ldr. Kadjang, 16 Dec. 1929, dl. 133—376
391.

1. Het nader aangevuld onderzoek heeft voldoende bezwaren tegen beklaagde opgeleverd om hem te doen terechtstaan ter zake dat hij getracht heeft het publiek te bewegen tot deelneming aan de leening eener naamlooze vennootschap door het opzettelijk voorspiegelen van valsche feiten.

H. G. H. 23 Juli 1924, dl. 122—108
393.

1. Nabootsing van een merk. (met naschrift van de redactie.)

Ldr. Pad. 15 Jan. 1930, dl. 132—236

Verwijzing.

Zie Art. 39.

397.

1. Iemand houdt pas op „koopman” te zijn, als hij zijn zaken volkomen heeft geliquideerd.

De door artikel 397 3e Wetboek van Strafrecht vereischte wetenschap, dat het faillissement niet kan worden voorkomen, moet geacht worden aanwezig te zijn indien de koopman bekend is met zijn min gunstigen toestand, die hem buiten staat stelt tot voldoening aan zijn financiële verplichtingen jegens zijne crediteuren, zoodat hij moet begrijpen dat, indien de crediteuren zijn faillissement aanvragen, dit onvermijdelijk is.

R. v. J. Bat. 22 Jan. 1926, dl. 125—142
402.

1. De goederen van den schuldenaar worden dadelijk bij het uitspreken van het faillissement door het faillissementsbeslag getroffen. Van „onttrekken aan den boedel” door iemand die in staat van faillissement is verklaard kan dus sprake zijn, voordat dit vonnis kracht van gewijsde heeft verkregen, doch van die handeling kan geen sprake zijn vóór de faillietverklaring.

„Bevoordeelen van een schuldeischer op een tijdstip, waarop hij wist, dat een faillissement niet kon worden voorkomen” is alleen strafbaar, indien het vonnis van faillietverklaring in kracht van gewijsde is gegaan, daar dan eerst het ophouden met betalen gerechtelijk is geconstateerd.

H. G. H. 25 Maart 1930, dl. 133—516

Art. 402.

415.

1. Voor de strafbaarheid ingevolge art. 415 Strafwetboek is — anders dan voor het misdrijf omschreven in art. 372 — geen vereischte dat de beklaagde zich gelden heeft toegeëigend, doch is het voldoende dat hij de gelden heeft weggemaakt, of verdonkeremaand.

H. G. H. 24 Sept. 1924, dl. 122—49

2. 's Raads opvatting dat „verduisteren” in artikel 415 van het Wetboek van Strafrecht zou beteekenen „wegmaken”, „verdonkeremen” en dat geld nooit weggemaakt is, als het vervangen kan worden, waar het bij een geldsom toch zeker niet te doen is om de identieke geldstukken of bankbiljetten, is niet juist, omdat alleen dan niet van wegmaken van geld kan worden gesproken, indien dit gelijktijdig met de beschikking daarover kan worden vervangen;

H. G. H. 19 Dec. 1927, dl. 133—514

418.

1. Artikel 418 W. v. S. (mr. Jeekel).

dl. 122—619

2. Voor eene veroordeeling op grond van artikel 418 Strafwetboek moet bewezen zijn dat de beklaagde geweten heeft dat de aangenomen gift of belofte hem gedaan wordt met de bedoeling hem te bewegen iets in zijne bediening te doen of na te laten. Niet voldoende is voor een veroordeeling, dat beklaagde dit redelijkerwijs had moeten vermoeden.

In casu is het vereischte bewijs der wetenschap niet geleverd.

H. G. H. 22 Oct. 1924, dl. 121—558

Verwijzing.

Zie Telastelegging 4.

419.

1. Zoogenaamde negri-oppassers in het gewest Zuider- en Ooster-afdeeling van Borneo zijn geen ambtenaren in den zin der wet.

Voorz. Ldr. Samarinda, besch. 15 Febr 1927, dl. 126—545

2. Een mantri bij de negri-politie in de afdeeling Oeloe Soengei (Zuider- en Oosterafdeeling van Borneo) is geen ambtenaar in den zin van art. 419 van het Wetboek van Strafrecht.

Voorz. Ldr. Amoentai, besch. 8 Maart 1928, dl. 131—514

421.

1. Doen plegen van het misdrijf van art. 421 W. v. S.

Voorwaardelijke veroordeeling.

H. G. H. 11 Mei 1927, dl. 126—186

422.

1. Eenige opmerkingen over de bedreiging met uitsluitend gevangenisstraf als hoofdstraf, in het bijzonder in verband met art. 422 Swb. (mr. C. A. Wienecke).

dl. 123—536

Art. 425.

425.

1. Om een ambtenaar aan het misdrijf van knevelarij te kunnen schuldig verklaren, eischt de wet o.m., dat hij heeft gehandeld in de uitoefening zijner bediening.

Tot de ambtsverrichting van een hoofdagent bij de Algemeene Politie behoort niet het in orde brengen van een toelatingskaart, zoodat art. 425 W. v. S. in casu niet van toepassing kan zijn.

H. G. H. 14 Dec. 1925, dl. 125—338

432.

1. Een pakket aan den dienst der Staatsspoorwegen ten vervoer afgeven en bij het verzenden waarvan niemand anders dan die dienst is betrokken, is in den zin van bovengenoemd artikel aan dien dienst „toevertrouwd”. (Hof; anders Raad en P. G.)

Besch. R. v. J. Bat. 3 Juli 1925, H. G. H. 22 Juli 1925, dl. 122—516

438.

1. Waar de telastegelegde berooving niet met geweld gepaard is gegaan, is geen sprake van kustroof en is niet de Raad van Justitie doch de Landraad de bevoegde rechter.

H. G. H. 25 Maart 1925, dl. 122—391

439.

Zie Art. 438.

454.

1. Nu de wetgever in art. 93 (3) W. v. S. eene definitie heeft gegeven van „schepeling” (n. allen, die zich als scheepsofficieren of scheepsgezellen aan boord bevinden), is deserteerend schepeling alleen hij, die met opzet van boord wegloopt, niet hij, die met verlof dan wel na afloop van eene monsterring van boord en dus oogeblikkelijk geen schepeling zijnde, het opzet tot wegblijven opvat en volvoert.

In casu is verdachte op den dag van vertrek weggebleven en niet aan boord geweest, zoodat art. 454 1e. W. v. S. (desertie voor den aanvang der reis) toepassing mist. (Landraad)

Art. 454, 1ste en art. 93 van het Wetboek van Strafrecht. Desertie vóór den aanvang van de reis. (Hof)

Ldr. Soerabaja, 25 Jan. 1928, H. G. H. 2 Nov. 1928,

dl. 127—402; 131—417

480.

1. Heling. (Mr. C. Star Nauta Carsten; (met noot van de redactie).

dl. 122—494

2. Beteekenis van „opbrengst” in art. 480 sub 2e W. v. S. (met naschrift van prof. mr. J. M. J. Schepper).

Ldr. Pariaman, 21 April 1927, R. v. J. zonder datum, dl. 126—363

486.

1. Door het bezigen van de uitdrukking „redelijkerwijs moet vermoeden” heeft de wetgever bij artikel 486 Strafwetboek ook straf-

Art. 486.

baar gesteld hem aan wiens schuldige nalatigheid is te wijten dat hij door misdrijf verkregen goederen inkoopt enz.

Aangezien de Raad vrijspak op grond van het ontbreken van bewijs van de aanwezigheid bij beklaagde van het vermoeden dat de door hem ontvangen goederen van misdrijf herkomstig waren, berust deze vrijpraak op eene foutieve, met het bovenstaande in strijd zijnde, opvatting van even aangehaald wetsartikel, en houdt zij mitsdien in een bedekt ontslag van rechtsvervolging.

H. G. H. 24 Sept. 1924, dl. 122—49

509.

1. Het tegen pandneming uitleenen van minder dan f 100. — in een streek, waar noch gouvernementspandhuizen noch pandhuispacht bestaat, is niet strafbaar gesteld. (met naschrift van mr. B. J. Lambers).

Voorz. Ldr. Kandangan, 21 Maart 1929, dl. 131—425

**STRAFBEPALINGEN BUITEN HET WETBOEK
VAN STRAFRECHT.**

S. 1854 — 95.

1. Beteekenis van „waterwerk”.

Landger. Tegal, 11 Juli 1928, dl. 129—153

S. 1876 — 257.

1. Het plaatsen, zonder de vereischte vergunning van een radio-luistertoestel is strafbaar.

R. v. J. Soer. 29 Dec. 1923, H. G. H. 26 Maart 1924, dl. 121—153

S. 1926 — 499.

Zie Stukken van overtuiging 1.

INHOUD:

	bl.
Verhandelingen e.d.	1
Register van de jurisprudentie	6
Klapper ¹⁾	13
Strafrecht:	
Verhandelingen e. d.	206
Register van de jurisprudentie	208
Klapper.	
1. Algemeen	210
2. Wetboek van Strafrecht ²⁾	220
3. Strafbepalingen buiten het W. v. S. ³⁾	234

¹⁾ Adatrechtelijke onderwerpen zijn verzameld onder „Adatrecht” en ter aldaar aangehaalde plaatse. Voor een beslissing omtrent b.v. een adatrechtelijke verkoop zoek men dus niet onder „Koop en verkoop”, maar onder „Adatrecht”. Voorts wordt er de aandacht op gevestigd, dat de verschillende ondergroepen waarin een grootere groep is verdeeld in alfabetische volgorde zijn opgenomen. Zoo is b.v. onder „Huwelijk” de ondergroep „Echtscheiding” vóór de ondergroep „Huwelijksgoederenrecht” opgenomen.

²⁾ Artikelsgewijze.

AANVULLINGEN EN VERBETERINGEN*). No. 1.

bl. 11 en 12: De landraden Maros t.e.m. Padang Sidempoean zijn abusievelijk op bl. 12 in stede van op bl. 11 na „Makassar” opgenomen.

bl. 14. In stede van de laatste regel der voetnoot („Godsdienstige rechten”) het hieronder vermelde op te nemen:

Zie ook: Toepasselijk recht — Adatrecht of eur. recht? en — Adatrecht of moh. recht?

Zie eveneens: Godsdienstige rechter.

*) Voor opgave van aanvullingen en verbeteringen houdt de redactie zich aanbevolen.